

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARBIE BOHRMAN

SENİN
Yerin
BENİM
Yanım

Sisters Planet

SENİN Yerin BENİM Yanım

Julia Boyd, kötü randevulardan payını fazlasıyla almış bir kadındır. Her ne kadar randevularının iyi geçmesi için elinden geleni yapsa da, sivri dili buna izin vermiyordur.

Bu kötü randevuların ona gösterdiği tek bir şey vardır. Aşka değil, işe odaklanmasının gerekliliği.

Organizasyon işiyle meşgul Julia için, yeni bir galerinin açılışını yapmak çocuk oyuncakı gibi görünse de işi sandığı kadar kolay değildir, çünkü galerinin sahibi fazlasıyla dikkat dağınık Alex Holt'tur.

Julia için tam vazgeçtiği anda gelen aşk, nereye ait olduğunu bulmasını sağlayacaktır.

620

ISBN 978-605-80974-1-4

SENİN
Yerin
BENİM
Yanım

Senin Yerin Benim Yanım

Barbie Bohrman

Kitabın Özgün Adı: Playing It Safe

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 328

Yazan: Barbie Bohrman

Çeviren: Aslı Doğan

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzeltili: Dilek Gök

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-74-0

© Barbie Bohrman

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Temmuz 2016

Baskı ve Cilt:

Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul

Tel: (212) 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

K İ T A P

SENİN BENİM *Yerin Yanım*

BARBIE BOHRMAN

Şu an bir pisliğin karşısında oturuyorum.

Gerçeği söylüyorum. İsmi Dick¹ ve sanırım hiç susmayacak. Kendi sesini duymayı çok seviyor olmalı, çünkü son yirmi dakikadır aralıksız konuşuyor. Bunu nereden mi biliyorum? Tek kelime etmeye fırsat bulamadan, tabağımdaki bütün yemeği bitirmemden.

Normalde asla konuşmaya heves etmeyeceğiniz bir insanla, ilgi çekici bir diyalog içindeymiş gibi görünebilmek, uzmanlık gerektiriyor. Hatta neredeyse özel bir yetenek bile diyebilirim. Görünüşe göre ben bu yeteneğe fazlasıyla sahibim. Bu, hem bir lütuf hem de lanetli bir durum aslında. Lütuf; çünkü gerçekte anlatılanlar zerre kadar umurunuzda olmamasına rağmen, birkaç baş sallama hareketi ve “*Gerçekten mi?*”, “*Ah anlıyorum!*” gibi karşılıklar vererek, son derece ilgili bir insan edasına bürünebilirsiniz. Ne yazık ki bunlar, aynı zamanda lanetli olmasının da göstergeleri. Çünkü karşınızdaki kişi, çoğu zaman sizin sahte ilginizi gerçekmiş gibi algılayacaktır. Ve şu an benim başım da bu yüzden belada.

Bu sık İtalyan restoranında karşımda oturan kişi, bir süredir flört ettiğim Dick. Evet, daha ismini duyduğum an, bunu bir işaret olarak algılamalı ve bana birkaç hafta önce ilk kez çıkma teklif ettiğinde, ardıma bakmadan

¹ İngilizce’de pislik, aşağılık, adı herif ve aynı zamanda erkeklik cinsel organı anlamına gelen kelime.

kaçmalıyım. Ama ne diyebilirim ki? İsmi “Dick” olan biriyle çıkacak olma fikri bile - en yakın arkadaşlarımın, on üç yaşında bir erkek çocuğunun mizah anlayışına sahip olduğum yönündeki teorilerini ispatlarcasına - beni güldürmeye yetti. Sonuçta ister aptalca olsun, ister çoktandır bir ilişki yaşamadığım için (daha sağduyulu düşünmemi hangisinin daha çok etkilemiş olduğuna karar veremedim) teklifini kabul ettim. Ve o, ilk buluşmamızda gayet... Kibardı. Oysa bu da iki numaralı işaret olmalıydı. Gerçekten son derece gösterişsiz ve kibardı. Belki de sırf bu yüzden onunla ikinci kez çıkmayı kabul ettim, çünkü bu “kibar” halleriyle beni aldattı ve güvende olduğumu hissettirdi.

Oysa bu kez, yalnızca otuz-kırk kişilik, son derece lüks olan bu restoranda otururken - öyle özel bir yer ki masalarda menü bile yok, şef sizin sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeylere göre yiyecekleri hazırlıyor- kibar olmaktan çok uzak. Garsonlara inanılmaz kaba davrandı, ki bu hayatta en nefret ettiğim şeylerden biridir. Ayrıca bu gecenin sonunda benden bir karşılık beklediğini bir tek sözleriyle dile getirmediği kaldı, ki bu daha da çok nefret ettiğim bir şeydir. Aslında standartlarımı düşürüp geceyi onunla birlikte geçirebilirdim. Çünkü kibar olmaması yakışıklı olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve daha önce de söylediğim gibi, şu sıralar sekse biraz hasret kaldım. Ama sevişmeye hasret kalmakla, gözü dönmüş olmak aynı şey değil ve ben Dick ile yatmayı isteyecek kadar çaresiz durumda değilim. Beni heyecanlandıran, büyüleyen, hoşuma giden bir tarafı, hatta en ufak bir etkileyici özelliği yok. Aslına bakılırsa, tüm bunlardan zerre kadar nasibini almamış. Son derece sıkıcı, sinir bozucu ve yavan biri...

“Julia?”

Dick'in sesi sinirlerime dokunuyor, hemen arkasında oturan kadının elbisesinin üzerindeki puantiyeleri tek tek sayma çabamdan beni alıkoyarak, kendimi toparlamam gerektiğini hatırlatıyordu. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde, anlattıklarına zerre kadar dikkatimi vermediğimi fark ettiğini anladım. Kahretsin! Bu kez, daha önce bahsettiğim gibi, başımla onu onaylama zahmetinde bile bulunmadım. Bu buluşma boyunca yaşadığım aşırı sıkılma hissi karşısında, kendimi koruma moduna girmiş olmalıydım. Ama panik yapmaya gerek yok. Çünkü ilgiliymiş gibi görünme yeteneğimin yanında, açığımı kapatma becerisine de sahip biriydim.

Şarabımdan bir yudum almak için kadehime davranırken Dick'e gülümsedim. Gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadan ona ne söyleyeceğimi bekliyordu. Şimdi, önümde iki yol vardı. Ben puantiyeli kadınla meşgulken, onun kendi kendine yaptığı konuşmaya uygun düşebilecek bir yalan bulmaya çalışabilir ve ne hakkında konuştuğunu son derece ilgiyle takip ediyormuş gibi görünebilirdim. Ya da ona kulak vermediğimi itiraf edebilirdim. İkincisi biraz daha karmaşık bir yoldu ve sonunda geri tepme riski daha yüksekti. Ama oyunu doğru oynadığınız takdirde flörtünüz sizi aşağılamak yerine anlayışla karşılayacaktır, ki hislerim hakkında en ufak bir fikri olsaydı şu an bana çoktan hakaret yağdırması gerekirdi. Merlot şarabından bir yudum aldıktan sonra, kadehimi masaya geri bırakırken geçen yarım saniyelik süre içinde seçeceğim yola karar vermem gerekiyordu.

"Özür dilerim, Dick," dedim kahrkahrımı zorlukla bastırmaya çalışarak. "İşte çok yoğun bir gün geçirdim ve bu bir haftadır kendime ayırabildiğim ilk gece. O kadar stres altındayım ki, aklım sürekli başka yerlere kayıyor. Özür dilerim."

Mükemmel seçim. Kahverengi gözlerinde yavaş yavaş yumuşama belirtileri görüldü. Cenazeler ve hasta hayvanlarla karşılaşıldığında gösterilecek bir anlayışla başını salladı.

Karşılık olarak küçümseyen bir tonda cevap verdi. “Julia, sana daha önce de söyledim. Kendini işe bu kadar kaptırmaman gerekir.”

Oturduğum yerde doğruldum. Dikkatimi çekmek istiyordu, şimdi bunu gerçekten başarmıştı. Bu arada işime âşık bir insan olduğumu belirtmeliyim. Hayatta çok az insan yaptıkları işi sevdiğini söyleyebilir, ama ben gerçekten seviyorum. Daha önce babamın başında olup, sağlık sorunları nedeniyle birkaç yıl önce emekliye ayrıldığı bir etkinlik planlama şirketini yürütüyorum. Üniversiteye başladığım andan itibaren, bir gün şirketin başına geçmem için beni bu iş için hazırlıyordu ve işlerin eskisinden de iyi gittiğini söylemekten gurur duyuyorum. Belki içimde özgür ruhlu bir kadın taşıdığımdan ya da iradesi sağlam bir insan olduğumdan, Dick’in yorumu ağırıma gitmişti.

Çatalımı elimden bırakıp, alnıma düşen sarı perçemlerimi geriye attım. Elimi çeker çekmez, sanki onları hiç hareket ettirmemişim gibi gelip eski yerlerine yerleştiler. Dikkatle öne doğru eğildim. “Sen ne demek istiyorsun? Şirket sahibi bir insan olarak nasıl daha az çalışabilirim söyler misin? Çalışanlarımın kaderi ve her hafta düzenli olarak ödeme almaları, yalnızca benim çok çalışmama bağlı.”

Dick bir yandan kıkırdayarak gülerken, kendini savunurcasına ellerini havaya kaldırdı. Ah, ikinci yolu seçtiğim için anında pişmanlık duydum. Şansım varken aptalı oynamam gerekirdi. “Julia, benim demek istediğim bu

değil. Kastettiğim şey, bu kadar çok çalışırken, hayatın diğer güzelliklerinden mahrum kalman. Bunun gibi.” Eliyle ikimizi işaret edip, güzellik derken “biz”den bahsettiğini anlatmaya çalıştı.

Bu herif benimle kafa mı buluyordu? “Biz” diye bir şey yoktu. Şu an onunla çıkmış olmaktansa, evde oturmuş çok sıkıcı bir film izlemeyi bile tercih ederdim. Tanrıya şükür, ona karşılık vermeme fırsat kalmadan garson yanımıza gelip başka bir şey istiyor muyuz diye sordu. Dick bana sorma zahmetine bile girmeyip, ona hesabı getirmesini söyledi. Normalde bu davranışı beni rahatsız ederdi ve gitgide kabarıklaşan eksiler hanesine bir sayı daha eklemiş olurdum. Ama bu gece böyle davrandığına sevindim, çünkü bu, bir daha yüzünü görmemeye çok yaklaştığım anlamına geliyordu.

Hesabı ödedikten sonra, ki bunu büyük bir mesele haline getirdi, çünkü toplam tutar yüz doların biraz üzerindeydi, birlikte onun arabasına doğru yürürken ben yalnızca yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle ona eşlik ediyor, tek kelime konuşmuyordum. Beni eve bıraktışı apayrı bir fiyaskoydu. Bütün yol boyunca, hoparlörler patlayacakmışçasına son seste Marvin Gaye’in “Sexual Healing” adlı şarkısını dinledik.

Cidden! İstesem bundan daha berbat bir ortam yaratamazdım.

Ve o an, adına isterseniz aydınlanma diyin, aniden aklımda şimşekler çaktı.

Hiçbir yere gitmeyecek bir ilişki için kendime neden işkence edecektim ki? Burnu havada bir tip değildim, ama görünüşüm fena sayılmazdı. Oldukça eğlenceliydim ve sanki bana bir lütufta bulunurmuşçasına ödediği bu ye-

mek gibi onlarcasını kendi cebimden karşılayacak kadar başarılıydım.

Arabayı evimin kapısına yanaştırırken sorunun cevabı zihnimde kendine yer buldu. Hiçbir zaman Dick gibi adamlara katlanmak zorunda değildim. Hatta erkekler için kendimi hiç yormak zorunda değildim. Belki de asıl ihtiyacım olan şey, birileriyle çıkma işine tamamen son vermektir. Aşkı aramaktan vazgeçtiğinizde, onun hiç beklenmedik bir anda kapınızı çaldığı söylenir. Ancak sizi uyarmalıyım! Kimse bunun gerçekte “kimler” tarafından söylendiğini bilmez. Bu yüzden bu teori, hâlâ tartışma konusudur. Ama yine de bence denemeye değer.

“Beni içeri davet etmeyecek misin?”

Dick’in yüzüne bakmak için oturduğum koltukta ona doğru döndüm. Yüzünde takınabildiği en seksi sırıtmasıyla ona cevap vermeme bekliyordu. Seksi görünmekten çok, aşırı istekli bir budala gibi görüldüğünün farkında değildi.

“Bu gece için teşekkürler Dick. Ama evet, bunu yapacağımı sanmıyorum.”

Cevabımı şaşkınlıkla karşılama cüretini gösterdi. “Hadi ama, Jules! Gecemiz bu kadar erken bitmek zorunda değil.”

Kural bir: Benimle yeni tanışanlar için bir bildiri yayınlayıp, hangi koşullar altında olursa olsun, bana asla Jules dememelerini salık vermeliydim. Bundan nefret ettiğimi bildiği halde bana Jules diye seslendiği için kafasına bir yumruk geçirmemek için kendimi zor tuttum.

Ona karşılık vermeden önce derin bir nefes aldım. “Beni iyi dinle, Dick! Bu geceki randevumuzda veya bir öncekinde, sana hangi ara benimle yatabileceğin imajını verdim? Seninle ikinci kez çıkmayı kabul ettim diye,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bunu olağan bir durum olarak karşılayacağımı mı düşündün? Beni cepte olarak mı gördün? Yoksa yemeği senin ödemiş olmanın, gecenin sonunda evime gelip bana sahip olma hakkı vereceğini mi düşündün?”

Dick ağzını açıp bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama bugün şanslı günümde olmalıydım ki hızımı alamıyordum. “Sen gösteriş meraklısı, uçkuruna düşkün aşağılık herifin tekisin. Dünya üzerinde bu buluşmanın benim yatağında sonuçlandığı hiçbir senaryo olamaz. Senin G-noktamı bulmaya kalkışmandansa, hayatımın sonuna dek yalnız kalıp, pille çalışan erkek arkadaşımla kendi kendimi tatmin etmeyi yeğlerim.”

Ona söylediğim diğer şeyleri sanki hiç duymamışçasına, “Vibratör mü kullanıyorsun?” diye sordu sırtarak.

“İyi geceler, Dick.”

“Bekle! Ben yalnızca-”

Demek istediği şeyin ne olduğunu duymak için bir saniye daha beklemeden arabanın kapısını açtım. O ardından beceriksizce birkaç kelime geveleyip cümle kurmaya çalışırken, ben çoktan evimin kapısına varmıştım. İçeri girdikten sonra kapıyı ardından hızla çarptım ve garanti olsun diye kilidi çevirdim. Her şeyin sona ermesiyle birlikte rahat bir nefes aldım. Artık hayatımda yeni bir sayfa açmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Kendimle ilgili bir bilgi daha vereyim. Hayatımda listelerin yeri ve önemi büyüktür. Ve bugün yaşadıklarımın sonra, kapsamlı bir liste yapmam gerekiyordu. Yeni keşfettiğim yalnızlık haline kesin karar vermemle birlikte, mutfaka gitmeden önce ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp çantamı ve anahtarları yere fırlattım. Yeni listemi yapmadan önce bir kadeh şarap içmeye ihtiyacım vardı.

"Hah! Beni elde edebileceğini aklından gerçekten geçirdiğine inanamıyorum!" diye bağırdım sesimi kimsenin duymayacak olmasına rağmen. Eski ev arkadaşım ve en yakın dostum Sabrina bir yıl önce yanımdan taşındığından beri, evde atıp tutmalarımı dinleyecek kimsenin kalmadığını zaman zaman unutuyordum. Onunla hâlâ çok sıkı irtibat halindeydik ve düzenli olarak Skype'tan görüntülü konuşma yapıyorduk. Öyle ki, erkek arkadaşı Tyler bizim düpedüz kaçık olduğumuzu düşünüyordu. Onu deliler gibi özlememe rağmen, onun adına çok mutluydum. Çünkü nihayet hayatının aşkını bulmuştu ve hayatta bunu ondan daha çok hak eden kimseyi tanımıyordum.

Ama şimdi kendi açmazıma dönmeliydim. Liste. Evet, bu kutsal liste, içtiğim şarap kanıma karışırken, aklıma gelen önemli hedeflere odaklanmama yardımcı olacaktı.

Kariyere odaklanmak.

Bir numaralı kurala uymak için boş adamlarla buluşup vakit kaybetmemek.

Çömlek atölyesine kaydolmak. *Büyük olasılıkla hayatımın hiçbir döneminde istemeyeceğim bir şey.*

Arkama yaslanıp şarabımdan bir yudum daha alırken listeye baktım. Yirmi dokuz yıllık hayatım boyunca yaptığım en iyi ve en detaylı liste olmasa da hoşuma gidiyordu. Kısa, net ve bana hedeflerimi hatırlatma amacına yeterince hizmet ediyordu. Daha da ikna edici olsun diye bir adım daha attım. Koşarak soluğu sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarımın yanında aldım ve vazgeçip cesaretimi kaybetmeye fırsat kalmadan match.com site-sindeki hesabımı sıldım.

İşte şimdi, kendimi çooooook daha iyi hissediyordum. Omuzlarımdan ciddi bir yük kalkmış durumdaydı. Emi-

nim bunda alkolün etkisi de büyüktü, ama kimin umurun-daydı? *Yeni ben* ile kendimi daha güçlü hissederek yerim-den kalktım ve yatmadan önce biraz gevşemek için televizyonu açtım. Göz ucuyla saate baktığımda, en sevdiğim komedi dizisinin yeniden gösterimdeki bir bölümünü yakalamak için henüz geç kalmadığımı fark edip, yumruğumu sıkarak sevinç gösterisinde bulundum. Kanepeye yayılmadan önce aceleyle kanalı değiştirdim ve bu gecelik bu kadar demeden önce biraz gülmeye hazırlandım.

“Hadi beni güldür, Jerry.”

Evet, bu kendi kendine sesli konuşma meselesi üzerinde biraz çalışmam gerekebilirdi. Yarın bunu da listeye eklemeliydim.

“Nina estas de madre,” diye seslendi asistanım arkamdan, ben ofisime yürürken.

Lisette, benim özel sekreterimdi. Kesin şu sıralar kendimi dağıtmış ve perişan halime atıfta bulunuyordu. Düzgün bir İspanyolcam yoktu, ama hayatım boyunca Miami’de yaşadım. Temel kavramları biliyordum ve elbette geçen yıllar içinde çeşitli küfürleri ve deyimleri de öğrendim, bu yüzden ne dediğini anladım... Ve sözlerinde haklıydı.

Ateşim başıma vurmuş olmalıydı.

Dick’le olan randevumdan sonra, erkeklerden uzak durmaya yemin etmemin üzerinden üç buçuk hafta geçti. Evet, Lisette tam anlamıyla taşı gedğine koydu. Seks düşkününü bir sapık olduğumdan değil ama yapmayın! Üç hafta diyorum! Kahrolası çorak bir dönemdeydim, kurudum kaldım ve bu UPS’de çalışan kuryenin ofise her uğrayışında, onu şehvetle arzulama nedenimi de açıklayabilirdi.

Bulunduğum yerden resepsiyonu gayet net görebiliyordum. Her gün, hiç sektirmeden, saat biri çeyrek geçe ya da birkaç dakika önce veya sonrasında, çölde karşılaşılacak vaha gibi gözümün önünde belirliyordu. Kafamda tahminen 1970’lerin ucuz porno müzikleri dönmeye başlıyordu ve elimde felakete davetiyeden başka bir şey yoktu.

Çünkü hesaba katmadığım şey, Bay UPS'nin büyük olasılıkla ellili yaşlarının ortalarında ya da sonunda olmasının yanında, kel ve bira göbeğine sahip olduğuydu. Hayır, kel adamlarla asla yatmam! Asla! Bazı erkeklere kellik çok yakışıyor olabilir. Mesela Bruce Willis gibi. Ama bu adam çekici olmanın yakınından bile geçmiyordu.

Ama gerçekten güzel baldırlara sahip olduğundan bahsetmiş miydim? Önümde kasıla kasıla yürürken, belli belirsiz ve oldukça seksi hareket eden, mükemmel şekilli kasları vardı.

Bana inanmıyor musunuz?

Gerçekten doğru söylüyorum.

“Ah, Lisette! Şu sıralar çok kötü bir modda olduğumu biliyorum. Kusura bakma.”

Lisette günlük öğleden sonra toplantımız için defterini ve kalemini elinde hazır tutarken, beni dikkatli gözlerle süzdü. Tam da beklediğim gibi, üzerinde mükemmel bir takım vardı. Füme rengi zarif pantolonunu, siyah bir şifon bluzla tamamlamıştı. Onu bu kadar yakından tanımasam, doğuştan sarışın olmadığını asla söyleyemezdim. Kaldı ki, o da bunun belli olmaması için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Tıpkı benim gibi doğma büyüme Miamiliydi ve lise aşkıyla evlenmişti. Liseye başlamak üzere olan ikiz erkek çocukları vardı. Otuzundan büyük göstermiyordu ve yaşını herkesten sakladığı için bu yalnızca benim en iyi tahminimdi. Yine de fırsatını bulduğum her an onu içmeye götürüp hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışırdım, ama bu asla işe yaramazdı. Çünkü gecemiz her seferinde kendini kaybedecek kadar sarhoş olmasıyla sonuçlanırdı. Lisette aynı zamanda bütün bir yıl boyunca kıpkırmızı rujla gezinen tanıdığım tek kadındı ve onu kendine podyum-

daki mankenlerden bile daha çok yakıştırmayı başarırdı. Üstelik onunla bir Pazar öğleden sonrasında markette karşılaşmış olmanız bile bu durumu değiştirmezdi. Üstü başı özensiz olsa bile kırmızı dudakları yine kendini gösterirdi. Çok uzun zamandır birbirimizi tanıyorduk. Ama bu tanışıklığın kaç yıl öncesine dayandığını tam olarak hatırlamıyorum, çünkü o, bu işyerinde babamın asistanı olarak çalışmaya başlamıştı. Söylememe gerek yok, ama mazimiz anlaşılacağı gibi epeyce eskiye dayanıyordu. Çoğu zaman şirketin planladığı ya da ev sahipliği yaptığı yaklaşan etkinliklerle ilgili eksik kalan noktaları gözden geçirmek için haftada en az bir gün bir araya gelirdik. Bu öğleden sonra “toplantı”larının ilk yarım saati işle ilgili konulara ayrılrsa da, kalan yarım saat çoğunlukla başka şeyler hakkında dedikodu yapmakla geçirdi.

“O halde bu konuda bir şeyler yap,” dedi Lisette ciddi bir tonda.

“Hangi konuda?” diye sordum.

“Bilirsin işte, git kendine yeni bir adam bul,” dedi, ima ettiği şeyi anlamadığım için benim bir moron olduğumu hissettiren bir ifadeyle.

Onunla tamamen yüz yüze gelebilmek için oturduğum koltukta dönerken, bir yandan da masamın üstündeki stres topunu elime aldım. Son zamanlarda bu lanet topu deli gibi sıkıyordum, öyle ki yakında elimde patlaması an meselesiydi. Ama bu sayede, otuz bir çekeceğim bir sonraki erkeğin gözünün önünde yıldızların uçacağı kesindi.

Lisette’in bakışları bir gevşetip bir sıkıttığım elimde yoğunlaştı ve kendini savunurcasına bir kaşını yukarı kaldırdı. “Bana öyle bakma, Julia. Erkekler konusunda şimdiye dek şansının pek yaver gitmediğini biliyorum.

Yakışıklı prensini buluncaya dek herkesin hayatında böyle dönemler olur. Ama onunla tanışabilmek için kışını yerden kaldırmalı ve harekete geçmelisin. Kendini bütün hafta sonu eve kapatıp, tanrı bilir nelerle uğraşman sana bir çözüm getirmez.”

Elimi yumruk yaptım ve büyük bir kavgaya hazırlanan bir ödül dövüşçüsü gibi boynumu sağa sola çevirdim. “Öncelikle bir süredir Sabrina’nın eski odasını yeniden dekore etmekle meşguldüm,” diye yanıtladım. Her ne kadar saatlerce televizyon izlerken bu fikir aklımdan defalarca geçmiş olsa da, doğru değildi. “Ayrıca son bir sene boyunca buluştuğum eziklerin listesini sana tekrar hatırlatmam mı gerek?”

“Yapma! O kadar da kötü değildi,” dedi sözlerimi bir çırpıda reddederek. Ama bunun gerçek olduğunu o da en az benim kadar iyi biliyordu.

Elimdeki stres topunu masaya fırlattım ve tam klavyemin ortasına düştü. Klavyeden çıkan rahatsız edici sesler eşliğinde ayağa kalkıp, ellerimi masanın üstüne koydum. Ona yaşadığım kötü şeyleri hatırlatmaya hazırdım.

“İlk önce Jack vardı. Alternatif filmleri izlemekten hoşlandığını söyleyen adam... Meğer alternatiften kastı, bütün gün porno film seyretmekmiş. Sonra Dave girdi hayatıma. Sevgili eski kız arkadaşına ne kadar benzediğimi düşünmüş olmalı ki, nihayet seviştiğimiz gün boşalırken onun adını haykırdı. Sonra Ryan oldu. Daha ilk buluşmamızda bir banka hesabının olmadığını, asla vergi ödemediğini ve uyuşturucu işinde çalıştığını söyleyen adam... Bir düşünelim. Başka... Ah sonra Vincent—”

“Yeter! Dur lütfen! Ne demek istediğini anladım. Şimdiye kadar biraz şanssızlık yaşadığın doğru...”

daki mankenlerden bile daha çok yakıştırmayı başarırdı. Üstelik onunla bir Pazar öğleden sonrasında markette karşılaşmış olmanız bile bu durumu değiştirmezdi. Üstü başı özensiz olsa bile kırmızı dudakları yine kendini gösterirdi. Çok uzun zamandır birbirimizi tanıyorduk. Ama bu tanışıklığın kaç yıl öncesine dayandığını tam olarak hatırlamıyorum, çünkü o, bu işyerinde babamın asistanı olarak çalışmaya başlamıştı. Söylememe gerek yok, ama mazimiz anlaşılacağı gibi epeyce eskiye dayanıyordu. Çoğu zaman şirketin planladığı ya da ev sahipliği yaptığı yaklaşan etkinliklerle ilgili eksik kalan noktaları gözden geçirmek için haftada en az bir gün bir araya gelirdik. Bu öğleden sonra “toplantı”larının ilk yarım saati işle ilgili konulara ayrılrsa da, kalan yarım saat çoğunlukla başka şeyler hakkında dedikodu yapmakla geçerci.

“O halde bu konuda bir şeyler yap,” dedi Lisette ciddi bir tonda.

“Hangi konuda?” diye sordum.

“Bilirsin işte, git kendine yeni bir adam bul,” dedi, ima ettiği şeyi anlamadığım için benim bir moron olduğumu hissettiren bir ifadeyle.

Onunla tamamen yüz yüze gelebilmek için oturduğum koltukta dönerken, bir yandan da masamın üstündeki stres topunu elime aldım. Son zamanlarda bu lanet topu deli gibi sıkıyordum, öyle ki yakında elimde patlaması an meselesiydi. Ama bu sayede, otuz bir çekeceğim bir sonraki erkeğin gözünün önünde yıldızların uçuşacağı kesindi.

Lisette’in bakışları bir gevşetip bir sıkıttığım elimde yoğunlaştı ve kendini savunurcasına bir kaşını yukarı kaldırdı. “Bana öyle bakma, Julia. Erkekler konusunda şimdiye dek şansının pek yaver gitmediğini biliyorum.

Yakışıklı prensini buluncaya dek herkesin hayatında böyle dönemler olur. Ama onunla tanışabilmek için kışını yerden kaldırmalı ve harekete geçmelisin. Kendini bütün hafta sonu eve kapatıp, tanrı bilir nelerle uğraşman sana bir çözüm getirmez.”

Elimi yumruk yaptım ve büyük bir kavgaya hazırlanan bir ödül dövüşçüsü gibi boynumu sağa sola çevirdim. “Öncelikle bir süredir Sabrina’nın eski odasını yeniden dekore etmekle meşguldüm,” diye yanıtladım. Her ne kadar saatlerce televizyon izlerken bu fikir aklımdan defalarca geçmiş olsa da, doğru değildi. “Ayrıca son bir sene boyunca buluştuğum eziklerin listesini sana tekrar hatırlatmam mı gerek?”

“Yapma! O kadar da kötü değildi,” dedi sözlerimi bir çırpıda reddederek. Ama bunun gerçek olduğunu o da en az benim kadar iyi biliyordu.

Elimdeki stres topunu masaya fırlattım ve tam klavyemin ortasına düştü. Klavyeden çıkan rahatsız edici sesler eşliğinde ayağa kalkıp, ellerimi masanın üstüne koydum. Ona yaşadığım kötü şeyleri hatırlatmaya hazırdım.

“İlk önce Jack vardı. Alternatif filmleri izlemekten hoşlandığını söyleyen adam... Meğer alternatiften kastı, bütün gün porno film seyretmekmiş. Sonra Dave girdi hayatıma. Sevgili eski kız arkadaşına ne kadar benzediğimi düşünmüş olmalı ki, nihayet seviştiğimiz gün boşalırken onun adını haykırdı. Sonra Ryan oldu. Daha ilk buluşmamızda bir banka hesabının olmadığını, asla vergi ödemediğini ve uyuşturucu işinde çalıştığını söyleyen adam... Bir düşünelim. Başka... Ah sonra Vincent—”

“Yeter! Dur lütfen! Ne demek istediğini anladım. Şimdiye kadar biraz şanssızlık yaşadığın doğru...”

“Şanssızlık mı?” dedim alaycı bir kahkahayla. “Şanssızlık daha çok bir rakamla altılı ganyanı kaçırmak gibi bir şeydir. Ya da yolda giderken lastiğin patlaması gibi... Ya da plajdayken regl olmak gibi... Bu, şanssızlıktan çok daha öte bir şey. Bu tıpkı... Tanrım! Buna tam olarak ne denebilir, bilmiyorum ama sana yemin ederim ki, söz konusu yalnızca alelade bir şanssızlık değil!”

Lisette dolgun, kırmızı boyalı dudaklarını eliyle saklayıp bakışlarını benden kaçırarak kahkahasını bastırmaya çalıştı. O içten içe kıkırdamaya devam ederken, ben yerime oturdum ve klavyenin üzerindeki stres topunu alıp sakince sıkmaya başladım. Böylece bir şekilde içimdeki kötü enerji ya da bu saçmalığa her ne ad veriliyorsa, onu atmayı umuyordum. Yaklaşık on saniye boyunca cılkını çıkarana kadar sıktıktan sonra pes edip elimden fırlattım. Bu kez düşerken daha büyük bir gürültü çıkardı ve kahve fincanım devrilmekten kıl payı kurtuldu.

“Amacına ulaşmak için, üzerinde biraz çalışman lazım,” dedi Lisette hâlâ kıs kıs gülmeye devam ederek.

“Birçok şey üzerinde çalışmam lazım,” diye mırıldandım.

Bir süre sonra gülmeyi bırakıp serinkanlı bir sesle, “İyi olacaksın,” dedi. “Eminim yakışıklı prensin çok yakında ve hiç beklemediğin bir anda karşına çıkacak. Bunu hissediyorum. Sana doğru geliyor.”

“Hâlâ karşıma çıkmadığına göre, Fizan’dan geliyor olmalı.”

“Ne yapacağım, biliyor musun?” dedi Lisette beni duymazdan gelerek. “Akşam eve gittiğimde senin için bir mum yakıp dilek dileyeceğim.”

Bunu duyar duymaz gözlerimi devirdim. Lisette yıllardır bildiği her azize benim adıma bir mum yakıyordu ve

bu israftan başka bir şey değildi. Şimdiye dek bu dileklerden bir kez bile sonuç alamamıştık. Bununla birlikte, eğer kendini daha iyi hissedecek ve bu sayede benim içler acısı aşk hayatım hakkında konuşmaktan vazgeçecekse, bana uyardı.

“Göreceksin,” diye neşeyle mırıldandı. “İşe yarayacak.”

Klavyeden gelen seslerle birlikte tekrar bilgisayara dönüp önümüzdeki haftanın çizelgesini açtım. Üç önemli etkinlik art arda sıralanmıştı: Coconut Grove’daki yeni bir mekân için görkemli bir açılış töreni, Key Biscane’de bir evde nişan partisi ve son olarak haftanın sonunda South Beach’teki Sanat Galerisi’nde bir sergi.

Geçen yılın büyük bir çoğunluğunda, onlar adına birçok etkinlik ve sergi açılışıyla ilgilendiğim sonuncu iş, benim için çocuk oyuncağı sayılırdı. Ve bu, elbette galeri sahibi Alex Holt sayesindeydi.

Alex oldukça gizemli biri idi. Belki de değildi, ama onunla ilgili tanımlayamadığım bir şeyler vardı. En yakın arkadaşım Sabrina, Philedelphia’ya taşınmadan önce bir ara galeride onun için çalışmıştı. Bir süre sonra Alex ondan hoşlandığını belli etse de, Sabrina çoktan erkek arkadaşı Tyler ile derin bir ilişki içine girmişti. Teknik olarak öyle değildi belki ama Alex’e hiç şans tanımayacak kadar derin sayılırdı.

Kulağa tıpkı bir pembe dizi gibi geliyor, değil mi?

Her neyse... İşler bir süre sonra boka sardı ve Sabrina oradan ayrıldı. Ama ben öncesinde, Alex ile hâlâ bedelini ödemeye devam ettiğim bir anlaşma yaptım. Sabrina’nın özgeçmişini Philedelphia Sanat Müzesi’nde doğru kişiye ulaştırması karşılığında, onun seçeceği bir etkinliği bedava yapacağımı söyledim. O sözünü tuttu ve Sabrina

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

işi aldı. Ama aradan neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen benden hâlâ borcunu tahsil etmedi. Konuyu bir kez olsun bile gündeme getirmedi ve onunla oldukça sık görüştüğümüz için iyi arkadaş olduk.

Pekâlâ, iyi arkadaş biraz abartılı bir tanımlama oldu. *Yeterince iyi* demek sanırım daha doğru bir tasvir olur. Alex inanılmaz yakışıklı biriydi. Yalan söyleyecek değilim, zayıf ve çok çekici bir adamdı. Göz kamaştırıcı diye tabir edilecek cinsten. Eğer Josh Holloway'ın bir gün dublöre ihtiyacı olursa, fazla uzaklara gitmesine gerek yoktu. Arayacağı ilk ve tek kişi Alex olmalıydı. *Arkadaşlığımız* daha çok birbirimize yaptığımız kelime oyunları ve beni baştan çıkaran bir sürü flörtöz ifadeyle tanımlanabilirdi. Üstelik şimdiye dek gamzeleri hakkında hiçbir şey söylemedim bile. Ulu Tanrım! Bu, büyük haksızlık!

Ben hâlâ Alex'in gamzelerini düşünüp, büyülenmiş bir halde kendimden geçerken, Lisette endişeli bir sesle, "Julia, senin derdin ne?" diye sordu.

"Ne dedin? Yok bir şey... İyiyim ben," dedim aniden savunmaya geçen küçük bir çocuk gibi omuzlarımı silerek. Şu an en son istediğim şey, Lisette'in Alex'le ilgili kurduğum hayallerimi elimden almasıydı. "Sadece bu hafta çok yoğun bir ajandamızın olduğunu düşünüyordum."

"O kadar da kötü değil. Daha önce de bir haftada üç etkinlik yaptık. Sen bu işleri gözlerin kapalı, ellerin arkadan bağlı olsa bile yaparsın."

Zihnimde hemen yeni bir görüntü canlandı. Yatakta gözlerim ve ellerim bağlı halde, kendimi tamamen Alex'in merhametine bırakmış olduğum düşüncesi başımı döndürdü. Tanrım! Bu ne kadar harika olurdu! Çok

harika hem de. Dünyayı sarsacak kadar harika. Üstelik bağlanmak ilgimi çeken bir şey olmamasına rağmen... Ama konu Alex olunca... Kahretsin! Ardımda bir toz bulutu bırakacak kadar hızla koşup, ipi kendi ellerimle satın alırdım.

Onun neden olağanüstü olacağını düşünüyordum, biliyor musunuz? Çünkü bazı erkeklerle –ve bazı dediğim-de kastettiğim yalnızca türünün nadir örnekleri– daha ilk tanıştığınız andan itibaren, Kama Sutra seks pozisyonlarından kaç tanesini birlikte hayata geçirebileceğinizi gözünüzde canlandırırırsınız. Alex, şüphesiz o erkeklerden biriydi.

Pekâlâ, pekâlâ! Belki ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirdim. Yine de bunun için harekete geçecek değildim. Bu adam, benim en yakın arkadaşım, daha önce hiçbir erkeğin gitmediği kadar ileriye gitti ya da en azından gitmeye çalıştı. Bununla birlikte bazen aramızda bir şeyler yaşanmasını istiyormuş gibi görüldüğü zamanlar oluyordu. Sanki benden bir hamle yapmamı bekliyor, hatta beni buna teşvik ediyordu. Bu örnekler öylesine sıklaşmaya başladı ki, sürekli olarak onunla olan arkadaşlığımızın parametrelerini sorgular oldum. Tam harekete geçmeye karar vermeme ramak kaldığı anda ise kendimi geri çekiyordum.

“Dünyadan Julia’ya! Geri dön, Julia!” diye bağırdı Lisette ellerini ağzına götürüp megafonla bağırır gibi yaparak. Sesinin yüzüme tokat gibi çarpmasıyla, gerçek dünyaya döndüm.

“Affedersin,” dedim hızla. “Bu hafta sonu yapmayı planladığım dekorasyon işlerini düşünüyordum. Nerede kalmıştık?”

“Ah, lütfen! Dekorasyonu falan düşünmüyordun,” diye karşılık verdi Lisette odanın içinde yankılanan bir kahkaha atarak.

“Hiç de bile! Hangi renkleri kullanacağımı tasarlıyordum.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutmuş gibisin. Eğer aklından geçenleri benimle paylaşmak istemiyorsan, öyle olsun. Ama unutma, gözüm üzerinde!”

“Keyfin bilir.”

“Evet, keyfim bilir,” dedi Lisette benim önemsemeyen tavırdaki sözümü taklit ederek. “Pekâlâ, artık Grandersonların partisini konuşalım mı?”

“Tamam, bir dakika bekle de dosyayı açayım.”

Klavyede birkaç tuşa bastıktan sonra, bu çarşamba gecesi Key Biscane’de, Grandersonların evinde verilecek partinin detayları, incelenmek için hazırды. Tekrar Lisette’e dönmeden önce detayları hızlıca gözden geçirdim. Bu sırada gözüm monitörün sağ alt köşesindeki saate kaydı. Biri on iki geçiyordu.

“Lisette tatlım, sandalyeni biraz sağa çekebilir misin? Arkadaki pencereden gelen güneş gözlerimi mahvediyor.”

Lisette gülümsedi ve partinin detaylarına geçmeden önce ondan istediğim şeyi yaptı. Ardından her şey tıkır tıkır işledi ve resepsiyonun önünde beliren silueti bakışlarımla yiyip bitirdim. Bay UPS, üniformasının içinde olanca haşmetiyle, tam zamanında karşımdaydı.

Çadırın ya da fırının içi Afrika kadar sıcaktı. Bu, plastikten yapılma, beyaz duvarlı cehenneme artık hangi adı takarsanız takın! Miami’de eylül ayının ortası olmasına rağmen, eğer bir çadırın içindeyseniz, yılın hangi zamanı olursa olsun kendinizi buhar odasında hissederdiniz.

Müşterim Bay Granderson’la bu meseleyi konuşup onu ikna etmeye çalışsam da, bir faydası olmamıştı. Benden tek istediği, küçük kızını nişan partisinde mutlu etmemdi ve bebeği bu partinin çadırdaki yapılmasını istemişti.

Bebekten bahsetmişken, o partiye ilişkin detayları planladığımız görüşmelerimiz sırasında, defalarca uzaklara dalıp gitmişti. Sanki yalnızca nişanlanma düşüncesi bile, bir konuşmayı devam ettirme gücünden onu yoksun bırakıyor gibiydi. Yalan söyleyemem. Onu kıskandım. Ben de aşkımdan dilimin tutulacağı, nefesimin kesileceği, kalp atışlarımın hızlanacağı ve beni deliler gibi seven biriyle tanışmak istiyordum. Şu sıralar bu benim için boş bir hayalden öteye gitmeyebilirdi, ama yine de *onu* bulma umuduna sıkı sıkı sarılıyordum. Ve şu an çadırın uzak bir köşesinden, *bebeği* tebrik eden konukları incelerken, kendimi onun yerinde hayal ediyordum.

İnsanlar ellerindeki şampanya kadehlerini kaldırırken, birisi elindeki kaşığı kadehine vurup kalabalığı susturur. “Tebrikler. Birlikte aşk dolu yıllarınız olsun. Julia ve...”

Kahretsin! Hayallerimde bile nişanlanacağım erkek için bir isim uydurmakta zorlanıyordum. Bu, içler acısı bir durum değil de neydi?

Müstakbel damadı bulmak için tekrar kalabalığı incelemeye koyulurken, derin bir iç çektim. Onunla parti öncesinde hiç tanışma fırsatımız olmamıştı. Çünkü *bebek*, onun iş için şehir dışında olduğunu söylemişti. Nihayet onu fark ettiğimde, Lisette köşeden bana doğru yaklaştı. Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce, aklıma ilk gelen yiyecek dağıtım şirketiyle ilgili bir sorun çıktığı düşüncesi oldu. Çünkü bu tip partilerde, bu durumla çok sık karşılaşmıştık. Ama çok geçmeden yanıma geldiğinde, ağzından dökülen tek bir kelimeyle birlikte problemin çok daha büyük olduğunu anladım.

“Aiden.”

“Ne olmuş Aiden’a?” diye sordum çatallaşan sesimle.

Lisette gergin bir şekilde alt dudağını çiğnemeye başladı, çünkü özel hayatımla ilgili tek bir kural varsa, o da Aiden diye bilinen şeytan hakkında asla konuşulmaması gerektiği idi. Yine de burada bir istisna yapıp durumu kısaca özetleyeceğim.

Aiden üniversiteden hemen sonra birlikte olduğum kişiydi. İlişkimiz iki yıl beş ay on altı gün boyunca sürdü. Her neyse, saydığımı bakmayın! İşte bu ahmak herif, Aiden, ilişkimiz boyunca bana büyük acılar çekti, bir sürü saçmalığa katlanmak zorunda kaldım.

Mesela neredeyse dört ay boyunca, içindeki Aiden’a ulaşmaya çalıştığı bir “*kendini bulma*” evresi yaşadı. Artık bu saçmalık her ne haltsa? Eline geçirdiği tüm kişisel gelişim kitaplarını bir çırpıda okudu. Sonra yeme alışkanlıklarını değiştirerek mikrobiyotik diye adlandırılan bir

beslenme tarzını benimsedi. Bu beni o kadar da etkilemedi, çünkü yemek saatlerinde başımın çaresine bakabiliyordum. Ama lavman yapmaktan bahsetmeye başladığında, artık olaya müdahale etmem gerektiğini anladım. “*Aiden üzerinde çalışıyorum,*” günleri bir türlü bitmek bilmez olduğunda -evet kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyordu -ona kahrolası aynaya bir bakıp buna son vermesini söyledim. Ardından, “*Ben bir oyuncuyum,*” günleri başladı. Saatlerce, hatta bazen bütün bir hafta sonu eve kapanıp, video oyunları oynama kabiliyetlerini geliştirmeyi deniyordu. Böylece bir sonraki Dünya Siber Oyunları’nda altın madalya almayı planlıyordu. Bilginiz olsun, bu asla gerçekleşmedi.

Bunlar, ilişkimiz sırasınca uğraşmak zorunda kaldığım şeylerden yalnızca birkaçıydı. Peki, neden bunlara katlandım? Başlıca sebebi, genç, saf ve ona çok âşık olmamdı elbette. Ve o, ileride evlenip bir sürü çocuk sahibi olacağımız hayalleriyle beni kandırmıştı. Bir gün arayıp, bir daha beni asla görmek istemediğini söyleyene kadar da onun bu zırvallıklarına inanmaya devam ettim.

“Çok komiksin, Aiden,” diye karşılık vermiştim aradığında.

Ama o şaka yapmıyordu. Lanet olası herif -internet sağ olsun- yüz yüze bile tanışmadığı sürtüğün biriyle birlikte yaşamak üzere, o sabah Kaliforniya’dan ayrılmıştı.

Uzun lafın kısıası, onunla yaşadığım ilişkiden sonra, konu erkekler ve gardımı düşürmeye geldiğinde aşırı temkinli davrandım. Ne talihsizliktir ki, karşıma hep daha kötüsü çıktı.

“O burada,” dedi Lisette.

“Burada mı? Burada derken, bu partide mi yani?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lisette önüme geçip görüşümü engelleyene dek, kalabalıktaki yüzleri teker teker gözden geçirdim.

“Daha kötüsü,” dedi Lisette.

Bunun nasıl olabileceğini sormaya fırsat kalmadan, omzunun üzerinden bakıp onu gördüm.

Yıllar, insan kılığındaki bu şeytana cömert davranmıştı. Aiden’in her zamankinden de yakışıklı olduğunu görünce büyük hayal kırıklığına uğradım. Aradan geçen zaman içinde, Notre Dame’ın Kamburuna benzemiş olmasını dilesem de, nerede bende o şans? Kısacık kesilmiş siyah saçları, insanı delip geçen mavi gözleri ve siyah takım elbisesinin altına saklanmış ama taş gibi olduğunu bildiğim vücuduyla, hâlâ bir erkek model gibiydi. Aşağılık herif, bu haliyle David Beckham’a bile kök söktürürdü.

Lisette burnumun dibinde parmaklarını şaplattı. “Hey, sen iyi misin?”

“Evet, evet... İyiyim.”

Değildim. Kafamda alarmlar çalıp duruyordu ve tek düşünebildiğim neden burada olduğuydu.

“Sen onun burada olacağını biliyor muydun?” diye sordum Lisette’in arkasından tekrar onu süzmeye çalışarak.

“Elbette hayır! Bana bu soruyu nasıl sorarsın?” dedi dehşete kapılmış bir tonda. “Peki, sen biliyor muydun?”

Şaşkınlıktan havaya kalkan kaşlarım ve yüzümdeki şok ifadesi yeterli bir cevap oldu.

“Sakin ol! Sophia’nın nişanlısının adı Aiden olunca, bunu soruşturmuş olabilir misin diye düşündüm.”

“Sophia da kim?”

“Julia! O müstakbel gelin...” dedi Lisette ruhsuz bir ifadeyle.

“Ah! Sen bebeği kastettin.”

“Bebek de kim?”

“Boş ver,” diye mırıldandım. “Dur bir dakika! Sophia’nın nişanlısını soruşturmak derken, ne demek istedin?”

Lisette nazikçe elimi tuttu ve beni oradan götürmeye çalıştı, ama yerimden kıpırdamadım. Çünkü o an, Aiden’in *bebeği* kolları arasına alıp, sanki dünyada kalmış son kadın oymuşçasına şehvetle öpüşünü gördüm ve nihayet iki kere ikinin dört ettiğini anladım.

“Julia, haydi!” dedi Lisette sessizce. “Seni buradan çıkaralım.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Gidip bu *bebekle* mi nişanlandı?” diye fısıldadım.

Artık oradan ayrılmak için çok geçti, çünkü çoktan fark edilmiştim. Sophia, *bebek* ya da adı her ne haltsa, Aiden’a beni işaret etti ve onun elinden tutup benim olduğum yere doğru sürükledi.

“Kahretsin! Buraya geliyorlar! Şimdi ne yapacağım?” diye sordum Lisette’e dişlerimi sıkarak.

Lisette bir adım geriye çekilip fısıldadı. “Doğal davran.”

“Söylemesi kolay tabii,” diye mırıldandım tam yanıma yaklaştıkları sırada.

Attığı her adımda Aiden’ın yüzünün aldığı şekil çok komikti. Belli ki partiyi düzenleyen kişinin ben olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Nihayet istesem apış arasına tek-meyi basabileceğim kadar yakınıma geldiklerinde, şaşkın gözlerle önce bana, sonra Sophia’ya baktı. Sophia, hemen önünde kopması muhtemel fırtınadan tamamen bihaber-di. Doğrusu bizi öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünüp onun adına üzüldüm. Çünkü o iyi bir insandı ve eminim

ki nişanlısının nasıl bir ahmak olduğunu bilmeyi tercih etmezdi.

“İşte buradasın!” dedi Sophia neşeyle. “Her yerde seni arıyordum. Seni nişanlım Aiden ile tanıştırmak istiyorum.”

“Biz daha önceden ta-”

Aiden araya girip sözümü kesti. “Karşılaştık.”

Sophia’nın kafası karışmış gibiydi ve ben yüzümde takınabildiğim en sahte gülümsemeyle Aiden’a baktım.

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu Sophia.

“Hayır,” dedi Aiden. “Bu gecenin başında karşılaştık.”

Sophia rahatlamıştı. “Harika! Sence de mükemmel bir iş çıkarmamış mı, hayatım?” dedi Aiden’a gülümseyerek.

Ben cevap veremeyecek kadar şaşkındım. Hatta şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Lisette dirseğiyle beni dürttü ve başımı çevirdiğimde karşımda azarlayan bakışlarını buldum. *Ne var?* dedim ağzımı oynatarak ve o, kırmızı dudaklarına sahte bir gülümseme yerleştirdi. Dikkatimi tekrar çifte kumrulara yönelttiğimde, ikisinin de bir cevap beklercesine bana baktıklarını fark ettim. Pekâlâ, daha ziyade Sophia öyleydi. Aiden araba farı görmüş bir geyik gibi bakıyordu.

“Eee yapacak mısın?” diye sordu Sophia.

“Affedersin,” dedim. “Ne sormuştun?”

Sophia güldü. “Düğün törenimizi de sen planlar mısın, demiştin.”

Hım, bir bakalım! Bir gün evleneceğimi sandığım eski sevgilimin düğün organizasyonunu gerçekleştirmek... Ah, cevabım kocaman bir hayır olacaktı!

“Düğün ne zaman?” diye sordu Lisette.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ciddi olamazdı. Şimdi onu dürtme sırası bana gelmişti, ama yerinden kıpırdamadı bile.

“15 Nisan...” dedi Sophia.

“Ah, çok üzgünüz, Sophia!” diye karşılık verdi Lisette sesinde olması gerekenden ne eksik ne fazla bir pişmanlık ifadesiyle. “Şimdiden, önümüzdeki yaza kadar takvimimiz dolu.”

Vay canına! Lisette’nin yalanından öyle etkilendim ki, söylediklerini onaylarcasına kulaklarıma kadar yayılan bir tebessümle karşılık vererek başımı salladım.

“Bu çok kötü,” dedi Aiden Sophia’ya arkasından sarılarak.

“Evet, çok kötü,” diye ona katıldı Sophia yüzünde üzgün bir gülüşle. “Düğünümüzü senin planlamayı gerçek-ten çok isterdim.”

“Ben de size yardım etmeyi çok isterdim.” diyebilirdim nihayet. Oysa durumun absürtlüğü karşısında deliler gibi gülmek istiyordum. Elbette bu, Aiden’in apış arasına bir tekme savurduktan sonra olurdu. Ve hatta öncesinde gözüne bir kör bıçak da saplayabilirdim.

“Sophia!” diye bağırdı çadırın uzak köşelerinden bir ses.

“Ah, gitmem gerek!” dedi Sophia çabucak ve kendini Aiden’in kollarından kurtardı. “Size daha sonra katılırım, olur mu?”

“Elbette...”

Ve işte üç kişi kalmıştık.

“Ben sizi konuşmanız için baş başa bırakayım,” diye kestirip attı Lisette ve yanımızdan uzaklaştı.

Ve şimdi yalnızca ikimizdik.

Birkaç saniye boyunca mesafeli gözlerle birbirimize

bakarken, kafamdan geçen onlarca düşünce arasından birini çekip çıkaramıyordum. Ama eğer Aiden'ı iyi tanıyorsam, ki ortadan kayboluşu ve sonra ani ortaya çıkışına bakılırsa pek de öyle olduğu söylenemez, o bir şeyler gelecekti.

“Seni görmek harika, Julia.”

“Beni görmek harika mı?” diye tekrarladım her bir kelimenin üstüne basarak. Tıpkı sesim gibi, kelimelerin bende yarattığı etki de acı olmuştu. Aradan geçen onca yıla rağmen, terk edilmiş olmaktan dolayı hâlâ üzüntü duymaktan nefret ediyordum. Kıskanç ve affetmeyen bir kız olmaktan, hâlâ kalbi kırık olmaktan dolayı kendime öfke duyuyordum.

Aiden iç çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Bana doğru bir adım atmadan önce, telaşlı gözlerle etrafına bakındı ve aptal bir ifadeyle gülümsedi. “Başka ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Ama evet, seni görmek harika!”

“Bana başka ne söyleyebileceğini bilmiyorsun, öyle mi?”

“En son görüşmemizden sonra bir papağana mı döndüğün, Julia?” dedi Aiden bir kahkaha atarak. “Benim tanıdığım Julia’nın en azından söyleyecek bir şeyleri olurdu.”

Bir süre düşüncelerimi toplamak için sessiz kaldım. Ellerimi iki yanımda yumruk yapmıştım. Nihayet kafamı toplayıp doğru kelimeleri hazırladıktan sonra başımı yana çevirdim.

“Seni işe yaramaz, aşağılık palyaço! Komik bir şey söylediğini sanıyorsun, değil mi?”

Aiden kendini savunurcasına ellerini havaya kaldırdı.

“Bu. cevaplamanı istediğim bir soru değil, Aiden,” de-

dim gözlerimi devirerek. “Ve eski Julia’ya gelince, o gitti. Ama yeni ve kendini iyileştirmiş Julia’nın sana söyleyecek tonlarca sözü var. Mesela her seferinde nasıl orgazm taklidi yaptığımdan başlayayım mı? Belki de beş yıl önce aniden ortadan kaybolman ve o günden sonra bir daha ne görülmen ne hakkında bir haber almamdan başlamalıyım.”

Orgazm taklidi konusu tam bir yalandı. Adam bedeni mi başka hiç kimsenin beceremediği şekilde coşturmayı biliyordu, ama yine de böyle söylemek hoşuma gitmişti. Bu beni intikam güden bir sürtük yapar mıydı? Büyük olasılıkla. Peki, bu umurumda mıydı? Hayır.

“Pekâlâ, Pekâlâ,” dedi Aiden ve uzanıp kolumu tutarak beni çadırın köşesine çekti. “Sesini biraz alçaltabilir misin?” dedi fısıltıyla.

Hâlâ kolumu tutmakta olan eline iğrenerek baktım. “Çek o pis elini üzerimden!”

Aiden söylediğimi anında yaptı ve bizi gören birileri var mı diye etrafına bakındı. Neyse ki Sophia henüz baş başa kaldığımızı fark etmemişti.

“Sanırım geçmişte olanları unutmanı beklemem boş bir hayal olur.”

“Biliyor musun, Aiden? Bu geceden sonra, seninle bir daha asla yüz yüze gelmek zorunda kalmayacağım. Bu yüzden, bu karşılaşmayı unutalım ve sen hangi taşın altından çıktıysan oraya geri dön.” dedikten sonra hızla dönüp Aiden’ı ardımda bırakarak, çadırdaki en yakın boş alana doğru yürümeye koyuldum. İçimde bir aptal beslediğimden, kendime engel olamayıp omzumun üzerinden arkama baktım ve Aiden’in hâlâ olduğu yerde, yüzünde bir sırıtışla dikildiğini gördüm. Tanrım! Sağlam bir tokat-

la yüzünden bu ifadeyi silebilmek için neler vermezdim? Ama bunun yerine çaresizce Lisette’i veya içecek bir şeyler bulabilme ümidiyle yürümeye devam ettim.

Şansıma Lisette beni buldu ve baştan aşağı hızlıca süzdü. Ardından sözlerinin tartışmaya açık olmadığını son derece net bir şekilde ifade ederek, derhal eve gitmemi ve benimle yarın konuşacağını söyledi. Ben de ilk kez ona karşı çıkmadım. Böylece lanet olası partinin bitmesine yaklaşık bir saat kala, haklı olduğuna kanaat getirip, görevi Lisette’e devrederek oradan ayrılmaya karar verdim.

Aiden’ı aklıma getirmemeye çalışarak, sıcak ve havasız çadırın içinde ilerledim ve nihayet evin ön kapısına varıp Land Rover’ımın anahtarlarını valeye uzattım. Arabamın gelmesini beklerken ve hâlâ Aiden’ı düşünmezken—ki bu her saniye onu düşündüğüm anlamına geliyor—çantamı karıştırıp ensemeye yapışan uzun sarı saçlarımı atkuyruğu yapabilmek için bir toka aradım.

Hepsini rastgele tepemde topladıktan sonra, nihayet biraz ferahladım. Okyanusa birkaç kilometre uzaklıktaydık ve gece meltemi sonunda kendini hissettirerek işe yaramıştı. Yaklaşık bir saat önce çıksa daha faydalı olurdu elbette, ama hayatta her şeye aynı anda sahip olamazdınız. Eve gidip bir duş almak ve üzerime yapışan ter ve kokudan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Normalde Christian Dior’un Miss Dior Cherie parfümü adeta benim imzam gibidir. Ama şu anda parfüm ve vücudumdan salınan kokular birbirine karışmıştı ve bunun hoş ve çekici bir karışım olduğunu söyleyemezdim.

Devasa bir çantam olduğundan, içinde ne ararsanız vardı. Elime geçirdiğim bir kâğıt parçasını kıvrarak yaptığım yelpazeyi sağa sola sallarken, kırmızı bir BMW ara-

cını valeye teslim etti. Arabaya ilgisizce burun kıvırsam da, partiye neredeyse iki saat geç kalan kişinin kim olduğunu merak etmiştim.

Vale, yolcu kapısını açmak için ileri doğru atıldı. Odukça çekici bir kıza ait olduğu her halinden belli olan iki düzgün, bronz ve uzun bacak kapıdan dışarı uzandı. Orta boylu, zayıf, esmer kadının üzerinde Mark Jacobs tasarımı siyah beyaz, pilili ve derin yırtmaçlı bir elbise vardı. Geçen hafta aynı elbiseyi Nordstorm’da baştan aşağı incelemiştim. Şanslı sürtük!

Her neyse... Benim yerimde kim olsa, aynı şeyi hissedirdi.

Kızın kıyafetine adeta ağzımın suyu akarak gözlerimi dikmiş bakarken, bir yandan fark edilmemeye çalışıyordum. BMW’nin sürücüsü arabadan indiğinde ne göreyim! Karşımda Bruce Wayne ya da onu tanıdığım adıyla Alex duruyordu.

Şansa bak! Onca yerin içinde, ben Aiden yüzünden serseme dönmüş ve berbat bir haldeyken mi karşılaşacaktık?

Fark edilmemek için başımı öne eğdim. Ama yine şansım sağ olsun, arabamı bulma arayışları sona ermiş görünüyordu. Vale aracımı Alex’in hemen arkasına çekti ve arabadan inip bu kez beni aramaya koyuldu. Bu sırada Alex de anahtarları diğer valeye teslim etmek üzere arabasının etrafından dolanarak adamın yanına geldi. Valenin nihayet bulunduğum noktayı fark edip ıslık çalmasıyla birlikte, bir zavallı gibi saklanmaya daha fazla devam edemezdim.

“Dostum, seni görebiliyorum. Islık çalmana gerek yok,” dedim içimden dişlerimi sıkarak. Özellikle de Alex dahil herkes bulunduğum yere bakarken...

Ah, hadi bakalım!

Elimde uyduruk yelpazemle, saklandığım yerden çıkıp, gözlerimi ıslıkçı valeden ayırmadan arabama doğru yürüdüm.

“Julia?”

Alex’in tok, kadife sesini duymamla birlikte, artık daha fazla numara yapamayacağımı anladım.

Valeye gönülsüzce bahşiş uzatırken başımı sesin geldiği yöne çevirdim ve Alex’in zarif adımlarla çoktan bana doğru yaklaştığını gördüm. Evet, zarif dedim. Adam adeta bir kuğu gibi süzülerek yürüyordu. Ve olağanüstü görünüyordu. Üzerine, özel dikim olduğu her halinden belli siyah bir takım giymiş, kravat takmamıştı. Beyaz gömleğinin üst düğmesini ise açık bırakmıştı.

Tam önüme geçip durduğunda gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle, “Bana gerçekten selam veremeyecek miydin?” diye sordu.

“Ah, Alex! Çok özür dilerim. Seni fark etmemişim,” dedim renk vermemeye çalışarak.

“Atma.”

“Aşk olsun. Sanki seni görmezden gelebilirmişim gibi... Sen beni nasıl biri sanıyorsun?”

“Beni görmezden gelen biri gibi...”

“Seni incittim mi?”

Alex’in kristal mavisi gözleri neşeyle parladı ve bana doğru eğilip bir elini kalbine götürdü. “Kalbim paramparça oldu.”

Yakınlaşmamızla birlikte insanı baştan çıkaran kokusunu içime çektim. Sandal ağacı, deniz ve adını çıkarmadığım bir kokunun daha mükemmel oranlarda karı-

şımından oluşan parfümü olağanüstüydü. Sonra benden yayılan ter kokusunun da onun burun deliklerinden içeri sızacağı aklıma dank etti ve hafifçe geriye çekildim. Tam o sırada Alex'in arkasından öfkeli bir kadın sesi duyuldu.

“Alex, sen ne yapıyorsun orada?”

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve doğrulup buraya birlikte geldiği kadına yüzünü döndü. Alex'e göre oldukça genç biriydi. Tabii burada belki kıskançlık hislerim de devreye girip çirkin yüzünü göstermiş olabilirdi. Özellikle de eski sevgilimle olan karşılaşmamın üzerimde yarattığı stres yüzünden, her zamankinden daha huysuz birine dönüştüğümü varsayarsak...

“Onu tanıyor musun?” diye sordu kadın. Alex'in hareketlerinden rahatsızlık duyduğu her halinden belliydi.

Onu suçladığımı söyleyemem. Ben de onun yerinde olsam, çıktığım adamın başka bir kadınla bu kadar ilgilendiğini görünce sinirlenirdim.

“Marisa, bu Julia. Benim çok yakın bir arkadaşım,” dedi Alex durumu açıklığa kavuşturmak için ve ardından bana döndü. “Julia, bu da arkadaşım Marisa.”

Ah Alex, kendini nasıl bir karmaşanın içine soktun farkında değilsin! Eğer Bayan USA güzelinin birazcık zekâsı varsa, beni tanıtırken “yakın arkadaş” ve onunla olan ilişkisini tanımlarken ise “arkadaş” dediğini hemen fark etmiş olmalıydı. Yine de itiraf etmeliydim ki, bizi bu şekilde tanımlamış olması epey ilgi uyandıran bir durumdu. Ama bunu kızın ilgisini çekmek için mi yapmıştı, yoksa benim için mi, bilemiyordum. Daha önce onu tarif ederken ne demek istediğimi anlamışsınızdır sanırım. Bu adam tam anlamıyla bir bilmeceydi.

“Alex, senin en yakın arkadaşın benim sanıyordum,” dedi kız cilveli bir sesle Alex'in koluna dolanırken.

Evet, hiç tereddütsüz fark etmişti.

Kıkırdadığını duyunca içimde kusma isteği uyandı. Buna karşılık, Alex'in yüzünde gergin bir gülümseme vardı ve vücut ağırlığını bir sol bacağına bir sağ bacağına verip yerinde duramayışından, içinde bulunduğu durumun onu rahatsız ettiği anlaşılıyordu. Bense bir an önce bu lanet yerden kurtulup evime gitmek istiyordum.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi kız parlak bir gülüşle elini bana doğru uzatırken.

"Merhaba Marisa, ben de," dedim kavradığım elini sertçe sıkarken.

Marisa sanki Fashion Police filmindeki Joan River'mış edasıyla, hor gören bakışlarla beni baştan aşağı süzdü ve bu hareketiyle kara listeme girmeyi resmi olarak başardı.

"Pekâlâ, Grandersonslarla tanışıklığınız nereden?" diye sordu.

"Tanışmıyoruz."

"O zaman neden buradasın?"

"Öyle gerektiği için."

Baştan savma cevaplar verdiğimin farkındaydım, ama bu durumun Alex'i daha da gerdiğini gördükçe çok eğleniyordum. Ayrıca hakkımda fazla bir şey öğrenmesini istemiyordum. Nedense onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Marisa kuru bir kahkaha attı. "Vay, vay! Pek de gizemliyiz!"

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Alex daha önce senden hiç bahsetmemişti. Öyle değil mi, Alex?" dedim bakışlarımı ona çevirerek.

Alex cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Marisa, çok eski bir aile dostumuzdur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Eski bir aile dostu mu? İşte şimdi iyice saçmaladın, Alex,” dedi sanki benim önümde bir kez daha küçük düşürülen kendisi değilmiş gibi soğukkanlı bir tavırla.

“Pekâlâ, siz ikiniz harika bir akşam geçirin ve birbirinize karşı aptalca şeyler yapmamaya çalışın. Benim artık eve gitmem gerek. Seni tanımak güzeldi, Marisa. Alex... Cuma akşamı görüşürüz.”

Son cümleyi üstüne basa basa söylemekten kendimi alıkoyamadım. Marisa oltaya gelecek mi diye merak etmiştim. Yüzündeki öfkeli ifadeden başarılı olduğum anlaşılıyordu ve şu an lanet olası cuma günü neden görüşeceğimizi sorguladığına bahse girebilirdim.

Arabama doğru ilerlerken, Alex’e bir şeyler fısıldadığını duydum, ama Alex’in cevabı çok net duyuldu. “Sana sonra anlatırım, Marisa.”

Kapıyı kapatmadan önce çantamı yan koltuğa fırlattım ve Marisa’yı parti alanına yönlendirmeye çalışan Alex’e son bir kez baktım. Elini kirli sarı saçları arasında gezdirdikten sonra şeytani bir gülümsemeyle omzunun üstünden benim olduğum yöne doğru bir bakış attı.

Flörtöz herif! Ah! Ben de her seferinde buna bayılıyorum.

Yola çıkalı daha beş dakika geçmemişti ki, cep telefonumdan mesaj sesi duyuldu. Kırmızı ışıklarda durduğum sırada telefonu çantamdan çıkardım ve ekran kilidini açtığımda Alex’ten gelen mesajı gördüm.

Ödeyeceğimizi biliyorsun, değil mi sürtük?

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuşçasına, bir mesajla ona karşılık verdim. Kedi-fare gibi birbirimizi kovaladığımız bu oyunlara bayılıyordum. Çok eğlenmemin yanında, aklımı Aiden’dan uzak tutmaya da yarıyordu.

Ne için ödeşeceğiz?

Işıklar yeşile dönerken telefonum bir kez daha öttü ve yeni mesajı okudum.

Kötü bir kız oldun ve sana bir ders vermem gerekecek.

Bir sonraki kırmızı ışıktaki telefonu tekrar elime aldım ve şaşkın gözlerle ekrana baktım. Çünkü geri dönüşü olmayan bir yola doğru giriyor olabilirdik. Bundan şikâyet ettiğim söylenemezdi elbette, ama biraz şaşırmış ve tam olarak ne cevap yazmam gerektiğini bilmiyordum. “*Sana ders vermem gerek,*” de ne anlama geliyordu? Beni dizlerine yatırıp, cetvelle kıcıma mı vuracaktı? Bu düşüncenin beni azdirmasının ve geri dönüp üzerine atılmayı istememin yanlış bir tarafı var mıydı?

Telefon hâlâ elimdeyken, bir kez daha gelen mesaj sesiyle irkildim.

Dilini mi yuttun?

Kalbim deliler gibi çarpmaya, midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Hemen bir cevap yazıp yolladım. Bu oyun iki kişilikti.

Yoo, dört gözle bekliyorum...

Bu kez karşılığın daha da hızlı gelmesiyle birlikte korktum.

Beklediğini biliyorum. ;)

Bravo Bay Holt, bravo. Hayatımda ilk kez nutkum tutuldu. Kendimi nasıl bir belanın içine soktuğumu merak ediyorum!

Boy aynamın önüne geçmiş, Art Gallery'ye gitmeden önce kendimi son kez inceliyordum. Bu kıyafeti giymeye karar vermek için, neredeyse bir saatimi harcamıştım. Askılı, ellili yılların takvim güzellerinin giydiği cinsten koyu kırmızı elbisem, Marilyn Monroe'nun meşhur beyaz elbisesine çok benziyordu. Yapması neredeyse bütün öğleden sonramı alan dalgalı saçlarım ise tek omzumda toplanmıştı. Böylece sırtımın büyük çoğunluğu açıkta kalmıştı. Bu gece nasıl görüldüğüm hakkında aniden beni saran endişenin nedenini kurcalamak istemesem de, cevabı Pekâlâ biliyordum. İpucu vermek gerekirse, ismi A harfiyle başlayan biri yüzündendi.

Hayır, hayır o değil. Onun hakkında tek kelime etmek ya da onu düşünmek bile istemiyordum. Aiden'ı yani... Çünkü bunu itiraf etmekten nefret etsem de, birkaç gece önce onunla karşılaştığımız andan beri, zihnimin derinliklerinde uçuşan sinir bozucu bir sinek gibiydi kendisi. Ve beni daha da kızdıran şeyse onu düşünmeye devam ettikçe, karşılaştığımızda fırsatım varken ona söylemem gereken tonlarca vurucu cümlemin aklıma geliyor olmasıydı. Siz de bundan nefret etmez misiniz? En etkileyici lafların insanın gerçekten ihtiyacı olduğu anda değil de hep sonradan aklıma gelmesinden?

Her neyse, Aiden hakkında bu kadar konuşmak yeter!

Çünkü bu geceye hazırlanmamın bu kadar uzun sürmesinin nedeni, ismi A ile başlayan diğer kişiydi.

Evet, evet, kafayı yemiş olmalıydım. Çünkü Alex'in daha geçen yıl Sabrina'yla yaşadıkları ortadayken, şimdi bir de üstüne Marisa çıkmıştı. Ama flört etmekten kime zarar gelirdi ki? Öyle değil mi? Yani demek istediğim, aramızda bir şey yaşanmayacağına göre, birazcık eğlenmenin ve bu oyunun tadını çıkarmanın kimseye zararı yoktu. Ayrıca tekrar sahalara dönmeye karar verene dek, bana tutunacağım onlarca fantezi sağlayacaktı. En azından benim *oğlanları* düzeltirken kendi kendime bunu hatırlatıp durdum.

Oğlanlar, benim göğüslerime taktığım isimdi ve bu elbiseyle harika bir göğüs dekoltesi veriyordum. Elbette olması gerektiği ölçüde... Çünkü sokaklarda gezinen fahişeler gibi görünmek istemiyordum. Kesinliği kanıtlanmış bir hakikate göre, erkekler iki kategoriye ayrılıyordu: Göğüs sevenler ve popo sevenler. Alex'in hangi kategoride olduğunu öğrenme zamanının geldiğini hissediyordum. Dekolteden dolayı bahse girerim, göğüs sevenlerden çıkacaktı.

Açılış yedide olacaktı, ama ben her şeyin hazır olup olmadığını son bir kez kontrol etmek için, her zaman başlangıç saatinden en az bir saat önce etkinlik alanında olurdum. Bu kez Miami'nin çılgın trafiğiyle mücadele sonrası, saat altı buçukta nihayet galerinin park yerine vardığımda, çoktan kötü bir moda girmiştim.

Birkaç gece önce Alex'le olan aşırı flörtöz yazışmalarımızdan sonra onunla hiç konuşmadığımdan, neyle karşılaşacağıma dair bir fikrim yoktu. Daha önce de nükteli atışmalarımız ve flörtleşmelerimiz olmuştu, ama hâlâ geçen akşam yaşananların arkadaşlığımızı ne yönde etki-

leyeceğinden emin değildim. Ayrıca Bayan USA güzeli de işin içine eklenince, tam bir karmaşayla karşı karşıya kalmam da olasıydı.

Galerinin arka kapısından giriş yapıp asıl hareketliliğin yaşandığı ön tarafa doğru ilerledim. Birkaç yiyecek-içecek görevlisinin yanından geçtikten sonra, Lisette'in galeri resepsiyonisti Sarah ile konuştuğunu gördüm. Ben daha yanlarına varamadan ikisi de başını kaldırıp onlara doğru yürüdüğümü fark ettiler. Lisette'in yüzünde, görünüşümü onayladığını belli eden geniş bir gülümseme belirirken, Sarah'ın dudaklarından kısık bir ısıklık sesi çıktı.

"Vay canına, Julia! Harika görünüyorsun!" diye bağırdı Sarah.

"Teşekkürler, kızlar... Fazla abartılı olmamış, değil mi?"

"Ah, hayır! Bu gece bütün gözler üzerinde toplanacak."

Göz ucuyla, ağzı hâlâ kulaklarındaki Lisette'e baktım. "Ne var? Neden öyle sırtıyorsun? Beni korkutuyorsun."

"Tatlım, bu elbiseyle yakışıklı prensini bulmakla kalmayacak, herkesi kendine hayran bırakacaksın. Olağanüstü görünüyorsun!"

Söylediklerine umursamaz bir edayla gözlerimi devirsem de, dürüst olmak gerekirse her kadın güzel görüldüğünü duymaktan hoşlanırdı. Özellikle de güzel görünmek için saatlerini harcamışken...

"Pekâlâ!" dedim hemen konuyu değiştirip organizatör havasına girerek. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dediler bir ağızdan.

Kıkırdadım ve başımı salladım. Bu ikisi beni güldürmeyi hep başarıyordu. Özellikle de neşeli anlarını yakaladığımda, gülmekten altımı ıslatacak hale geliyordum.

“Güzel. Yine de son bir kontrol yapmak istiyorum. Lisette, bana çşlık edebilir misin?”

Lisette, iPad’ini Sarah’ın masasından aldıktan sonra, her şeyi bir kez, hatta birkaç kez kontrol ettik. Yaklaşık kırk beş dakika sonra, eksiksiz bir şekilde hazır olduğumuzu görüp tamamen rahatlamamla birlikte, galerinin arka tarafındaki kadınlar tuvaletine gidip makyajımı tazeledim. İşim bittiğinde oyalanmadan davetlilerle çoktan dolmaya başlamış olan ön salona döndüm. Normalde etkinlik gecelerinde içki içmezdim. Ama galeride bugüne dek onlarca açılış ve davet düzenlediğimden, işler neredeyse bana gerek kalmaksızın kendi kendine yürüdüğü için, burada arada sırada bir istisna yapıyordum. Garsonlardan birinin elindeki tepsiden bir kadeh şampanya aldım ve odanın uzak köşesindeki Lisette’i fark edip, şerefine dercesine kadehimi havaya kaldırdım. Etrafı tekrar kolaçan etmeden önce karşılıklı gülüştük.

Galerinin en uçtaki odalarından birine doğru yöneldiğimde –hücre gibi ufacık olan bu yerde aynı anda birkaç kişiden fazlasının içeri sığması imkânsızdı– nihayet Alex’i gördüm.

Tek başınaydı.

Bu küçücük yerde yalnızca o ve ben.

Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. İnce çizgili takım elbisenin içine, gözleriyle mükemmel derecede uyumlu mavi bir gömlek giymişti. Yine kravat takmamıştı, ama bu benim için iyi bir şeydi. Böylece o konuşurken, boğazında bir aşağı bir yukarı inip çıkan adem elmasını görebiliyordum. Kulağa komik geliyor olabilir, ama onun kadar çekici bir erkekte, bu derece ufak bir detayı bile inanılmaz seksi buluyordum.

Kadehimden bir yudum daha almadan önce, “Burada tek başına ne yapıyorsun?” diye sordum. “Birilerinden mi saklanıyorsun?”

Alex gülümsedi ve bakışları uzunca bir süre “oğlanlarda” kilitlenmek suretiyle beni baştan aşağı süzdü.

Biliyordum! Alex göğüs sevenlerdendi, ama bu kadar kolay haklı çıkmak beni hiç eğlendirmediydi doğrusu.

“Neden saklanayım?”

“Bilmem. Neden?”

“Benim saklanıp saklanmadığımı senin neden umurunda?”

“Sen neden her soruya soruyla karşılık veriyorsun?”

Alex öne doğru bir adım atıp kaşını havaya kaldırdı. “Belki de seni kızdırmak hoşuma gidiyordur.”

“Belki mi?” diye sordum masum bir bakış atarak.

“Şimdi kim soruyla karşılık veriyor acaba?”

Alex kontrolü tekrar eline alırken, adeta kulaklarımda yankılanan erkeksi gülüşü yüzünden tüylerim diken diken oldu. Bu oyuna daha fazla devam edemezdik. Ya onu duvara yapıştırıp azgın bir kedi gibi üzerine tırmanacak ya da başımdan aşağı bir kova buz gibi soğuk su döküp ateşimi söndürecektim.

“Bilgin olsun, kimseden saklandığımı yok! En azından senden...” diye açıkladı Alex. “Bazen sessizlik hoşuma gidiyor.”

“İlginç. Seni hep partileri seven biri olarak düşünürdüm.”

“Demek beni düşünüyorsun?” dedi tereddüt etmeden.

“Bu hoşuna giderdi, öyle değil mi?”

Alex öne doğru bir adım daha attı ve dibime kadar sokuldu. Öyle ki, sıcak nefesini kulağımda hissedebiliyordum. “Güzel soru. Cevabı duymaya hazır mısın peki?”

Sonra çekip gitti. O serginin olduğu salona geçerken, ben biraz önce aramızda yaşananları zihnimde tartıyordum. Aşağılık herifin yine soruma soruyla karşılık vermesine biraz öfkelenmiştim. Ama daha kötüsü, onu şu an inanılmaz arzuladığım için, benimle böyle oynamasına rağmen kendimle nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum!

Birden çok şeye öfkelenmiş halde ben de salona döndüm ve Alex’le yaşadığımız flört yarışı esnasında gitgide büyümüş olan kalabalığın arasına karıştım. Elimde artık boşalmış olan şampanya kadehimle bir kenarda durmuş boş gözlerle etrafa bakınırken, birilerinin beni dürttüğünü hissettim ve arkamı döndüğümde, Lisette ve Sarah endişeli gözlerle bana baktıklarını gördüm.

“Bir sorun mu var?” diye sordum çabucak.

Önce birbirlerine ardından dönüp tekrar bana baktılar; bu sırada problemi bana iletecek günah keçisini seçmeye çalışıyor gibi bir halleri vardı.

“Kızlar, biriniz hemen konuşsa iyi olur.”

“Sarah’m sana söylemesi gereken bir şey var.” diye atıldı Lisette.

Sarah bana dönmeden önce ona ters ters baktı. “Pekâlâ, nasıl söylesem? Bir kadın, bu etkinlik için sipariş ettikleri yiyeceklerin gelmediğini söyleyerek adeta kendini kaybedercesine yiyecek-içecek müdürüne çıkıştı. O da bizi yanına çağırıp arsız insanlarla baş etmesine yetecek kadar çok para almadığını söyledi. Onun ağzından çıkanları aynen aktarıyorum, benim sözlerim değil. Her neyse, birileri hemen kadını ondan uzak tutmazsa bütün personelinin geri çekmekle tehdit ediyor.”

Sarah açıklamasını bitirir bitirmez hep birlikte, binanın arka tarafına konuşlanmış yiyecek-içecek hizmetlerinin sağlandığı alana yürüdük. Tanıdığım en kibar insanlardan olan müdür Joey, sipariş yüzünden şikâyet eden sıradan bir kadınla uğraşmak zorunda kaldığı için büyük olasılıkla kafayı yemiş haldeydi. Bu arada, bu kadın benim için de yeniydi. Genelde Lisette de ben de galeri işlerinde yalnızca Alex ve Sarah ile muhatap oluyorduk. Bu yüzden bu gizemli kadına birkaç saniye içinde ağzının payını verecektim.

Yanlarına vardığımızda, arkası bana dönük olan gizemli kadın hâlâ Jocy'e öfke saçıyor, ne kadar beceriksiz ve umursamaz olduğuna dair bir şeyler geveleyip bu gecenin sorumlusu kimse onunla görüşmek istediğini söylüyordu.

Kadının omzuna dokundum ve "Sanırım beni arıyorsunuz?" dedim.

Kadın büyük bir hışımla bana doğru döndüğünde, peşi sıra savrulan düz fönli kahverengi saçları neredeyse bir tokat gibi yüzüme çarpacaktı.

Bu, kötü bir şaka olmalıydı! Zapt edilmesi mümkün olmayan bu kadın, Marisa, diğer adıyla Bayan USA güzeliydi!

"Julia'ydı, değil mi? Senin burada ne işin var?" diye sordu sesinde belirgin bir hoşnutsuzluk ifadesiyle.

Gülümsedim. "Bu geceyi organize eden kişi benim. Senin için ne yapabilirim?"

"Sen mi?" diye bir kahkaha attı Marisa. "İşte bu mükemmel!"

"Ne demek istediğini anlayamadım, ama seni temin ederim ki sorumluluk bende. Lütfen Joey'i rahatsız etmeyi bırakıp, taleplerini doğrudan bana iletebilir misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Marisa bir Joey'e bir bana baktığında, Joey'e işinin başına dönmesini ve onunla baş edebilmem için bizi yalnız bırakmasını işaret ettim ve bu sırada Marisa'yı ilk kez bu kadar yakından inceleme fırsatım oldu. Hiç şüphesiz güzel bir kadındı, badem şekilli, kahverengi gözlere ve esnek bir vücuda sahipti. Üzerine geçen sezondan kalma bir elbise giymiş olması çok yazıktı. Üstelik annesinin kıyafetini giymiş, mızımız küçük bir kız gibi görünüyordu.

“Pekâlâ! Seninle başa çıkabilirim, eğer yapmam gereken buysa...” dedi gözlerini devirerek. “Bu etkinlik için talep ettiğim menü bu değildi.”

“Bana ve yardımcılara iletilen menü buydu,” diye karşılık verdim hemen arkamdaki Lisette ve Sarah'ı işaret ederek. Ardından onlara döndüm. “Bayanlar, meseleyi konuşmak için, rica etsem Alex'i buraya çağırabilir misiniz?”

Alex'i beklerken, Marisa bir ayağını sinirle yere vurmaya ve somurtmaya devam etti. Bu kıza olan nefretim gitgide artıyordu.

“Farklı görünüyorsun,” dedi Marisa.

“Sende ise bir değişiklik yok.”

“Bu ne demek şimdi?”

Omzumu silkip yanıtladım. “Ne anlamak istersen, o demek.”

Kapının aralanmasıyla birlikte, Marisa'nın yüzündeki küçümseme ifadesi tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Aklınca bana Alex'in gelişini böyle haber veriyordu.

“Marisa, sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Alex kontrollü bir sesle, ama öfkelenmiş olduğu her halinden belliydi.

“Alex! Bu kadına içerde servis edilen menünün, benim bu akşam için istediğim menü olmadığını anlatmaya çalışıyordum.”

Benden sanki ayakkabısının altına yapışan bir sakız parçasıymışım gibi bahsetmek ha! Sana gününü göstereceğim!

Dilimin ucuna gelen küfürleri sıralamak üzere ağzımı açtığım sırada, Alex’in dönüp Marisa’ya cevap vermeden önce benden özür dileyen bakışlarını gördüm.

“Sana bu etkinliklerde her şeyle Julia’nın ilgilendiğini, çünkü yaptığı işte mükemmel olduğunu söyledim. Şimdi ondan özür dileyip bu saçmalığa bir son verirsen çok sevinirim. Böylece ben de tekrar konukların yanına dönüp, daha önemli meselelerle ilgilenebilirim.”

Al sana sürtük!

Marisa kederli bir ifadeyle bana döndü. “Julia, lütfen özürümü kabul et.”

Ağzım kulaklarımda gülümseyerek cevap verdim. “Özrün kabul edildi.”

Elbette bunu içtenlikle söylemedim ve artık bu çatlağı göz hapsinde tutmam gerektiğini biliyordum. Yaşanan mini-dramın sona ermesine karşın, Alex hâlâ huzursuz görünüyordu ve Marisa’ya kapıya doğru yönlendirirken, dudaklarını oynatarak benden özür diledi. Kafasını çevirdiği an ise Marisa omzunun üstünden bana düşmanca bakışlar eşliğinde dil çıkardı.

Tekrar edeyim. Bana. Dil. Çıkardı.

Ben de yüzümde kocaman bir gülümseme eşliğinde hiç tereddüt etmeden orta parmağımı havaya kaldırıp karşılık verdim. Sarah ve Lisette kıkırtılarını saklamaya çalışıyorlardı.

“Bu kız senden gerçekten nefret ediyor,” dedi Lisette.

“Evet, aranızda ne geçti?” diye sordu Sarah.

“Bu konuda tek kelime konuşmak istemiyorum,” diye mırıldandım.

“Pekâlâ, biz istiyoruz.”

Ellerimi belime koyup derin bir iç çektim. “Anlatacak fazla bir şey yok. Onunla geçen akşam Grandersonların partisinde karşılaştık. Alex’e eşlik ediyordu. O gün benden pek hoşlanmamıştı ve biraz önce yaşananlara bakılırsa, belli ki şimdi de benden gerçekten hoşlanmıyor.”

“Seni kıskanıyor demek ki,” dedi Lisette.

“Evet! Ben de tam bunu söyleyecektim,” dedi Sarah.

“Neden kıskansın ki?”

Önce birbirlerine, sonra dönüp tekrar şaşkınlıkla bana baktılar. Ne diyeceklerini biliyordum ve bunu duymak istemiyordum. Kendi içimde Alex’e karşı hissettiğim ya da onun bana karşı hissettiği bir şeyler varsa da, bunun dışarıdan birileri tarafından sesli olarak dile getirilmesi başka bir şeydi. Bir anlamda bu hislerin doğruluğunu ispatlamak sayılırdı.

“Alex sana abayı yaktı, sen de ona,” dedi Sarah bir çırpıda.

“Siz kafayı yemişsiniz,” diye aceleyle karşılık verdim dikkatleri bu meseleden uzaklaştırmak için.

“Tatlım, bugünler için Santa Barbara’ya dualar ediyordum,” dedi Lisette kollarını kendi bedenine sarıp, sanki cennete bakıyormuşçasına başını havaya kaldırarak. Oysa gerçekte tepesinde sadece soluk renkli tavan vardı.

“Haklıyım, öyle değil mi?” dedi Sarah.

Şimdi ikisi de gözlerini dikmiş bana bakıyor ve bir

şeyler söylememi bekliyorlardı. Alex ve aramızdaki bir yere gitmeyen flörtleşme hakkında tek kelime etmemeye karar verdim. Bu karmaşadan kurtulmak için bir çıkış yolum vardı.

“Pekâlâ, ben gidiyorum. Bu gecenin sorumluluğunu size bırakıyorum. Eğer Alex beni sorarsa, kendimi iyi hissetmediğimi ve eve gittiğimi söylersiniz.”

Eşyalarımı toplayıp kapıdan çıkarken Lisette arkamdan, “Korkak!” diye bağırdı.

Her neyse... İstediklerini düşünebilirlerdi. İkisinin arasında kalmaktan yakında ülser olacaktım. Üstüne yetmezmiş gibi, Alex’le tutuştüğümüz sözlü sevişme seansları ve aptal Marisa beni tüketmişti.

Yarım saat sonra eve vardım ve kapıdan girdiğim an cep telefonum çalmaya başladı. Yorgunluktan bitkin halde kendimi kanepeye atarken, arayanın kim olduğuna bakmadan telefona cevap verdim.

“Sen iyi misin?” diye sordu Alex endişe içinde.

“İyiyim.”

“O zaman neden eve gittin?”

“Kendimi iyi hissetmiyordum.”

“O halde demek ki iyi değilsin.”

“Bir şeyim yok, Alex.”

Sessizlik. İkimiz birden sustuk. İnsana kendini rahatsız hissettiren türden bir sessizlikti bu. Sanki işlerin ciddiye bindiğini gösteren türden bir sessizlikti ve ben ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Alex’in nefes alıp verişini duyabiliyordum, her nereden aradıysa oldukça sakın bir yer olduğu belliydi.

“Sen neredesin?” diye sordum aniden.

“Ofisimdeyim.”

“Kız arkadaşın nerede?”

“Ne yapacaksın?” dedi Alex sesine işleyen bir gülümsemeyle.

“Haklısın. Bana ne. Bilmek istemiyorum.”

“Hayır, istiyorsun.”

“Biliyor musun, Alex? Bence asıl sormam gereken soru şuydu. Gecenin bu saatinde, konforlu ofisinde tek başına oturmuş beni neden arıyorsun? Üstelik bir sevgilin varken...”

Alex iç gıcıklayıcı bir tonda kıkırdamaya başladığında, bütün bedenimdeki tüylerin ürperdiğini hissettim.

“Bu, kesinlikle daha iyi bir soruydu,” dedi ardından. “Ama yazık ki bunu sormadın.”

Ve ardından telefonu kapattı. Kendini beğenmiş, aşağılık herif, telefonu yüzüme kapattı.

Telefonumu yanımdaki koltuğa fırlattım ve gözlerimi ovuşturdum. Telefondan bip sesi duyulduğunda, gelen mesajda neyle karşılaşacağım korkusunu taşısam da, sonrasında merakım ağır bastı ve telefonu koltuktan kaptığım gibi elime aldım. Alex’ten gelen mesajı okumamla birlikte, yüzüme geniş bir tebessüm yayıldı.

Bu gece çok güzeldin.

Sanırım bayılacağım!

“Ne yaptı, ne yaptı?” diye bağırdı Sabrina kulak tırmalayan bir tonda. Öyle ki, dizüstü bilgisayarımın sesini kıs-
mak zorunda kaldım.

Her cumartesi yaptığımız haftalık skype görüşmemiz-
deydik. Geçen yıl taşındığından beri aramızda bir ritüel
haline gelmişti bu görüşmeler... Ona Marisa’nın dün gece
bir ilkokul çocuğu gibi bana dilini çıkarışını ve benim de
karşılığında hareket çektiğimi anlatmayı yeni bitirmiştim.

“Bu kız kiminle aşık attığını belli ki bilmiyor,” dedi
Sabrina kahkahalara boğularak.

“Evet, öyle. Yaptığına inanabiliyor musun?”

“Bir dakika! Bunu Tyler’a da anlatmalısın,” dedi Sab-
rina gülmekten gözlerinden akan yaşları silerken.

Ardından ona seslendi ve Tyler birkaç saniye içinde,
üzerinde yalnızca bir eşofman altıyla ekranın karşısında
belirdi. Yataktan yeni kalkmış gibi bir hali vardı.

“Selam Julia, nasılsın?” dedi Sarah’ı sandalyeden kal-
dırıp yerine oturarak. Sabrina da onun kucağına yerleşti
ve Tyler sevgilisinin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

“Senin güzel poponu gördükten sonra günüm daha ay-
dınlandı. Sen nasılsın?”

“Julia!” diye bağırdı Sabrina şok içinde.

“Ah, hadi ama! Hepimiz yetişkin insanlarız. Sen bunu

biliyorsun. Ben biliyorum. Eminim o da bunun gayet farkındadır.”

Tyler yüzündeki sırıtışı saklamaya çalışsa da, pek başarılı olduğu söylenemezdi. Boğazını temizledikten sonra lafı değiştirdi. “Pekâlâ, sabah sabah benim kızımı kahkahalara boğan şey ne, söyle bakalım. İşin içinde sen olunca, aklıma her şey geliyor.”

Ona hikâyeyi anlattım, ama tıpkı Sabrina’ya anlatırken olduğu gibi, Alex’le ilgili detaylara fazla girmedim. Sabrina’nın Tyler’a deliler gibi âşık olduğunu bilmeme rağmen, onunla Alex hakkında konuşmak hâlâ tuhaf geliyordu.

Tyler da gülmeye başladı ve ardından sordu. “Bu kız kaç yaşında?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse, en fazla yirmi beş derdim.”

“Alex genç kızlarla takılmaktan hoşlanıyor, ha?” diye alay etti.

“Bilemiyorum,” dedim biraz bozularak.

Sabrina ses tonumdaki belli belirsiz değişikliği hemen fark etmişti. Ona yakalanmamak mümkün değildi ve elbette aynı durumun tam tersi de benim için geçerliydi. Ama hayatımdaki iniş ve çıkışları paylaştığım bir dosta sahip olduğum için minnettardım. Yine de birbirimize ne kadar yakın olursak olalım, Alex’e olan hislerimi ona tam anlamıyla anlatmayı bir türlü başaramamıştım. Dahası, hafta başında Aiden’la olan karşılaşmamızdan da henüz bahsetmemiştim ve o günden beri kafamda bu buluşmayı defalarca tekrarlayıp durmuştum. Bu karşılaşmanın beni ne kadar etkilediğini sesli olarak itiraf etsem, kulağa çok çılgınca geleceğini biliyordum. En fena tarafı da, neden

bu kadar etkilendiğimi bile bilmememdi. Aiden’la ayrılışımızın üzerinden geçen onca zamandan sonra, omuzlarımdan büyük bir yük kalktığını ve böyle bir karşılaşmanın umurumda olmayacağını sanırdım. Sonuçta benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir insandı artık. Bir bakıma... Bilemiyorum. Hissettiklerimi kendime bile açıklayabilmem mümkün değilken, Sabrina’ya anlatabilmenin imkânı yoktu, öyle değil mi?

Ondan bir şeyler sakladığım için kendimi suçlu hissediyordum ve nihayet öğrendiğinde bana bozulacağını da biliyordum. Ama şimdilik en iyisi buydu. En azından kendi kendime bunu söyleyip duruyordum. Ah! Biliyorum, biliyorum. Ben korkunç bir dosttum, ama şimdilik fazla açık vermemem gerekiyordu.

“Yani demek istediğim, aralarındaki ilişki ne kadar ciddi, bilmiyorum. Onları yalnızca ikinci kez birlikte gördüm ve şimdi düşününce, ikisinde de Alex ona karşı pek ilgili görünmüyordu doğrusu. Bu yüzden onda ne bulduğuna dair hiçbir fikrim yok. Belki yatakta olağanüstüdür. Yani aklıma gelen tek açıklama bu. Çünkü kız tam bir fahişe gibi görünüyor. Hem de en azılısından.”

Sözlerimin ardından Tyler’ın kahkahaları iki kat arttı. Sabrina da bir yandan eliyle ağzını örtüp kıkırdamalarını bastırmaya çalışırken, diğer yandan bana kafa sallıyordu.

“Vay canına, Julia! Bize gerçekte neler hissettiğini anlatsana,” dedi bir çırpıda. Kahkahalarını saklama çabası sonuç vermemişti.

Ups! Düşüncelerimi kelimelere dökmeden önce, kesinlikle sağlam bir filtreden geçirmeye ihtiyacım vardı. Açık vermeyeceğim diye, kendimi gereğinden fazla kasmış olmalıydım. Sanırım Alex’in Marisa’yla olan ilişkisi hakkındaki varsayımlarımı biraz fazla detaylandırmıştım.

“Bu sabah sayemde size eğlence çıktığına sevindim,” dedim duygusuz bir tonda, ikisi de hâlâ kahkahalarla gülerken.

Sabrina bir süre sonra kendini toparlayıp, “Affedersin, tatlım,” dedi ve ardından gülmeye son vermesi için Tyler’ı dürtüp kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Hey! Bu hiç adil değil! Ben karşınızda otururken birbirinize aşk sözcükleri fısıldamayın.”

Sabrina yüzünü tekrar kameraya doğru döndüğünde, bu kez Tyler dudaklarını boynunda gezdirip ona sırmaşıyordu.

“Şu an sizden nefret ediyorum!” dedim alaycı bir ifadeyle. “Tanrı aşkına, gidin ve kendinize sevişecek başka yer bulun.”

Sabrina Tyler’ı kendinden uzaklaştırıp boğazını temizledi. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Ah Tanrım! Yoksa HM misin Sabrina?”

“HM mi?” diye sordu arkadaşım şaşkınlıkla.

“Evet, HM... Bilirsin, Meryem’in İsa ile olan durumu gibi. Ama sen babanın kim olduğunu biliyorsun,” dedim öksürük tutan Tyler’ı işaret ederek.

“Sen delirdin mi? Hayır, hamile falan değilim. Üstelik olsaydım da bu haberi daha biraz önce birine fahiş-”

Sabrina sözünü tamamlayamadı. Küfür etmekle ilgili daima sorunu olmuştu ve doğrusu ş harfine kadar gelmiş olması bile şaşırtıcıydı. Öte yandan ben... Pekâlâ, ettiğim her küfür için içine bir dolar attığım kavanozlara sahip olsaydım, şu an TV’de Robin Leach’in sunduğu “Zengin ve Ünlülerin Hayatları” programının bir sonraki konusu kesin ben olurum.

“Vay canına! Yoksa evleniyor musunuz?”

Soruma Sabrina, “Hayır,” Tyler “Henüz değil,” diyerek ikisi birden aynı anda cevap verdiler.

Bu iki cevap arasındaki ufak farklılık kafamı kurcalasa da, normalde üstüne gideceğim halde şimdilik bu konuya atlamamayı uygun gördüm. Tyler ortalıkta olmadığı bir zaman, bu konuyu Sabrina’yla ayrıca konuşacaktım.

“Pekâlâ, hamile değilsin ve evlenmiyorsunuz. O halde ne söyleyeceksin?”

Sabrina’nın yüzünde bir tebessüm belirdi. “İşte bir çeşit terfi aldım.”

“Tebrikler! Bu harika bir haber!”

“Teşekkür ederim.”

“Dur bir dakika, *bir çeşit* derken ?”

“Yani henüz resmileşen bir şey yok. Patronum öncelikle önümüzdeki iki sergiyi tek başıma nasıl idare edeceğimi görmek istiyor.”

“Eminim harika bir iş çıkaracaksın.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Haksız mıyım, Tyler?”

Tyler sözlerimi onayladı ve Sabrina’yı sıkıca kucakladıktan sonra bana göz kırptı. En yakın arkadaşımın sevgilisi olmasına rağmen içimde oracıkta bayılma isteği uyandırmıştı.

“Sabrina, erkek arkadaşın bana yine göz kırptı,” diye takıldım. “Lütfen benim etrafımdayken kendini kontrol etmeye çalışsın.”

Sabrina koluna hafifçe vururken, Tyler bir kahkaha attı.

“Pekâlâ çocuklar, artık gitmeliyim. Biraz da bizimkilerin yanına uğramam gerek,” dedim saatin kaç olduğunu fark edince.

Elimi dudaklarıma götürüp Sabrina’ya bir öpücük yolladım ve o da aynı şekilde karşılık verdi. Ardından yaklaşık beş dakika boyunca yalnızca birbirini çok seven dostların yapabileceği gibi, birbirimize olan sevgimizi ve özlemimizi anlattık. Konuşmamız Tyler’in artık çileden çıkıp bağlantıyı kesmesiyle sona erdi. İyi ki de öyle yaptı, aksi halde biz günün geri kalanını havadan sudan, aklımıza gelen her meseleden konuşarak harcayabilirdik.

Laptopumu kapatır kapatmaz harekete geçip, oldukça enteresan geçeceğine emin olduğum aile ziyareti için hazırlıklara başladım. Annem ve babam şüphesiz birbirlerini çok seven bir çiftti ve hayatlarının otuz yılını birbirlerine adamışlardı. Ama bu kadar uzun zamandır birlikte olunca, bazen birbirlerinin sinirlerine dokunmaları da kaçınılmaz oluyordu. Bu durumun babamın birkaç yıl önce emekli olup, artık eski zamanlara göre evde daha çok vakit geçirmesiyle ve annemin de alıştığı hayata kısıtlama gelmesini istememesiyle ilgili olduğundan oldukça emindim.

Küçük erkek kardeşim Darren’in da evde olması için dua ediyordum. Diğer kardeşim Lucas, Las Vegas’ta yaşıyordu. İşi garantiye almak adına Darren’ı aramalı ve ben oradayken birkaç saati birlikte geçirmemiz için onu ayaratabilir miyim öğrenmeliydim. O, Lucas gibi değildi, genellikle ulaşması kolaydı. Lucas’a ise telefonu açtırmak adeta imkânsızdı ve arayanlara da geri dönmezdi. Doğum günlerimde beni ararsa, şanslı sayılırdım.

Sehpanın üstündeki telefonumu elime alıp ekran kilidini açtım ve rehberde Darren’in adını bulana kadar

parmağımı ekranda aşağı doğru kaydurdım. İsimler bir bir ekrandan geçerken, listemde yıllardır konuşmadığım halde bir sürü kişinin hâlâ kayıtlı olduğunu fark ettim. Mesela Darren'dan bir sıra üstteki Dale adlı kişi gibi. *Kişi* diyorum, çünkü erkek mi kadın mı olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Dale de kimdi? Ve nasıl '*favori kişiler*' başlığı altına girmeyi başarmıştı? Ekranda Darren'ın numarasının üstüne dokunurken bile, hâlâ Dale denen kişinin kim olduğunu düşünüyordum.

Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Seni dinliyorum, Goose."

"Ne var ne yok, Maverick?"

Burada, kardeşim Darren'ın, çocukken bir gün tesadüfen Top Gun filmini izleyip, sonrasında kafayı onunla bozduğunu belirtmekte fayda var. Bu yüzden birbirimizin takma adı Maverick ve Goose idi. Doğrusu filme o kadar takıktı ki, bu takıntısının, liseyi bitirdikten hemen sonra katıldığı Hava Kuvvetleri'nde kariyer sahibi olmasında payı büyüktü.

"Pek bir şey yok. Annemle babamı görmeye gidiyordum," dedi Darren.

"Yaşasın! Ben de bunu duymayı umuyordum."

"Neden?" diye sordu. "Sen de mi onlara gidiyorsun?"

"Evet. Büyük ihtimalle sen benden önce varırsın, ama ben de vakit kaybetmeden evden çıkacağım."

"Tamam o zaman... Görüşürüz, Goose."

"Görüşürüz, Maverick."

Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çalmaya başladı. Bu yüzden arayanın Darren olduğunu düşünerek cevap verdim.

“Bir şey mi unuttun, Maverick?” diye sordum giyinmek üzere odama doğru yürürken.

“Darren değil, benim.” dedi annem aceleyle. “Julia, bugün bize gelmeye hâlâ niyetin var mı?”

“Evet. Hatta biraz önce Darren’la konuştum. O da uğrayacağını söyledi.”

“Ah, Tanrı’ya şükür! Babanız beni deli ediyor.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum üzerime giyecek bir şeyler bulmak için gardırobuma bakınırken.

“Tatlım,” dedi annem ve sesini alçaltarak devam etti. “Babanı gerçekten çok seviyorum. Ama bir şeyleri tamir etmek için o alet kutusunu bir kez daha ortalığa saçtığını görürsem, içindeki tornavidalardan biriyle gözlerini oya-bilirim.”

Hemen ardından babamın gürleyen sesi duyuldu. “Marılyn! Lanet olasıca Phillips tornavidam nerede? Daha iki dakika öncesine kadar mutfak tezgâhının üzerindeydi!”

“Anne, babamın tornavidasını mı aldın?” Annem cevap vermedi ama hattın diğer ucundan nefes alıp verişini duyabiliyordum. “Anne?”

“Buradayım, tatlım ve evet tornavidasını alıp sakladım. Acele etsen iyi olur,” dedi telefonu kapatmadan önce gizemli bir tavırla.

Ulu Tanrım, babam yakında kendine yeni bir hobi bulmazsa bu ikisi sonunda birbirlerini boğazlayacaklardı. Normalde hazırlanmam en az yarım saatimi alacakken, siyah bir eşofman altı ile eski, siyah bir askılı tişört giydim. Ayağıma parmak arası terliklerimi geçirdim ve saçlarımı atkuyruğu yaparak aceleyle kapıdan çıkıp, ailemin evinde beni bekleyen faciaya doğru yola koyuldum.

Bir saat sonra evin önündeydim. Mükemmel havanın tadını plajda çıkarmak isteyenlerin yarattığı trafik yüzünden, yol her zamankinden biraz daha uzun sürmüştü. Kardeşim Darren'in yabanası renkli Chevrolet Camaro otomobili çoktan park halindeydi ve ben de hızla çıkmamı gerektirecek bir durum olmasına karşın, hemen arkasına park ettim. Ah! Darren'm arabasından nefret ediyordum. O çok... Sarıydı. Birçok özelliği olmasına rağmen, bana daha ziyade bir okul servisini andırıyordu.

Ön kapıya doğru yürürken, babamın benim bile ağzıma almayacağım küfürler ettiğini duyunca alarma geçtim. Bu arada benim renkli konuşma tarzımı nereden aldığımı merak ediyorsanız fazla uzaklara gitmenize gerek yoktu. Babam hayatı boyunca asla ses tonuna dikkat edenlerden olmamıştı.

Bir keresinde, ben daha sekiz yaşındayken, başımı ufak bir belaya sokmam yüzünden ailem öğretmenle görüşmek üzere okula çağırılmıştı. Pekâlâ, kızın birine sürük demiştim, ama o da tam bir sürüktü. Tam ben oturacakken altımdan sandalyemi çekip almıştı. Daha da kötüsü, o gün üzerimde bir etek vardı ve yerden kalkmaya çalıştığım sırada eteğim havalanmış, bütün sınıfın gözü önünde iç çamaşırla kalmıştım. Her neyse, öğretmenim Bayan Black, aileme benim küfürlü konuştuğumu söylediğinde olanları hayatım boyunca unutmayacağım. Babam ayağa

kalkıp sert gözlerle bana bakmış ve öğretmenin dediklerinin doğru olup olmadığını sormuştu. Ben büyük bir cezayla karşılaşacak olmanın verdiği korkuyla ağzımı bile açamadan, yalnızca başımı sallamakla yetinmiştim. Babam Bayan Black'e dönüp, "O küçük kız, benim kızımın oturduğu sandalyeyi altından çekerek tam bir sürtük gibi davranmış," demişti. Sonra da bu kez anneme dönerek, "Marilyn, gidelim," diye buyurmuştu. Zavallı annem kem küm ederken, babam öğretmeninim şaşkın bakışları arasında benim elimi tutup sürükleyerek oradan götürmüştü. Eve dönüş yolunda ise bir dahaki sefere küfür ederken daha alçak sesle söylememi öğütlemiş ve ardından beni dondurma yemeye götürmüştü. Hayatımın en güzel günüydü.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak ön kapıyı açtım ve kendimi ateşe atmadan önce başımı içeri uzatıp hasar tespiti yapmaya çalıştım. Annem –Tanrı onu başımızdan eksik etmesin– uzun kanepenin köşesine ilişmiş, kollarını önünde kavuşturmuş, alt dudağını çiğniyordu. Babamın durumu da ondan pek farklı sayılmazdı. Kanepenin diğer ucunda oturmuş, öfkeyle kardeşime bakıyordu. Darren'ın sırtı bana dönüktü, elindeki meşhur tornavidayı anneme doğru salladıktan sonra tekrar babama döndü ve ikisinden de biraz ara verip yaptıklarını düşüncelerini istedi.

Ulu Tanrım, bu hayatımda şahit olduğum en çılgınca şeydi. Anne-babam tartışmalarına ara verip yaptıklarını sorgulayacaklar, ha? Bugünleri göreceğimi asla hayal edemezdim.

"Julia Ann Boyd!" diye seslendi babam nihayet beni fark ettiğinde. "Daha fazla karınca içeri girmeden şu kapıyı kapat ve yanımıza gel."

“Carter, sakın ol lütfen,” dedi annem. “Tansiyonuna dikkat etmen gerektiğini biliyorsun.”

“Kadın, sen benim tornavidamı almasaydın, şu an zaten öfkeli olmayacaktım.”

“Ben bunu senin iyiliğin için yaptım, hayatım,” dedi annem üste çıkmaya çalışarak.

“Ne demek iyiliğin için?”

“Şey, yani demek istediğim... Sen bir şeyleri tamir etme konusunda, pek de becerikli sayılmazsın,” dedi zavallı annem bu kez kekeleyerek. Babamın yüzü domates gibi kıpkırmızı kesildi ve ardından erkeklerin aletlerinin hafife alınamayacağına dair müstehcen sözler söylemeye başladı.

“Yeter!” diye bağırdı Darren. “Tanrı aşkına, ikiniz de bir dakika için sesinizi keser misiniz? Ya da on dakika için. Biraz medeni olmaya çalışın artık! Julia ve ben diğer odada olacağız. Biz çıkar çıkmaz tekrar kavgaya tutuşmayı da aklınızdan bile geçirmeyin.”

Nihayet bundan sonra Darren arkasını dönüp beni kucakladı ve sonra yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu. Benden beş yaş küçük olmasına rağmen, bana göre oldukça iri cüsseliydi ve kambur biri olmadığım halde boy olarak da bana büyük fark atıyordu. Oldukça kaslıydı ve taş gibi bir vücudu vardı. Koyu sarı saçları ve gökyüzü mavisi gözleriyle etrafındaki tüm kadınların ona abayı yaktığından emindim. Ama o benim için hâlâ altının değişmesine yardım ettiğim küçük bebektir.

“Haydi gel! Laurel ve Hardy ikilisiyle uğraştıktan sonra bir bira içmeye ihtiyacım var,” dedi oturma odasının iki ayrı duvarına gözlerini dikmiş ve birbirlerini tamamen görmezden gelen anne ve babamı işaret ederek.

Birlikte mutfığa yürüdük ve ben taburelerden birine otururken, Darren çabucak buzdolabından iki Corona şişesi çıkardı. Benimkini uzattıktan sonra tezgâha dayandı ve kendi şişesinden büyük bir yudum aldı.

“Ee nasılsın, abla? Hayatında yeni bir şeyler var mı?”

“Bahsetmeye degecek bir şey yok. Sende?”

Birasından yeni bir yudum alırken, başını hayır anlamında salladı ve ardından tekrar sordu. “Peki, aşk hayatın ne durumda?”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Darren,” dedim gözlerimi devirerek. “Lütfen, konuyu değıştirelim.”

“İı-ıhh! En sevdiğin kardeşine olup bitenleri anlat bakalım!” dedi Darren kıkırdayarak.

“Pekâlâ, ama gerçekten anlatacak pek bir şey yok,” diye yanıtladım ve yeni bir yudum almak üzere şişeyi ağzıma götürmeden önce derin bir nefes verdim. “Erkekler konusunda benden talihsizinin olduğunu sanmıyorum ve ilişkilerden elimi eteğimi çektim. Hayatımın geri kalanını evde kalmış bir kadın olarak, onlarca kediyle birlikte, kedi pisliği kokan bir evde yalnız başıma geçireceğim.”

“Yapma. O kadar da kötü olamaz,” dedi Darren gülererek. “Muhtemel adaylar mutlaka olmalı.”

Karşımdaki tek adayın ara sıra flört ettiğim ve bir zamanlar en yakın arkadaşım ile ilişkiye girmek için çabala-yan adam olması ne kadar üzücüydü!

“Hiçbir aday yok,” diye kestirip attım sandalyemde rahat-sızca sağa sola kıpırdanarak.

“Sana inanmıyorum. Bana anlatmadığın bir şeyler var.”

“Beni sorguya çekmesene!” diye çıkıştım konuyu değıştirmeye çalışarak. “Sende durumlar nasıl?”

“Gönül kapım herkese açık... Bu arada lafı iyi çevirdin.”

“Her neyse.”

Küçükken sık sık yaptığımız gibi bir yarışa girip, gözlerimizi ayırmadan birbirimize baktık. Çoğu zaman bu yarışmayı ben kazanırdım. Ama kafamda Alex’le ilgili dönüp duran sorular ve son bir yıldır aşk hayatımda acınacak halde olduğum düşüncesi yüzünden kendime bu kez o kadar da güvenmiyordum. Başıma gelen şeyler bir kızı dosdoğru lezbiyen olmaya itebilecek cinstendi. Bir keresinde üniversitede buna yönelik ufak bir girişimim olduysa da, sonunda bana göre bir şey olmadığını anlamıştım.

“Ben kazandım,” dedi Darren gözlerini bir saniyeliğine ondan ayırdığımda.

“Tamam, tamam!”

“Kontrolünü kaybediyorsun. Bir derdin olmadığına emin misin?”

Beni bu kadar iyi tanımasından ve düşüncelerimi sanki yüzümde tüm çıplaklığıyla yazılıymış gibi rahatça okumasından nefret ediyordum. Ve onu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Hayır, Alex’i değil. Durum daha kötüydü.

Aiden.

“Julia?” dedi Darren endişeli bir halde. “Sorun nedir? Eninde sonunda bana söyleyeceksin. Bu yüzden gereksiz yere uzatmayı bırak da, bir an önce ağzındaki baklayı çıkar.”

Tuttuğumdan habersiz, derin bir nefes verdim ve masanın üzerinde duran şişe açacağına odaklandım. “Geçen gün Aiden’la karşılaştım.”

“Hadi canım!” diye fısıldadı Darren.

“Evet, meseleyi oldukça özetliyor, öyle değil mi?”

“Nasıl gitti peki?”

“İyi sayılmaz,” dedim içimi çekerek.

“Kahrolası herif, sana ne dedi?”

“Fazla bir şey söylemedi.”

“Julia, gevelemeyi kes de, bana olanları anlat hemen!”

Elimden bira şişesini bıraktım ve öne doğru eğilip dirseklerimi tezgâhın üzerine dayadım. “Darren, o evleniyor.”

“O aşâğılık adamla kim evlenir ki?”

“Ah, hikâyenin devamı da var,” dedikten sonra bir süre duraksayıp şaşkın gözlerle bana bakan kardeşimi seyrettim. “Nişan organizasyonunu ben yaptım. Aslına bakarsan onunla bu parti sırasında karşılaştık.”

“Yok artık, Julia!” diye mırıldandı Darren.

“Aynen öyle.”

“Şimdi, doğru anlamış mıyım bakalım? Evleneceğinden haberdardın ve buna rağmen nişan partisini organize ettin, öyle mi?”

“Müstakbel damadın Aiden olduğunu bildiğim halde, bu işi kabul etmiş olduğuma gerçekten ihtimal veriyor musun? Yapma ama, Darren! Bana bu kadar da haksızlık etme. Zor işlerin adamıyız dediysek...”

“Ben bundan pek emin değilim.”

Hakkımda böyle düşünmesine inanmayan gözlerle kardeşime bakıp, kendimi savunmaya geçmek üzere tam ağzımı açmıştım ki, “Hop, hop, sakın ol!” dedi Darren ellerini havaya kaldırarak. “Sadece onun arkasından kaçan balık diye bahsettiğini hatırlıyorum. Ya da buna benzer

bir şey. Bu yüzden Aiden'dan haberin olmasına rağmen, bu işi yine de kabul etmen beni şaşırtmazdı."

"O benim için kaçan balık falan değil, Darren."

"Değil mi? O halde sorun ne? Neden bu meselenin canını bu kadar sıkmasına izin veriyorsun?" diye sordu kardeşim bir kaşını havaya kaldırarak.

Gerçekten, benim derdim neydi?

Bu iş gittikçe saçma bir hal alıyordu. Eski sevgililerimden biriyle karşılaştığımda genellikle iki şey yapardım. Ya kibarca selam verir ya da onu görmezden gelerek hemen diğer yöne kaçırdım, ama zihnimi darmadağın etmesine asla izin vermezdim. Aiden'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyor muyum diye kendimi sorgulamam gerekiyordu sanırım. Çünkü bu durumun başka bir açıklamasını bulamıyordum.

Gözümün önüne bir kez daha nişanı ve Aiden'ı getirdim. Ve o an kafama dank etti. Nişan partisi. Nişanlanmak. Aiden nişanlanmıştı. Ama benimle değil. Başka biriyle. Ve bunda garipsenecek bir şey yoktu, çünkü o ahmağın tekiydi. Sorunumun cevabı o kadar basitti ki, bunu daha önce fark etmediğim için kendime bir tekme savurmak istedim. Hiçbir zaman hayatını benimle geçirmek gibi bir niyeti olmamıştı. Ben onun için yalnızca mola verilecek bir ara duraktım. Hayatındaki kadınlar listesinde, gelecekle ilgili asla gerçekleşmeyecek boş vaatlerle oyaladıklarından yalnızca biriydim. Tıpkı tasmaını eline aldığı bir köpek gibi benimle oynamıştı.

"Haydi ama, Julia!" dedi Darren. "Bu seni neden bu kadar rahatsız etti?"

"Etti işte."

"Çocuk gibi cevaplar verme, Julia."

Kızgınlıkla gözlerimi ovuşturdum. "Sen ne ara Dr. Phil oldun da psikanalize başladın?"

Ellerimi yüzümden çektiğimde hâlâ cevabımı bekliyor ve gülümsüyordu. "Pekâlâ. O benim hayatımın aşkı de-ğildi. Daha çok sallantıda kalmış, çözüme ulaşmamış bir ilişki olması yüzünden böyle hissediyorum."

"Bana ikisi de aynı şeymiş gibi geliyor."

"Olay şu ki, Darren," dedim hızlı bir nefes alıp sesi mi alçaltarak. "Bir gün benimle evleneceğini söylemiş-ti. Onun '*kadını*', hayatının aşkı olduğumu. Sonra, hiç abartmıyorum ertesi gün, doğru dürüst bir açıklama bile yapmadan beni terk etti. Uzun bir zaman boyunca bu yaptığını evlenmekten ve düzen kurmaktan korkmasına bağlayarak kendimi ikna etmeye çalıştım ve bir şekilde bu fikirle uzlaştım ya da en azından uzlaştığımı sandım. Ama işin aslı, o benimle evlenmek istemediği için gitmiş-ti, hepsi bu."

Darren sözlerimi onaylarcasına başını salladı.

"Bende ne kusur var da evlenmek istemedi?" dedim soruyu kardeşimden çok kendime sorarak. Ve geçen gece onu Sophia'yla mutlu ve aşk içinde gördüğümden beri kafamı kurcalayıp duran asıl mesele buydu. Neden ben değil de o kadın?

"Sende bir kusur yok," dedi Darren. "Sana bunu söyleyen biri mi oldu? Eğer öyleyse, onu doğduğuna pişman ederim."

Kardeşimin bana kendimi iyi hissettirme çabası karşısında gözlerimi devirdim. "Kimse hiçbir şey söylemedi, asıl problem bu zaten. Neden benimle olmak istemedi? Neden hiçbir çıktığım insanla ilişkiyi yürütemiyorum? Benim neyim var?"

Başımı eğip bira şişesinin üzerindeki yazıları okurmuş gibi yaptım. Yıllardır mücadele edip içimde saklı tutmayı başardığım ilişkilerime dair sorunları, onca insan içinde gelip küçük kardeşime bir çırpıda itiraf ettiğime inanamıyordum. Aiden’la karşılaşmamla birlikte, tüm derterim su yüzüne çıkmış ve çoktan kafayı yemeye başlamıştım.

Darren çenemden tutup başımı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. “Hey, senin hiçbir suçun yok. Sen hayatımda tanıdığım en harika insanlardan birisin ve senin gibi bir kız kardeşe sahip olduğum için çok şanslıyım,” dedi. “Yalnızca doğru kişi henüz karşına çıkmadı, hepsi bu.”

Gülümsediğimi görünce elini çenemden çekti ve bira-sından yeni bir yudum almadan önce ekledi. “Ayrıca, arkadaşlarım sürekli ne kadar çekici bir ablam olduğundan bahsedip duruyor, haberin olsun.”

Şişenin kalanını lavaboya boşaltmak için kıkırdayarak yerimden kalktım ve Darren’ın yanından geçtiğim an aklıma dank etti. Neredeyse on beş dakikadır mutfaktaydık ve yan odada bıraktığımız annemlerden tek bir ses bile duymamıştık. Darren’ı dürttüm ve parmaklarımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim. Parmak uçlarıma basarak mutfaktan çıkarken, Darren da beni takip etti. Oturma odasına çıkan kısa koridoru geçtiğimizde kanepenin boş olduğunu gördük. Ama hemen çaprazındaki yatak odasından gelen sesler, hayatımızın geri kalanında içimizde yara bırakacak cinstendi.

Annem, benim melek annem, bir kar tanesi kadar saf ve temiz annem çığlıklar atarak, “Daha sert!” diye bağıırıyordu. Bu çığlıkları, içeride her ne halt yaşıyorsan bilmek istemediğim birkaç hızlı vuruş sesi takip etti.

“Sanırım kusacağım,” dedi Darren ikimiz birden koşar

adımlarla ön kapıya giderken. Arabalarımızı çalıştırırken adeta zamana karşı yarışıyorduk. Darren başını camdan uzattı ve bağırdı. "Haydi, haydi bas gaza!"

Oradan öyle hızlı ayrıldım ki, garajın önündeki yolda tekerlek izlerimi bırakmış olabiliyordum. Ve ben bırakmadıysam bile eminim, saatte iki yüz yetmiş kilometre hız yapan arabasıyla, daha sokağın başında önüme geçmeyi başaran Darren bırakmış olmalıydı.

Eve vardığımda, doğrudan buzdolabına gittim ve sersem bir halde kanepeye kendimi atmadan önce bir bira kaptım. Biraz önce ailemin evinde o kadar çok yanlış şey yaşanmıştı ki, düşünmeye hangisinden başlayacağımı bilemiyordum. En çok kafamı kurcalayan şey ailemin hâlâ düzenli olarak nasıl "o işi" yaptıklarıydı ve düşüncesi iğrenç gelmesine rağmen en azından birilerinin aksiyon halinde olması iyi bir şeydi. Bunca yıldan sonra birbirlerini hâlâ seviyor olmaları ve fiziksel olarak arzulamaları da mutluluk vericiydi elbette. Ama hayatımın geri kalanını bu sesleri duymayarak geçirmeyi tercih ederdim doğrusu.

Ayaklarımı havaya kaldırıp gözlerimi tavana dikmiş düşünürken, antredeki çantamın içinde kalan cep telefonumun çaldığını duydum. Sesli mesaja düşmesine niyetlenmişim ki, sustuktan kısa süre sonra tekrar çalmaya başladı. Kahretsin! Arayan her kimse, bana mutlaka ulaşmak istiyor olmalıydı. Bu yüzden isteksizce yerimden doğrulup antreye gittim ve telefonu bulana kadar çantamı karıştırdım.

Arayan Alex'ti.

Tatil gününde benden ne isteyebilirdi ki? Bir iki saniye kendimle mücadele ettiysem de, merakım ağır bastı ve telefonu açtım.

“Cumartesi akşamüstü beni aramak yerine yapacağın daha iyi bir işin yok mu senin?” diye sordum tekrar kanepeye doğru giderken.

“Değişir,” dedi Alex kulak tırmalayıcı bir sesle. “Daha iyi bir iş derken neyi kastettiğin konusunda beni aydınlatabilir misin?”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Nabzım deli gibi atmaya, avuç içlerim terlemeye başladı. Artık resmiyet kazanmıştı, ben bu işkencenin kölesiydim.

“Sakin ol. Yalnızca bir cumartesi gününde beni aramanı beklemiyordum,” dedim.

Belli belirsiz kahkahası, vücudumda zincirleme bir reaksiyona daha sebep oldu, ama bu kez hissettiklerim zevk veren türdendi. Onun üzerinde yalnızca siyah bir baksırla yatakta uzanmış olduğunu hayal ettim. Ve o gamzeleri... Gözlerinde şeytani bir ifade varken, o gamzeler beni kısıp kavurabilirdi. O şeytani bakışlar, ne kadar yalvarırsam yalvarayım vücudumun hiçbir noktasına dokunmadığı halde bana kolaylıkla orgazm yaşatabilirdi. Tanrım! Ona yalvarır mıydım? Kesinlikle. Hiç utanmadan. Tıpkı kemik için yalvaran bir köpek gibi.

“Seni şaşırtabilmeme sevindim, ama bu fazla uzun sürmeyecek.”

“Ben de öyle duymuştum,” diye mırıldandım konuşmaya biraz espri katmaya çalışarak.

“Seni temin ederim ki, yaşasaydın bunu söyleyemezdin,” dedi sesinde aşıkâr bir gülümsemeyle.

Neyle uğraştığımı görüyor musunuz? Aramızdaki her konuşma, bir şekilde bu noktaya varıyordu. İnsanı deli eden, çıldırtan, coşturan ve daha sayamayacağım birçok duyguyu bir arada yaşatan bir noktaya...

“Seni aradım. Çünkü...” diye devam etti sanki ben karşısında transa geçmemişim gibi. “Geçen sene yaptığımız küçük anlaşmadan kendime çıkar sağlamaya hazırım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, öyle. Bu oyunda hâlâ var mısınız?”

“Elbette. Ben sözümünden asla dönmem. Aklından tam olarak neler geçiyor?”

“Julia! Ağzından çıkan sözler yüzünden açık vermeye gerçekten bir son vermelisin,” dedi Alex neredeyse hırıltıya benzer bir tonda.

“Ben de senin için aynısını söyleyebilirim.”

Kısa bir duraksamanın ardından Alex nihayet konuştu. “Yarın saat birde benim evime gelsen ve bu işin çaresine baksak ne dersin?”

“Beni evine mi davet ediyorsun?” diye sordum şaşkınlık içinde. Çünkü daha önce evine hiç gitmemiştim.

“Evet, seni evime davet ediyorum. Birazdan adresi mesaj atarım. Eğer senin için de uygunsa tabii.”

“Elbette.”

“Güzel,” dedi Alex. “Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

“Ben de.”

Vedalaştıktan sonra telefonu kapattık. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama konuşmanın sonunda birbirimize yaptığımız oyun ve kurların eksikliğini hissettim. Bu aramızda bir tür marka, bize özgü bir şey haline gelmişti çünkü.

Ah, Tanrım! Ne dediğimi duydunuz mu? Aramızda bir marka, ha!

Oturduğum yerden kalkıp yatak odama yürürken, yol

boyunca, *onunla yatmayacağım*, diye kendime tekrarlayıp durdum. Ve bunu garantiye almak için, şifonyerimin en alt çekmecesinden, büyükanne külotumu çıkardım. Hani bilirsiniz, her ayın dört- beş günü giydiğiniz türden olan... Yarın, her kadının en az bir tanesine sahip olduğundan emin olduğum bu çamaşırı giyecektim. Eğer bu da giyinik kalmamı sağlamazsa, o zaman birden çok konuda hapı yutmuştum.

Alex dün gece adresini yolladığında bir de ne göreyim! Adam bunca zamandır evime yirmi dakika uzaklıkta oturuyormuş. İki yanı palmiye ağaçlarıyla sıralanmış sokaktan geçip son dönemeci alırken, üzerimde bunu daha önceden bilmemenin verdiği şaşkınlık ve heyecan vardı. Aslında şu an genel olarak Alex'le ilgili neler hissettiğimden de emin değildim. Özellikle bu kadar yakın olduğumuzu öğrendikten sonra. Çünkü şimdi, bir anlık zayıflık anında, üzerimde yalnızca bir trençkot (Miami'de nedendir bilinmez, istisnasız herkeste bulunduğu ve fanteziyi tamamladığı için) ve çıplak bir şekilde, ayağımda siyah stiletto larımla kendimi onun kapısında bulacağımı biliyordum. O, kapıyı açacak ve ben olanca özgüvenimle vals eder gibi içeri girdiğimde, başlangıçta şaşkınlıkla bana bakacaktı. Hiç konuşmayacaktık. Ona kanepeye geçmesini işaret edecek ve sonra müzik açacaktım. Çalan şarkıyla, az sonra yaşanacakları nihayet anlamasıyla birlikte, dudaklarında hafif bir tebessüm belirecekti. Ben onun için en baştan çıkarıcı tavırla striptiz yapmaya başladığımda, o beni avuçlamaya çalışacaktı. Ama buna izin vermeyecektim. Ta ki kucığına oturup, bacaklarımı iki yana açana kadar... Ardından Noel sabahı açılan bir hediye gibi, trençkotumun kuşağını çözmesine ve çıplak bedenim üzerinde gezinen gözlerinin bayram etmesine izin verecektim. Bu noktada bakışları beni öylesine yakacaktı ki, kontrolü tamamen

ona bırakacak ve eğilip kulağına fısıldayarak, “Bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Lütfen...” diyecektim. Evet, sonuna ekleyeceğim o *lütfe*n kelimesini, nasıl bir tepki vereceğini görmek için hafif bir iniltiyle söyleyecektim. Elbette o bu yemi yutacak ve bana bazı eyaletlerde illegal sayılacak hareketler dahil, her şeyi yapacaktı. Ve ben bunun her saniyesine bayılacaktım.

Birkaç dakika sonra içimden hâlâ şarkının nakaratını mırıldanırken, Alex’in garaj yoluna girmiştim bile. Evini gördüğüm anda ise şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Vay canına! Devasa bir büyüklükteydi. Motoru durdurup arabadan inmeden önce, doğru yere gelip gelmediğimi bir kez daha kontrol etmek için, arabanın gösterge panosundaki GPS’e tekrar baktım.

Miami’nin kargaşasından uzakta, çıkmaz bir sokağın sonunda, İspanyol mimarisinin modern çizgilerle yeniden canlandırıldığı tek katlı bir evdi. Yalnızca magazin dergilerinde görülecek türden, hafta sonu kaçamakları için gidilen küçük tatil evlerine benziyordu, ama onlar gibi küçük değildi. Yakın zamanda boyandığı belli olan dış cephe, sıcak bir bej tonundaydı. Manastır kapılarına benzeyen ön kapı, masif ahşaptan yapılmış ve bu bölgede örneğine rastlanmayan İspanyol tarzı mimariyi andıran geniş bir kemerin içine gömülmüştü.

Heyecan içinde ön kapıya yaklaştım. Kalçalarımın oturan, eskitilmiş kotum ve beyaz kolsuz bir gömlekle kombinlediğim kırmızı hırkam içinde kendimi çırılçıplak hissediyordum. Ayağımda siyah babetlerim vardı ve kulağımdaki gümüş halka küpeler dışında hiçbir takı takmamıştım. Uzunca bir süre kafa yorduktan sonra saçlarımı her zamanki gibi toplamaya değil, açık bırakmaya karar vermiştim. Neden bunu tercih ettiğime dair hiçbir fikrim

yoktu. ama enseme yapışmasınlar diye daha şimdiden hepsini tek omzuma atmıştım.

Bir süre kapının önünde öylece dikildim. Derin bir nefes alıp yerimde huzursuzca kıpırdandıktan sonra, kapıyı birkaç kez tıklattım. Beklerken daha fazla dayanamadım ve Alex'in yanında cinsel arzularıma teslim olup kendimi kaybetmemek için giymeye kendimi zorladığım, daracık kotumun altında popomun arasına sıkışan anti-seksi büyükanne külotumu çekiştirerek düzelttim.

Kapı yavaşça açıldığında, karşımda on yaşlarında küçük bir kız belirdi. Uzun, kıvrırcık sarı saçları ve büyük mavi gözleriyle tıpkı Alex'i andırıyordu. Bu da neyin nesiydi şimdi? Bir çocuğu mu vardı? Benim bundan nasıl haberim olmazdı? Çok da büyütülecek bir durum değildi aslında. Çünkü geçmişte de çocuklu adamlarla birlikte olmuşum, ama ilişkimiz asla çocuklarla tanışma aşamasına gelecek kadar uzun sürmemişti. Çünkü onlar aptalın tekiydi. Elbette çocuklar değil, babaları... Ben neler saçmalıyorum böyle? Alex'le çıkmıyoruz ki, neden bir çocuk sahibi olması bu kadar umurumda olsun. Beni ilgilendirmez, öyle değil mi?

"Buyurun. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Alex'in kızının cin gibi sesini duymamla birlikte düşüncelerimden sıyrıldım. Güneş gözlüklerimi başımın üstüne yerleştirirken, bana gülümsüyordu. Öyle parlak bir gülüşü vardı ki, kendimi alamayıp ben de ona gülümse dim. Tıpkı babası gibi olağanüstü bir sevimliliği vardı. Pekâlâ. Alex için teknik olarak sevimli denemezdi, ama her neyse, ikisi de aynı şeydi. Düşündüm de, uygun koşullar ve doğru ışıklar altında pekâlâ o da sevimli olabilirdi.

“Kimi aramıştınız?” diye sordu kız tekrar, bu kez kıkırdayarak.

“Ah, özür dilerim!” dedim, bir kez daha zihnimdeki düşüncelerin beni ele geçirmiş olmasının verdiği utançla. “Ben babana bakmıştım.”

“Babam burada değil.”

Kafam karışmıştı. Doğru zamanda gelip gelmediğimi kontrol etmek için bileğimdeki saate baktım. Saat biri on geçiyordu, benimle buluşmak istediği vakitte buradaydım.

“Yoksa Alex dayıya mı geldiniz?” diye sordu kız, bu kez önceki gülüşlerinde fark etmediğim diş tellerini açığa çıkaran bir gülümsemeyle. Çok tatlıydı. “*Alex dayı*” mı demişti?

“Ah, sen Alex’in kızı değil misin?” diye sordum tereddütle.

“Hayır...” dedi kız kıkırdayarak. “Ben yeğeni Jocelyn’im, ama herkes bana Josie der.”

“Tanıştığımıza sevindim, Josie. Ben Julia...”

Küçük elini bana doğru uzattı ve ben de karşılık verip tokalaşmak üzere elimi ona uzattığım sırada Alex kapıda belirdi.

İlk olarak, bugüne kadar onu takım elbise ya da türevleri dışında başka hiçbir kıyafetle görmemiştim ve neredeyse şimdi de görmemiş olmayı dileyecektim. Çünkü bu haliyle, içime büyükanne çamaşırı giymiş olduğumu hatırlamakta zorlanabilirdim. Külotumdan bahsetmişken, tanrıya şükür bazı yerlerindeki delikler sayesinde biraz hava alması mümkün oluyordu ve bu çok iyi gelmişti. Çünkü Alex’i görmemle birlikte, bacaklarımın arasında aniden bir sıcaklık hissetmiştim.

Taba rengi, cepli bir kargo şortun üzerine ilk birkaç düğmesini iliklemediği ve kollarını dirseklerine kadar kıvrıldığı beyaz bir gömlek giymişti. Bu sayede mükemmel derecede bronzlaşmış kaslı kolları açığa çıkmıştı. Şahsen benim, erkeklerin özellikle kolun el ve dirsek arasında kalan bölümüne karşı zaafım vardı. Bu ve ters takılmış beyzbol şapkaları beni adeta savunmasız bırakırdı. Yani Alex kafasına bir de beyzbol şapkası geçirse, şu an ölüp cennete gidebilirdim. Saçları banyodan yeni çıkmış gibi ıslaktı ve birkaç tutamı alnına düşmüştü. Ayakkabı giymemişti ve Tanrım, ayakları bile mükemmeldi. Bu haliyle insanın iştahını kabartıyordu. Öylesine doyumsuz bir tadı varmış gibi görünüyordu ki, onu tepeden aşağıya yalamak istiyordum.

“Julia beni senin kızın zannetti,” dedi Josie masum bir kahkahayla.

Alex’in gözleri benimkilerle buluşup kıkırdadığında, karışıklığı düzeltmek istercesine söze girdim. “Bağışlanabilir bir hata... Sana çok benziyor.”

“Evet, onunla birlikteyken bunu sık sık duyuyorum!” diye yanıtladı Alex ve beni içeri davet etti.

Evin antresi küçüktü, ama birkaç basamağın ardından büyük bir oturma odasına açılıyordu. Odada geniş, koyu kahverengi hoş bir deri kanepe ve ona uyumlu berjer koltuklar vardı. Koltukların karşısında da büyük düz ekran bir televizyonu üzerinde barındıran ünite vardı. Odanın sağ tarafında, meşe dolaplar ve koyu granit tezgâhıyla en az onun kadar geniş bir mutfak yer alıyordu. Hemen karşı tarafımda bulunan bir dizi cam kapı, olağanüstü bir manzaraya sahip ve yüzme havuzlu bir arka bahçeye açılıyor gibiydi. Her şey yerli yerindeydi. Ağırıklı ola-

rak maskülen bir havaya sahip tasarım ve dekorasyonun yalnızca belli başlı noktalarında birkaç renk katan unsur kullanılmıştı. Tüm görebildiğim bu kadardı. Oturma odasının sol tarafı, başka odaların sıralandığı uzun bir koridora açılıyordu ve ben tüm kapıların ardını görmeye can atıyordum.

“Ben biraz televizyon izleyeceğim,” dedi Josie ve seke seke ilerleyip gözden kayboldu.

“Lütfen beni bir kez daha annenle karşı karşıya getirecek şeyler izleme!” diye seslendi arkasından Alex.

“Senin başını derde sokacak ne izledi ki?” diye sordum.

Alex utana sıkıla gülümseyerek elini ensesine götürdü. “Gerçek suç konularının araştırıldığı belgesel tadındaki programı...”

“Seri katillerle ilgili televizyon programlarını izlemesine izin mi veriyorsun?”

“Görünüşü seni kandırmasın,” diye karşılık verdi Alex bir kahkaha eşliğinde. “İstediği zaman gizli gizli işler çevirmede üstüne yoktur.”

“Ya da seni parmağında oynatmada...” dedim aralarındaki ilişkiye dair bir tahminde bulunarak.

“Evet, bu daha doğru bir ifade oldu. Kız kardeşimin bu konuda seninle hemfikir olacağına eminim.” dedi sırıtarak ve ellerini cebine sokup odanın etrafında hızlıca bir göz gezdirdi. “İşte böyle...”

“Anladım,” diye gülümseyerek ona eşlik ettim. “Bu arada evin çok güzelmiş, Alex.”

“Teşekkür ederim. Beğendiğine sevindim,” dedi. “Yeri bulmakta zorlandın mı?”

“Hiç zorlanmadım, zaten bana çok yakın oturuyormuşsun,” diye karşılık verdim zihnimde striptiz fantezisini tekrar yaşarken.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Alex sırtarak.

“Hiçbir şey...” diye çabucak karşılık verdim.

“İçecek bir şeyler ister misin?”

“Olur, tabii.”

Beni mutfağa yönlendirmek için bir anlığına sırtıma dokunduğunda, tüm vücudum baştan aşağı ürperdi. Bunu fark etmemiş olmasını umdum.

“Otur, lütfen,” dedi taburelerden birini çekip ve ardından buzdolabına yöneldi. “Bira, şarap, meyve suyu ya da su... Ne istersin?”

“Su yeterli, teşekkür ederim.”

Dolaptan iki şişe aldıktan sonra, yanımdaki tabureye oturup şişelerden birini bana uzattı. O an pantolon giydiğime pişman oldum. Çünkü taburesini bana doğru yaklaştırdığında çıplak bacakları benimkilere dokundu ve o an aramızda bir şey olmadan tenini hissetmek istedim. Sonra yaklaşık yirmi metre ötemizde bir çocuk olduğunu anımsadım ve bunu hatırlar hatırlamaz hemen profesyonel moda girmeye karar verdim. Böyle olmazsa, Alex’e yapacaklarım yüzünden korkarım yalnızca ben değil çocuk da mahvolabilirdi.

Yanımdaki büyük çantanın içinden iPad’imi, not defteri ve kalemimi çıkarıp tezgâhta önüme doğru sıraladım.

“Pekâlâ, dün küçük anlaşmamızın karşılığını almanın zamanı geldi demiştin. Nasıl bir etkinlik olacak? Başka bir açılış mı? Tanıdık bir ressamın sergisi mi? Özel bir gösterim mi?”

Sözlerimin ardından Alex'e döndüğümde, tıpkı fark ettiğim üzere bunca zamandır boşa konuştuğumu anladım. Alex gözlerini dikmiş bana bakıyordu, ama önceki bakışlarına benzemiyordu bu. Gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümseme eşliğinde arkasına yaslanmış beni izliyordu. Sanki bana puan veriyor gibiydi ve gözlerini yüzümden asla ayırmadığı halde, bakışlarını bedenimin her noktasında hissediyordum. Aramızda açık seçik bir enerji olduğunu söylerken durumu hiç de abartmıyordum. Doğası bakımından tamamen cinsel bir çekim olup olmadığı konusunda bir şey diyemeyeceğim, ama orada bir yerdeydi ve beni daha ziyade huzursuz ediyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun? Gerildiğimi hissediyorum," dedim yeğeninim duymaması için sessizce.

Yavaşça öne doğru eğildi. Bir elini oturduğum tabureye koyarak, kapana kısıtırcasına adeta bana yapıştı ve aramızda hareket edecek bir mesafe bırakmadı. "Yukarıdakilerin hiçbirisi..."

"Anlamadım?"

"Saydığın etkinliklerin hiçbirisi değil," diye açıkladı. "Bana karşılık vermen için aklımda bambaşka bir şey var."

Pekâlâ, bu zihnimde şehvet dolu çağrışımlar yaptırmayacaksa başka ne yaptırabilirdi, bilmiyorum.

"Beni aydınlatabilir misin peki?" diye sordum ve heyecanlı bir halde alt dudağımı kemirmeye başladım.

Alex'in bakışları bir şey söylemeden önce dudaklarımda yoğunlaştı. "Zevkle..."

Uzunca sayılabilecek bir süre daha birbirimizle baktık ve bu arkadaşça bir bakışmanın çok ötesindeydi. Dün Darren'la olanı hariç tutarsak, en uzun bakışma yarışmalarında oldukça iyi sayılırdım ve bugün de Alex'in beni

alt etmesine izin vermeyecektim. İkimizin de aklından kamçılar, zincirler ve göz bağları olan türlü türlü düşünceler geçtiği aşikârdı. En azından benimkiler öyleydi. Ona gelince, ne düşündüğünü bilmiyordum, ama aklındaki her neyse iyi bir şeydi, yani fena olan iyilerden.

“Alex?”

“Evet...” diye yanıtladı neşeli bir tavırda, bakışlarını tekrar hızla dudaklarıma çevirirken.

Ateşi çoğaltma sırası bana gelmişti. “Beni aydınlatacağımı söylemiştin.”

Kıkırdadı ve başını eğdi, dudakları kulağımı yalayacakmışçasına dibime sokuldu. “Aydınlatacağım, ama bugün değil...”

Bu tehdit ya da söz –nasıl adlandırırsanız artık– ile birlikte adeta aklımı oynattım. Çoktan oturuyor olmasaydım, bir yere çöküp kendimi tekrar toparlamak için izin istemem gerekecek haldeydim.

Dilimin tutulmuş olmasını fırsat bilerek yeğenini yanımıza çağırdı. Sandalyemde kımıldandım ve mümkün olduğunca meşgul bir insan izlenimi vermeye çalışarak not defterimle iPad’imi açtım.

“Julia...” dedi Alex. “Josie için bir parti organize etmeni istiyorum.”

“Gerçekten mi?” dedik Josie ile bir ağızdan. Ben tam bir şok içindeydim, o ise dayısına karşı tam bir hayranlık içinde. Alex yeğenine gülümsedi ve bu manzara adeta içimi eritti.

“Evet, gerçekten...”

Josie kollarını onun boynuna doladı ve sevinç çığlıkla-

rı çşliğinde dayısına kocaman sarıldı. Ben “cırlayan” insanlardan değilim, ama ben bile bu tepkiyi görünce içten içe sevinmekten kendime engel olamadım.

“Önümüzdeki ay Josie on yaşına basacak. O ve arkadaşları için büyük bir doğum günü partisi vermek istiyorum.” dedi Alex. “Elbette bazı aile fertleri de davetli olacak.”

Çabucak birkaç soru sıraladım. “Aklında herhangi bir fikir var mı? Mesela temalı mı olacak, yoksa sıradan bir parti mi? Ah, bir de nerede mekân neresi?”

“Burada yapılsın. Geri kalan tüm detayları doğum günü kızına bırakıyorum. Birlikte gözden geçirebilirsiniz.”

Alex ayağa kalktı ve tabureyi oturması için Josie’ye doğru uzattı. Josie kendisine kraliyet anahtarı sunulmuş gibi heyecanlı ve patlamaya hazır bir enerji seli içindeydi. Mutluluğu bulaşıcı olmalıydı, çünkü şimdi benim de yüzüm gülüyordu ve heyecanlanmıştım.

“Pekâlâ, önce basit bir soruyla başlayalım. Temalı mı temasız mı olsun?”

“Temalı elbette...”

“Tamam, aklında bir şey var mı peki?”

“Harry Potter...” dedi Josie bir saniye bile düşünmeden. “Bunu yapabilir misin?”

“Birkaç saat içinde bu evi Hogwarts Şatosu’na dönüştürebilirim, benim için çocuk oyuncakı.”

“Sen de Harry Potter hayranı mısın?”

“Küçüğüm, ben tam bir Slytherin Takımı üyesiyim.”

“Slytherin mi? Aman Tanrım, ciddi misin?”

“Kesinlikle!” dedim gülümseyerek. “Profesör Snape’i

severim. Peki sen? Sakın Hufflepuff deme. Ravenclaw olursa baş edebilirim, ama Hufflepuff olursa iş değişir.”

“Gryffindor elbette...” diye yanıtladı Josie bir kahkaha atarak.

Omzunun üstünden Alex’e kaçamak bir bakış attığımda sırtıtarak başını salladığını gördüm. “Bana ihtiyacınız olursa çalışma odamdayım,” dedi.

Josie ve beni ince eleyip sık dokumamız gereken parti detaylarıyla baş başa bırakıp, eve ilk geldiğimde merak ettiğim koridordaki odalardan birine girip gözden kayboldu.

“Pekâlâ. Temamız tamam. Mekân tamam. Tarih ne olacak?”

“Hımm, bilmem ki. Bunu Alex dayıya mı sormalıyız?”

“Ona sormadan önce bana doğum gününü söyler misin? Böylece ajandama bakıp o tarihe yakın kullanabileceğimiz bir hafta sonu var mı diye kontrol ederim.”

“Ah, bu sene doğum günümün kendiliğinden hafta sonuna denk geldiğini biliyorum,” dedi Josie. “9 Kasım...”

Parmaklarımı iPad’imin takviminde ileriye doğru kaydırarak kasım ayına geldim. “Cuma gününe geliyor, ertesi güne ne dersin. 10 Kasım Cumartesiye?”

“Alex dayı! 10 Kasım Cumartesi partimi burada yapmamız senin için de uygun mu?” diye bağırdı Josie.

“Evet...” diye karşılık verdi Alex.

Birbirimize bakıp gülümsedik. Zihnimde partiye ilişkin birçok fikir çoktan dolanıp durmaya başlamıştı. Josie hızla kimleri davet edeceğini sıralarken, ben aceleyle notlarımı alıp onun hızına yetişmeye çalıştım. Bir yandan da Alex’in aklında başından beri yalnızca bu parti orga-

nizasyonu varken, bugün buraya gelme konusunu mesele haline getirdiğim için kendime içten içe kızmakla meşguldüm.

Nasıl bu kadar ahmak olabilmişim?

Bu arada giydiğim büyükanne külotu yüzünden de alt tarafım deliler gibi kaşınıyordu.

Birkaç saat boyunca Harry'nin Ginny ile mi, yoksa Hermione ile mi birlikte olması gerektiğine ilişkin çeşitli tartışmalar yaptıktan sonra, Josie ve ben nasıl bir doğum günü partisi istediği konusundaki detayların çoğunu belirlemiştik. Ondan ayrıca Alex ve özellikle Marisa ile olan ilişkisi hakkında bazı değerli bilgiler elde etmeyi başarmıştım.

Görünüşe göre Marisa –Josie'nin deyimiyle çok istemesine rağmen– onun kız arkadaşı değildi. Marisa hakkındaki yorumuna dramatik bir efekt vermek için gözlerini devirerek konuştuğunda, gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Marisa yirmi dört yaşındaydı ve nasıl aptal olunur konusunda ihtisas yapmıştı. Yine Josie'nin sözleri, benim değil... Ailesinin, Alex'in ailesiyle oldukça geçmişe dayanan bir tanışıklığı vardı, ki bu Alex'in geçen akşam bahsettiği "*eski bir aile dostu*" tanımının kaynağını açıklıyordu. Josie'den öğrendiğim en ilginç bilgi ise şuydu; eğer annesi, yani Alex'in kız kardeşi, onun kız arkadaşlarından birini beğenmiyorsa, söz konusu kız terk edilmeye mahkûmdu. Bu konuda fazla detaya girmemiş, Alex ve annesinin birbirlerine çok yakın olduklarını söylemekle yetinmişti.

Şu an aklınızdan ne geçtiğini duyar gibiyim. *Julia, sen daha Sabrina ile olan ilişkisini sindirememişken, Alex'in aşk hayranı seni neden bu kadar ilgilendiriyor?*

İlgilenmekten değil ama detaylı bilgiye sahip olmak istediğim doğrudu. Çünkü gelecekte hangi bilginin ne zaman işe yarayacağını bilemezsiniz.

Genel olarak Josie ile yaptığımız toplantı her bakımdan eğlenceliydi diyebilirim. Bütün öğleden sonramı, yakında on yaşına basacak bir kız çocuğuyla geçirmenin bu kadar eğlenceli ve aydınlatıcı olacağını asla tahmin edemezdin. Dürüstlüğü ve masumlğu, temiz havada alınan taze bir nefes gibi geldi. Neredeyse onunla daha sık takılmayı isteyecektim ki çocuklara hiç düşkün olmadığım düşünülünce, bu bayağı komik bir durumdu.

“Tatlım, eğer dokuz yaşında olmasaydın—”

“On...” diye araya girdi Josie.

“Tamam, tamam... Yakında on yaşına basacak bir kız olmasaydın, bu hafta sonu birlikte takılıp bir şeyler içmeye gidelim derdim.”

Josie’nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle... Çooook uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Belki de sen benim yeni en iyi arkadaşım olabilirsin. Ne dersin?”

Kafası karışmış bir halde sordu. “Senin en iyi arkadaşın yok mu?”

“Vardı, ama buradan taşındı ve beni yapayalnız bıraktı.”

Josie gülmeye başladı ve tokalaşmamız için elini uzattı. “Anlaştık.”

“Anlaştık,” diye karşılık verdim ben de yüzümde kocaman bir tebessümle.

“Siz bir işler çeviriyor olmalısınız,” diye sızlandı Alex,

bizim hâlâ oturmakta olduğumuz mutfığa geri dönerken. “Ne için tokalaşıyorsunuz?”

“Julia biraz önce benden en iyi arkadaşı olmamı istedi,” diye açıkladı Josie heyecanla.

Alex masanın diğer tarafında durup, iki elini de masaya koyarak şüpheli gözlerle bana baktı. “Senin en iyi arkadaşın yok mu?”

Cevap vermek için ağzımı açsam da, Josie benden önce davrandı. “Onun buradan taşındığını ve Julia’yı yapayalnız bıraktığını söyledi. Ve ben şimdi onun bu hafta sonu birlikte bir şeyler içmek için dışarı çıkaracağı yeni en iyi arkadaşı olacağım.”

“Öyle mi? Annen beş dakika sonra seni almaya geldiğinde, bu duruma ne diyecek, çok merak ediyorum,” dedi Alex neşeli bir şekilde.

Josie taburesinde bana doğru döndü. “Ah, Tanrım! Annemi çok seveceksin. O da senin gibi acayip havalı!”

Ne demek istediğimi anladınız sanırım. Bu çocuk her bakımdan olağanüstü!

“İçme kısmından bahsetmediğimiz sürece bir sorun yaşamayacağımıza eminim. Bu arada Alex, tüm bunlardan haberdar mı? Yani doğum günü partisinden demek istedim.”

“Bırak da kız kardeşim konusunda ben endişeleneyim,” dedi Alex sırtarak.

iPad’imi kapatıp eşyalarımı toparlamaya koyuldum. Josie ile yaptığımız en iyi arkadaş muhabbetinden sonra, Alex’in yüzündeki meraklı bakışlardan dolayı kendimi huzursuz hissediyordum. Ayrıca birazdan kız kardeşi Josie’yi almaya gelecekti ve bu, bir an önce buradan ayrıl-

mam gerektiğinin işaretiydi. Şu an en son istediğim şey, hakkında Alex'in özel hayatı üzerinde oldukça büyük söz sahibi olması dışında başka bir şey öğrenmediğim bir kız kardeş tarafından değerlendirilmeye tabi tutulmaktı. Marisa'yla ilgili düşüncelerini öğrenmek için neler vermezdim? Kahretsin! Fırsatım varken bunu Josie'ye sormuş olmam gerekirdi. Dolambaçlı yoldan sormuş olsam, eminim bana bu bilgiyi seve seve verirdi.

Tam o sırada ön kapının çarpıldığını duydum ve başımı o yöne çevirdim. Bize doğru yürüyen kişi Alex'in kız kardeşinden başkası olamazdı. Kıvrımlı hatları olan, uzun boylu bir kadındı. Onun gibi kendiliğinden dalgalı, koyu kahverengi, uzun saçlara sahip olmak için dünyaları verebilirdim. Üzerine oturan kot pantolonu, eski bir Rolling Stones konser baskılı tişörtü ve ayağındaki siyah Havaiianas sandaletleriyle bu kadına anında kanım kaynamıştı.

Josie adeta uçarak oturduğu sandalyeden fırladı ve anesi daha mutfağa varamadan kollarına atıldı.

"Anne! Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Annesiyle beraber mutfağa yürüyerek onu yanıma getirdi. "Anne, bu Julia... Alex dayımın arkadaşı ve benim için gelmiş geçmiş en güzel doğum günü partisini düzenleyecek!"

"Merhaba, ben Vanessa... Nihayet tanışabildiğimize sevindim. Bu parti meselesi nedir?"

"*Nihayet*" kelimesini duyduğum anda yüzümde şaşkın bir ifade belirmiş olmalı, ama yine de tokalaşmak için elimi uzattım. Sonuçta ahırda büyümemiştim, nezaket kurallarını biliyordum.

Mavi gözleri hızla üzerimde gezindi. Ama bakışları, "*ben senden daha üstünüm,*" ifadesi taşımıyordu. Daha

çok, “*demek Julia sensin,*” der gibiydiler. Aslında bu da kötü bir şey sayılmazdı, sadece daha az agresif bir tavır denilebilirdi. Ve görünüşe bakılırsa, benimle ilgili, benim onun hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyordu. Bu da Alex’in ona benden bahsettiği anlamına geliyordu. Ona benim hakkımda ne demiş olabilirdi ki?

“Ben de sevindim,” dedim. “Ve parti konusunu Alex’e sorsan daha iyi olur, çünkü bu onun fikriydi.”

Vanessa gülümsedi ve masanın diğer tarafında yüzünde hâlâ muzip bir tebessümle duran kardeşine göz ucuyla baktı.

“Alex! Sen neler yapıyorsun?”

“Hiçbir şey...”

“Ah, belki de bu parti meselesini önce aranızda bir tartışmalısınız,” dedim hızla yerimden kalkıp gitmeye yeltenerek.

“Julia, olduğun yerde kal!” dedi Alex emir verircesine ve kardeşine döndü. “Josie için evimde bir doğum günü partisi vereceğim.”

“Ne dedin sen?”

“Arkadaşlar gerçekten...” dedim tekrar mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalışarak. “Gitsem iyi olacak.”

Alex biraz önce oturduğum sandalyeyi işaret ederek tekrar yerime oturmamı istedi. Korkunç olan şey şuydu ki, bir an bile tereddüt etmeden dediğini yaptım. Josie onları dikkatle izlerken, Vanessa ve Alex aralarında tartışmaya başladılar. Vanessa, Josie’yi fazla şımarttığı konusunda Alex’e kızıyordu. Bu arada ben de, emrini yerine getirdiğim sırada, Alex’in nasıl sırtarak bana baktığını düşünüyordum. Kalbim bir an duracak gibi oldu ve ona bu zevki yaşatmanın etkisiyle nabzım deli gibi atmaya baş-

ladı. Bu beni altta mı bırakırdı? Yani bilirsiniz hani hem yatak odasında hem normal hayatta erkeğinin sözünden çıkmayan ezik tiplerden biri mi yapardı? Aceleci davranıyor olabilirdim, ama Alex'e zevk vermek düşüncesi beni gerçekten azdırdı. Zevk derken, onu her anlamda mutlu etmekten bahsediyorum, içeride, dışarıda, kanepenin üstünde, duvara dayalıyken ya da mutfak masasında.

“Öyle değil mi, Julia?” dedi Josie. Çok heyecanlı bir fantezinin tam ortasındaiken, bana ne sormuş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kafamda çevirdiğim filmde sıyrılmaya çalışıp, üçü arasında dönen konuşmaya uygun düşebilecek bir cevap arasam da ağzımdan tek çıkan şey, “Kesinlikle!” oldu.

Bu beceriksizce verilmiş karşılığı kendime yakıştıramadım.

Vanessa endişeli gözlerle Alex'e baktı. Neden böyle yaptı ki? Ah, yoksa Josie'nin sorusuna verdiğim başarısız, tek kelimelik cevabımla bir pot mu kırdım?

Her an patlamaya hazır kızına dönüp bakmadan önce, “Eğer tüm bu işlerin üstesinden geleceğinizi düşünüyorsanız, sanırım bunu kabul etmekten başka bir seçeneğim kalmıyor,” dedi Vanessa.

Josie neşeyle bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. “Anne, Julia ile içmeye gidebilir miyim?”

Ne dediğini duydunuz mu? Bu, eski zamanlardan kalma bir vinyl plağın, içinde takılı olduğu plakçaların iğnesiyle baştan sona çizilme sesi gibiydi. Daha biraz önce etrafımıza gün ışığı saçılmış, üzerimizde gökkuşağı oluşmuşken, şimdi Vanessa'nın yüzünde şoka girmiş bir ifade belirmişti ve Alex attığı kahkahalar yüzünden az kalsın boğulacaktı.

“Ah, düşündüğün gibi bir şey değil,” diye atıldım. “Sana yemin ederim ki, ona asla alkollü bir şey vermem.”

“Öyle demek istemedi, Vanessa,” dedi Alex boğazını temizledikten sonra.

“Gerçekten, asla böyle bir niyetim olamaz. Yalnızca Josie çok... Tatlı ve havalı bir kız ve birlikte harika vakit geçirdik.”

“Sorun değil, demek istediğini anladım,” dedi Vanessa. Ben duyduğum mahcubiyetle eğilip bükülürken, du-
dağının kenarını ısırp gülümsemesini zapt etmeye çalıştı.

Meseleyi ucuz atlattığıma göre artık gerçekten gitsem iyi olacaktı. Vanessa yerimden kalkıp gitmek için hazır-
landığını görünce, Alex’e bir bakış attı. “Siz keyfinize bakın. Josie ve ben gidiyoruz zaten. Yarın okul var, bu yüzden bir an önce akşam yemeğini yiyip uyuması ge-
rek. Yoksa bu “havalı” kız, yarın okulda bir zombi gibi dolaşır.”

“Bu hafta bir gün Josie’yi benim ofisime getirmeye ne dersin? Böylece partinin detayları üzerinden bir kez daha geçme şansımız olur,” diye önerdim çantamdan çıkardığım kartvizitimi uzatarak.

Vanessa karta bir göz atıp gülümsedi. “İyi fikir...”

O an parmağında bir alyans olmadığını fark ettim. Ger-
çi bugünlerde evli insanlar da yüzük takmayabildiği için, bundan bir anlam çıkarmak doğru olmazdı. Ama içimden bir ses bu aile tablosunda Josie’nin babasına yer olmadığını söyledi. Bütün bir öğleden sonrayı deliler gibi sohbet ederek geçirmiştik ve babasından bir kez bile bahsetme-
mişti. Bu yüzden Vanessa’yla boşanmış olmaları yüksek bir olasılıktı.

“Julia, o zaman yakında parti meselesi için yeniden bir

araya geleceğiz,” diye atıldı Josie, Vanessa kardeşiyle vedalaşırken.

“Evet tatlım, kesinlikle yakında tekrar görüşeceğiz.”

“Yaşasın!”

Kucağımda çantamla hâlâ gitmekle kalmak arasında gidip gelirken, Josie koşarak yanıma geldi ve sıkıca sarıldı. Minik kollarını yeniden serbest bıraktığında, ona doğru eğilmemi işaret etti. Söyleyeceklerinin duyulmasını istemiyordu.

“Annem senden hoşlandı,” diye fısıldadı aceleyle. “Artık rahatlıkla dayımla birlikte olabilirsiniz.”

Küçük sinsi Alex’e veda öpücüğü vermek üzere hoplaya zıplaya yanımdan ayrılırken, adeta nutkum tutulmuştu. Vanessa vedalaşmak için yanıma geldiğinde, Josie’nin biraz önce söylediği şeyin şokunu hâlâ üzerimden atmadığım için ona zar zor karşılık verebildim. Bir yanıma kahkahalar atmak istiyordu. Çünkü, hakkını teslim etmek gerekirdi ki Josie iyi rol yapmıştı. Annesiyle birlikte ön kapıya yürürken, bana doğru dönüp gülümsedi ve çaktırmadan zafer işareti yaptı. Kıkırdayarak başımı salladım ve sonra onların peşinden eve gitmek üzere yerimden kalktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Alex yolumu keserek.

“Eve...”

“Hayır, gitmiyorsun. Akşam yemeğine kalacaksın,” dedi herkesin duyabileceği bir şekilde.

“Sanırım Alex dayı şimdi Julia’yı aydınlatacak, anne,” dedi Josie aniden.

O an utançtan ölmek istedim. Alex’in bile yüzü kızarmış olmalıydı. Bir şeyler söylemek için dönüp Vanessa’ya

baktığımızda, kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdüğünü gördük. Josie'nin yüzüne de kocaman, tatmin olmuş bir gülümseme yayılmıştı.

“Sen öyle yapacağını söylememiş miydin, Alex dayı?” diye sordu.

“Şey...”

Onu daha önce hiç, ne diyeceğini bilemez bir halde görmemiştim. Bu çok eğlenceliydi. Gülmeye başladım, ta ki Alex bana *yardım etsene* bakışı atana kadar.

Boğazımı temizledim ve “Şey...” diyebilirdim.

“Bravo...” diye fısıldadı Alex kulağıma.

“Haydi, tatlım! Artık gitmeliyiz,” dedi Vanessa Josie'ye kapıya kadar eşlik ederken. “Julia, yarın buluşma günümüzü belirlemek için seni ararım. Alex, seninle de hafta içi konuşuruz.”

Alex ve beni baş başa bırakıp, kapıyı ardından çeken bile hâlâ kıkırdıyordu. Alex elini saçlarında gezdirip ardından ensesini ovuşturdu. “Az önce olanlar için kusura bakma.” dedi. “Josie biraz...”

“Sezgileri kuvvetli? Büyümüş de küçülmüş? Sinsi? Komik?”

“Evet...” dedi Alex gülerek.

“Evet, fark ettim.”

“Pekâlâ, yemeğe gelirse...” dedi ellerini cebine sokarak.

“Ne olmuş yemeğe?”

“Kalıyorsun.”

“Neden kalayım ki?”

“Çünkü bu iyi bir fikir...”

“Öyle mi?” diye sordum gülmemek için elimden geleni yaparak.

“Evet...” diye karşılık verdi Alex kendinden emin bir tonda. “Kalmak istediğini biliyorum Julia. Bu yüzden, *evet* de ve mesele burada kapansın.”

Aklımdan birçok düşünce geçti ve hiçbirisi hoşla gitmeyecek türden değildi. Ama diğerlerinin arasından sıyrılan bir tanesi, burada kalmamın imkânsız olduğunu bana hatırlattı. Kendimi tanıyordum ve lanet olası külotum büyük bir felakete yol açacaktı. Üstelik aramızdaki bu arkadaşlık benzeri şey her neyse, onu gerçekten de mahvetmek istiyor muydum emin değildim. Doğrusu Harry Sally ile Tanışınca filminde olduğu gibi, erkekler ve kadınlar arasında asla gerçek bir arkadaşlık kurulamayacağına inanmıyordum. Çünkü seks, her zaman araya girip bu arkadaşlığı engelliyordu. Yine de arkadaşlık kisvesi altında her ne yaşıyorsak, bunu kaybetmek de istemiyordum.

“Alex... Ben...”

“Julia...” diye mimiklerimi taklit etti. Huzursuzluğum onu eğlendiriyor gibiydi.

Yanıma iyice sokuldu. Bugün için ona *evet* demeden yakamdan düşmeyeceğini anlamıştım.

“Aklından neler geçtiğini biliyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeden önce, bu kadar çok düşünmeyi bırak ve yemeğe kalmanı tekrar sorduğumda bana aklından geçen ilk cevabı ver,” dedi.

“Bana ilk seferde de sormadın ki.”

Gülümsedi ve kahrolası gamzeleri, ona direnmek için gösterdiğim son çabaları da etkisiz hale getirdi. “Pekâlâ, haklısın. Lütfen, kalıp benimle bir akşam yemeği yer misin?”

“Şey...” Biliyorum verilecek en iyi cevap bu değildi, ama bazen karşısında adeta dilim tutuluyordu.

“Şey bir cevap değil... Aklına gelen ilk sözün ağzından çıkmasını istiyorum.”

Bir an için dudaklarıma baktıktan sonra, gözlerini yeniden bana çevirdi. Bakışlarından hem eğlence hem hainlik okunuyordu ve bu benim için tehlikeli bir karışımdı. Özellikle de güçlü meydan okumalara karşı koyamadığım için... Daha sonrasında pişmanlık duyabilirdim belki, ama canı cehenneme.

“Evet...”

“Güzel cevap...”

Alex, fikrimi değiştirip gitme ihtimalime karşılık kapıyı kilitledi. Yüzündeki memnuniyet dolu ifadeyi görsem, kaçarak oradan uzaklaşabilirdim. Ama belli ki şu an, beynim yerine vajinamla karar veriyordum ve içimdeki cinsel arzular bir an önce ortaya çıkmak için yanıp tutuşuyor, adeta bana yalvarıyordu. Öyle ki, daha yakından dinlediğimde, ne dediklerini duyar gibiydim. The Shining filmindeki korkunç görünüşlü ikizler gibi sesleniyorlardı. *“Gel ve bizimle oyna, Alex. Sonsuza dek...”*

Vajinam, içimde tuhaf sesler çıkararak konuşmaya başladığına göre, sanırım bu işlerin kötüye gideceğine işaretledi.

Yemeğe kalmak için zorlanışımın hemen ardından, Alex hakkında birkaç şey öğrendim. Birincisi, yemek yapan biri değildi ve ikincisi, insana kendini ilgi odağında hissettirmeyi rahatsız etmeyen bir yoldan başarıyordu.

Kalmaya ikna olduktan sonra, ne yemek siparişi vereceğimize karar vermemiz birkaç dakikamızı aldı. Bil-diği çok iyi bir Çin restoranı olduğunu söyleyince karşı çıkmadım. Çünkü herkes iyi bir Çin restoranı bulmanın ne kadar zor bir şey olduğunu bilir. Menüyü incelemek isteyip istemediğimi sordu, ama yine herkes bilir ki bütün Çin restoranlarının menüsü aynıdır. Bu yüzden uğraşmaya ne gerek vardı ki?

Bir an için bile tereddüt etmeden hızlıca ne istediğimi söyledim. Buharda pişirilmiş tavuk ve yanında sarımsak soslu brokoli... Alex kıkırdayarak telefonunu eline aldığı-nda, seçtiğim yemeği komik bulması garibime gitmiş-ti. Ama sonra kendisi için de aynı siparişi verince neden güldüğünü anladım. Belli ki Çin yemeği konusunda ruh ikiziydik, kim bunu önceden tahmin edebilirdi ki?

Yemeklerin gelmesini beklerken –teslimatın on beş ile yirmi dakika arasında yapılacağını söylemişlerdi ki bu, nerede oturduğunuzdan bağımsız bütün Çin restoranları-nın verdiği standart cevaptı– kendimi biraz daha rahatla-mış hissedip bana evini gezdirebilir mi diye sordum. Bir

yanım buraya geldiğim andan beri evin geri kalan bölümlerini görmek için sabırsızlanıyordum. Çünkü ister inan ister inanmayın, insanın evi kişiliği hakkında çok şeyi ele verirdi. Gerçekten, Oprah'ın televizyon programında bunu bizzat görmüştüm. İsmi tam hatırlayamadığım bir adam, şanslı bir izleyicinin evindeki bir odayı yeni baştan yaratırken aynı şeyleri söylemişti. Ve herkes bilir ki, bir şey Oprah'ta söyleniyorsa, onun gerçekliği asla tartışılmaz.

Alex evin geri kalan odalarını göstermek üzere ayaklandığında, hemen peşine takıldım. Bana hakkında neler anlatacaklarını görmeye hazırdım. Şimdiye dek gördüğüm mutfak ve oturma odasından anladığım kadarıyla, harika bir zevke sahipti. Daha önceden ilgimi çeken koridorda yürürken, duvara asılmış çeşitli fotoğraflar gördüm. Çoğunluğu Vanessa ve Josie'ye ait olmak üzere aile fotoğraflarıydı bunlar. İlk kapıya varmadan önce, Alex ve bir grup erkeğin yan yana sıralanmış birkaç fotoğrafı daha gözüme ilişti. Daha rahat anlaşılması açısından başka bir şekilde ifade edeyim: Alex ve bir grup taş gibi erkek... Fotoğrafların bir tanesi plajda çekilmişti. Bir diğeri Las Vegas'ta, bir tanesi snowboard yaparken ve sonuncusu bir teknede balık tutarken.

Fotoğraflara dikkatle baktım, çünkü en önemlisi, bazılarında Alex'in üzerinde tişört yoktu. Vücudunun üst kısmı çıplakken ne kadar mükemmel görüldüğünü kelimelerle ifade etmek çok zor olduğu için, bu konuda bana güvenmekle yetinmelisiniz. Tek kelimeyle tarif edecek olursam, olağanüstüydü. Ah, ama arkadaşlarının da ondan kesinlikle aşağı kalır yanları yoktu.

Duvardaki fotoğraflara gözlerimi dikmiş bakarken Alex yanıma gelip gülümsedi. "Üniversitede yıllar bo-

yunca birlikteydik ve artık adeta kardeş gibi olduğumuzdan, mezun olduktan sonra da yakınlığımızı kaybetmedik. Her yıl bir hafta sonu toplanıp erkek erkeğe takılıyoruz.”

“Bu yüzden fotoğraflar hep farklı yerlerde çekilmiş.”

“Evet, mesela bunun gibi...” dedi snowboard yaptıkları fotoğrafı göstererek. “Bu, birkaç sene önceki Aspen gezimizden.”

“Snowboard yapmayı biliyor musun?”

“Sen bilmiyor musun?” diye sordu Alex şaşırarak.

Fotoğraflara bakmayı bırakıp ona döndüm. “Ah, hayır! Ben sapına kadar Miami kızıyım. Kar ve ben hiç anlaşılmayız. On beş derecenin altındaki havalarda, ben soğuktan taş kesilirim.”

“En azından bir kere denemelisin bence. neler kaçırdığını bilmiyorsun,” dedi Alex ben fotoğrafları biraz daha yakından incelemek için tekrar duvara dönerken.

“Eee, bu sefer nereye gideceksiniz?”

“Henüz karar vermedik. Gitmek için herkes bir yer belirler ve sonra aramızdan biri araştırmacı olarak seçilir. Bütün yerler hakkında gerekli araştırmaları yaptıktan sonra da oylama yaparız. En çok oyu alan yer, yeni seyahat noktamız olur.”

“Ne kadar demokratik bir yol. Sizin yerinizde ben ve bir grup kız arkadaşım olsak, aramızda kesin tartışma çıkardı. Çünkü kimisi güneşin altında fazla kalmak istemiyorum, kimisi uzun mesafeler yürüyemem, derdi. Ben de sonunda dayanamayıp canınız cehenneme diyerek eşyalarımı toplar ve yalnız başıma bir adaya giderdim.”

“Hangisine?” diye sordu Alex ilk kapıya yaklaştığımız sırada.

“Hımm... Bilmem ki. Fazla kıyafet giymemi gerektirmeyen, gün ve gece boyu huzurlu ve sakin bir yere... Cep telefonunun, televizyonun olmadığı... Şey, belki televizyon olabilir, ama en önemlisi bir hafta boyunca tüm insanlarla iletişimi tamamen kopardığım bir yere.”

“Ben öyle bir yer biliyorum,” dedi Alex. “Belki bir gün seni götürürüm.”

“Bu, sakin ve huzurlu birkaç gün geçirme hayalini suya düşürdü, öyle değil mi?”

Alex gülerek ilk kapıyı açtı ve çalışma odasını gösterdi. Odanın tam ortasında maun bir masa ve koyu kahverengi deri bir koltuk vardı. Masaya bakan duvarda dev ekran bir televizyon ve hemen yanında maun masayla uyumlu bir büfe yer alıyordu. Masanın üstünde duran dizüstü bilgisayar açık vaziyetteydi ve bitişiğinde yayılmış birkaç not kâğıdı dışında ortalıkta hiçbir dağınıklık yoktu.

Bu odada gördüklerimden tatmin olmuş bir halde hızla kapıya yöneldim. “Bir sonraki oda lütfen...”

“Bu oda seni pek etkilemedi sanırım.”

Ah, kesinlikle etkilemişti, hem de her türlü. Mesela ona ofisine girip kapıyı ardından kilitlediğim ve bu sayede her türlü yaramazlığı yapabileceğim sayısız fanteziler kurduğumdan bahsedebilirdim. Ama karizmam galip geldi ve omzumu silkip hayır demekle yetindim.

Bir sonraki durak koridorun karşı çaprazındaki kapıydı. Bu kapı misafir banyosuna açılıyordu ve burada dikkate değer fazla bir şey yoktu. Yani demek istediğim, bir tuvalet ve oldukça hoş armatürlerin yer aldığı bu banyonun içi belli ki yakın zamanda yapılmıştı. Devam ettik ve sondan bir önceki kapıya vardık. Burası spor odasıydı.

“Vay canına! Spor yapmayı gerçekten seviyor olmalısın.”

“Öyle de diyebiliriz,” diye güldü. “Günde en az iki saatimi ayırmaya çalışıyorum.”

Odada bir sürü spor aleti vardı. Bir koşu bandı, kürek makinesi, kondisyon bisikleti, bir tartı ve irili ufaklı ağırlıklar...

“Spor salonu üyeliğimi iptal edip buraya gelebilirim,” diye espri yaptım.

“Benimle boy ölçüşebileceğini sanmam,” dedi Alex ve ben aletleri incelerken yanıma geldi.

Arkamı dönersem, ona çok yakın olacağımı biliyordum. Normalde böyle durumlarda çekingen davranmazdım, ama şu an bunu yaparsam, ben daha neye uğradığımı anlamadan kıyafetlerim kendi kendine üzerimden fırlatabilirdi. Bunun yerine tartı ve cüsseli vücudunun arasından sıyrılıp tekrar koridora yöneldim. Yüzünde keyifli bir ifadeyle, uzun adımlarla yanımdan geçti ve turumuzun son durağı olan kapının önünde durdu.

Aynı şeyi düşünüyoruz, değil mi?

Yatak odası...

Çın çın! Doğru tahmin!

Pekâlâ, Alex büyüdü dünyanın kapısını açmadan önce burada bir nefes alıp, durum değerlendirmesi yapmalıydım. Ve dürüst olmalıyım ki, büyü şüphesiz gerçekleşecekti. Nereden mi biliyorum? Aylardır birbirimize kur yaptığımız gerçeğinin yanında –ki gitgide tehlikeli bir yakınlaşmaya doğru yol alıyorduk– onu arzuluyordum, bu kadar basit. Neredeyse duvarın diğer tarafında mezbele gibi bir yer bulmayı isteyecek haldeydim. Böylece bütün heyecanım söner ve ona vücudumun ne kadar esnek olabileceğini göstermek zorunda kalmazdım.

Alex kapı kolunu çevirip açtığında, aç gözlerle odaya baktım. Vay canına! Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Devasa sayvanlı yatağa, meşe ağacından yapılmaya koyu renk bir gardırop, şifonyer ve iki komodinin eşlik ediyordu. mobilyalar olağanüstü güzellikteydi. Karşımdaki duvarda, bahçedeki havuza tepeden bakan küçük bir Fransız balkon ile hemen yanında kocaman bir banyoya açılan bir kapı vardı. Bu banyo kesinlikle incelenmeye değerdi, bu yüzden Alex peşim sıra gelmesine karşın gidip bir göz attım. Ulu Tanrım! İçinde birden çok duş başlığının yer aldığı ve en az üç-dört kişinin sığabileceği camdan duşa kabin ile ayrı bir jakuzi küveti vardı.

“Beğendin mi?”

Yanımdan geçip yatağa doğru yürüdüm ve etrafını çevreleyen direklerden birini kavrayıp dayanıklılığını test ettim. Sonuçta her an her şey olabilirdi. “Evet, çok beğendim. Tam senin tarzını yansıtıyor.”

Yanıma gelip diğer direğe yaslanarak sırtıttı. “Nasıl yani?”

“Tam olarak bilemiyorum, öyle işte,” diye yanıtladım. Bu kahrolası bir yalandı. Elbette nasıl olduğunu biliyordum, ama onunla detaylara girecek değildim. “*Tıpkı senin gibi göz kamaştırıcı ve mükemmel...*” dediğimi hayal edebiliyor musunuz?

“Böyle hissetmene sevindim.”

“Neden?”

“Tam olarak bilemiyorum, öyle işte,” diye takıldı.

Kısa bir sessizliğin ardından yaslandığı direktan ayrılıp yanıma sokuldu. O kadar yakınımdaydı ki, bedeninden dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp gökyüzü mavisi gözlerine baktım. Bakışlarında

dans eden haylazlığı gördüğümde, dudaklarına erişebilmek için tek yapmam gereken şeyin, parmak uçlarımda yükselmek olduğunu fark ettim. Kendimi var gücümle kontrol etmeye çalışsam, bu dürtünün heyecanına kapılıp dudaklarına yapışmam an meselesiydi. Bunun yerine kımıldamadan durdum. Kapana kısılmış gibi kendi ürkekliğim ve cesaretim arasında gidip gelirken, bir sonraki adımda neler olacağını merak ediyordum.

“Bu kez kaçmadın.”

“Büyük ödülü kazandım mı?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Sana ödülü vermek için doğru zaman olup olmadığına karar vermeme göre...”

“Nasıl bir ödül bu, Alex?”

Bir süre yüzümde gezdirdiği şehvet dolu bakışlarını birkaç saniyelğine dudaklarımda kilitledikten sonra tekrar gözlerime baktı. “Bence bu ödülü seveceksin, Julia. Hatta bahse girerim, bayılacaksın!”

“Kendinden bu kadar eminsin yani?”

O an beni şaşkına çevirerek bir elini yavaşça belimde gezdirmeye başladı. Beni kendine daha da çekmesiyle birlikte bedenim onun kine yapıştığında, ayakta durabilmek için ellerimi pazılarına koymaktan başka çarem kalmamıştı. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, gözleri benimkilere kilitlendi. Diğer eliyle yanağımı okşadıktan sonra, beni yerimde tutmak için elini usulca enseme doğru kaydırды. Sanki bir yere gitmeye niyetim varmış gibi! Bunu biliyor olmalıydı ki, ağzının kenarında şeytani bir gülümseme belirmişti. Başını bana doğru eğdiğin-

de, beklenti içinde dudaklarımı yalamaya başladım, ama o dudaklarımı pas geçip kulağıma yöneldi. “Bence artık gereksiz yere saçmalamayı keselim, ne dersin?” diye fısıldadığında göğüs uçlarım havaya dikilmiş, merhaba demek için sabırsızlanıyordu.

Ona evet ya da hayır demedim, hatta ne başımı salladım ne bir tek kılımı kıpırdattım. Doğrusu kalbim düzensiz atışlarla deliler gibi çarparken, ben nefesimi tutuyor bile olabilirdim.

“Çok uzun zamandır bu oyunu oynuyoruz ve ben her türlü oyuna açığım Julia. Ama eninde sonunda birimiz bu oyunu kazanacak.”

Bir yudum oksijeni içime çekip başımı çevirdiğimde, dudaklarım neredeyse yanağına değecekti. “Alex?”

“Hımmm...” diye yanıtladı dudaklarımı yavaş yavaş çenemin altında gezdirirken.

Tanrım, bu harika bir histi! Dokunuşu yumuşacıktı ve dudakları boynuma doğru ilerlerken, geriye doğru eğilip daha kolay ulaşmasına izin verdim. “Benim kaybetmeyi hazmedemeyen tiplerden olduğumu bilmen gerek,” diye fısıldadım.

En yumuşak öpücüklerini kondurmak üzere dudakları boynuma eriştiğinde, hafif bir kahkaha attı. “En iyi tarafı da o zaten. Kaybetsen bile kazanıyorsun.”

Tadını çıkara çıkara sürdürdüğü bu öpücük ve dokunuşların ardından nihayet çeneme ulaştığında, dudakları henüz dudaklarıma değmemiş olmasına rağmen neredeyse orgazm olacaktım.

“Pes mi ediyorsun?” diye sordu sessizce.

“Asla!” diye karşılık verdim ve kollarımı boynuna doladım.

“Öyle olsun bakalım...” dedi belli belirsiz bir tebesümle ve nihayet dudaklarımız birleşti. Yavaş ve temkinli bir şekilde beni öpmeye başladı. Dili adım adım kendine bir giriş arıyor ve ben de kolayca buna izin veriyordum. Saçlarımı arkadan hafifçe kavrayıp başımı geriye çektiğinde, nihayet ağzı tamamen dudaklarımla birleşti ve derin derin öpüştük. Bana adeta doyamıyormuş gibiydi.. Acele etmeden dudaklarımla her noktasını keşfediyor, diliyle dilimi okşuyor ve her saniyenin tadını çıkarıyordu. Gerçek öpüşme bu olsa gerekti. O an aklımdan hızla geçen tek şey, hayatım boyunca birçok kurbağa öpmüş olduğumdu ve elbette hiçbiri bunun yanından bile geçmemişti.

Ding dong! Ding dong!

Bu bir şaka olmalıydı. Tam havaya girmişken kahrolası teslimatçı çocuk zili çalmaya başlamıştı.

Alex isteksizce öpüşmeye son verdi, ama kapıyı açmaya yeltenmedi. Zil bir kez daha çaldığında, ben az önce yaşanmasına izin verdiğim şeyi algılamaya çalışırken, Alex’in yüzünde gamzelerini ortaya çıkaran keyif dolu bir ifade belirdi.

“Ben kazandım ve sakın bir yere kaçayım deme!” diye uyardı.

“Ben...”

“Böyle dilin tutulduğunda çok hoşuma gidiyorsun. İlginç bir gece bizi bekliyor.”

Beni kollarından azat ettikten sonra, kapıyı açmak üzere yanından ayrıldı. Odada tek başıma kalmış, kendimi nasıl böyle içinden çıkılmaz bir duruma soktuğumu anlamaya çalışıyordum. Karyolanın diğerine yaslanıp gözden kaybolduğu yöne doğru bakarken, kafamdaki düşünceler

havada uçuşuyor ve bedenim az önce yaşadığımız birkaç dakika içinde deneyimlediği nirvanaya ulaşmanın verdiği hazla hâlâ titriyordu.

Ah, susun lütfen! Haklı olduğunuzu biliyorum, bu turun yatak odasında sona ereceğini önceden tahmin etmeliydim. Büyükanne külotumu ona göstermeye yalnızca beş dakika uzaklıkta olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? İnanın bana biliyorum, hem de çooooook iyi biliyorum.

“Julia?” diye seslendi Alex oturma odasından.

“Hemen geliyorum.”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Pekâlâ. Kendimi toplayıp yanına gidecek ve az önce yaşananlar bir anlık zayıflığımdan kaynaklanmış gibi davranacaktım. Birlikte yemeğimizi yedikten sonra da buradan çekip gidecektim.

Kapıya doğru yürümeye koyuldum ve koridora varmadan önce kendime hızlı bir moral konuşması yaptım. Julia, bunu BAŞARABİLİRSİN. Onunla YATMAYACAKSIN.

Yatacaksın.

Hayır yatmayacağım.

Evet yatacaksın.

Hayır yatmayacağım!

“Bir şey mi dedin ?” diye sordu Alex koridora çıkıp birkaç adım ötede durarak.

“Hayır, geliyorum,” diye yalan söyledim hızla kendimi toplayıp ve sahte bir kendine güven duygusu eşliğinde uzun adımlarla yanından geçip odaya girdim.

Kesinlikle yatacaksın. Hem de birden fazla tarzda.

Bu kadar gergin olmaya alışık değildim. Erkeklerin yanında genellikle kendimi rahat hissederdim. Biriyle çıkmak her zaman kendiliğinden gelişen bir süreç olmuştu benim için. Bu durum belki de çok sayıda erkekle bir arada büyümemden kaynaklanıyordu. Evde iki erkek kardeş ve babama karşılık annem ve ben vardık. Bununla birlikte erkeklerin yanında rahatça takılmak eskiden benim için büyük bir nimetti. Sohbet ederken bir an bile duraksamadan hem çekici hem eğlenceli biri olabiliyordum. Bu yüzden Alex'leyken yaşadığım bu duyguya tamamen yabancılık hissediyordum.

Daha kolay anlaşılması için size bir tablo çizeyim.

Mutfak masasında sol tarafımda oturmuştum. Çin yemeklerimizin olduğu karton kutuları açıp önümüze koymuş ve doğrudan kutunun içinden yiyorduk. Ne ara böyle yapmaya karar verdiğimizizin farkında değildim, çünkü zihnimde bu evden kazasız belasız kurtulmanın hesaplarını yapıyordum. İlk kez saçlarımın bir peçe gibi yüzümü örtüyor oluşuna şükrettim, çünkü Alex delici bakışlarıyla yüzümde adeta delikler açıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, kahrolası çubuklar bana hayatımın en zor anlarını yaşıtıyordu. Neden tahmin edin! Çünkü ben kaşık çatal kullanarak büyümüş bir insandım.

“Gecenin geri kalanı boyunca beni görmezden mi geleceksin?” diye sordu yemeğinden bir lokma alırken.

Nihayet birkaç pirinç tanesi yakalamayı başarmıştım ki, Alex arkasına yaslandığı an çubuktan kayıp tekrar kutuya düştüler. “Kim, ben mi?”

“Evet, sen...”

Gözlerinin önünde kendimi bu çubuklarla öldürmeme ramak kalmıştı ki, onları kutunun içine savurdum ve kutuyu da götürüp tezgâhın üzerine bıraktım. İçimden öfkeyle birkaç küfür mırıldanmamla birlikte, Alex kahkaha attı. Ah, çok komikti demek? Aslında tüm bu yaşananların onu eğlendirdiğine emindim. Göz ucuyla baktığım yüzündeki sırıtma ve rahat tavırlarından bu kolaylıkla anlaşıyordu.

“Olup bitenlerin seni eğlendirmesine sevindim.”

“Sırf gergin olduğun için bu kadar öfkeli tavırlar sergilemeni, doğrusu eğlenceli olmaktan ziyade sevimli ve çekici buluyorum.”

İçimdekileri açıkça dışa vurmak için bundan daha uygun bir zamanlama olamazdı. Çünkü bu şey, aramızda geçen şey her neyse, öpüşmeden ileriye gitmesi mümkün değildi.

Sandalyemde doğruldum ve Alex elindeki çubukları masaya bırakıp tüm dikkatini bana verdi.

“Alex, bence bu kötü bir fikir...”

Biliyorum, çok klişe bir cümle oldu, ama kısa ve doğrudan amaca yönelikti.

Oturduğu yerden, uzanıp önündeki kutuyu tezgâha bıraktı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle tekrar bana döndü. Bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda –ki bana yanıltıcıyı ya da gayet iyi bir fikir olduğunu söyleyeceğini biliyordum– elimi havaya kaldırıp konuşmasına fırsat

vermeden devam ettim. “Tanrı biliyor, bir şey için aylardır birbirimize kur yapıp duruyoruz ve o şeyin sevişmek olduğu gün gibi aşikâr. Bunun için yanıp tutuşuyor olsam da, seninle yatamam, çünkü bunun arkadaşlığımıza zarar vermesini istemiyorum. Ayrıca bir de Marisa’yla olan durumlar var. Yeğenin onun senin kız arkadaşın olmadığını söyledi ve bu harika bir haber! Çünkü dürüst olmam gerekirse, arkadaşın olarak onun hiç de senin tipin bir kız olmadığını ve çok daha iyilerini hak ettiğini söylemek durumundayım. Ama bunlardan bağımsız, o belli ki aranızda arkadaşlıktan daha öte bir şey olduğunu düşünüyor ve ben böyle olmadığını anlaması için aradaki katalizör konumunda olmak istemiyorum. Dahası görmeme izin verdiği tarafların dışında seni fazla tanımıyorum. Yani demek istediğim, bugün ilk kez hayatının iş dışında kalan kısmına üstünlük göz atma fırsatım oldu. Beni yanlış anlama, iş başındaki Alex de şu an karşımdaki Alex de aynı derecede çekici ama bu konumuzun dışında. Kısaca demek istiyorum ki, seni henüz yatağına atlayacak kadar yakından tanımıyorum.”

Küçük konuşmamdan fazla etkilenmişe benzemiyordu. Aksine ağzımdan çıkan her söz, onu sanki daha da eğlendirmiş gibiydi.

“Bitti mi?” diye sordu.

“Biliyor musun?” diye ekledim bu ilgisiz tepkisine içerleyerek. “Bitmedi. Bir keresinde nasıl en yakın arkadaşına kancayı takmış olduğundan bahsetmeyi unuttum. Fazla detaya girip en yakın arkadaşım ile ilişki yaşamaya niyetlenen biriyle yatmanın ne kadar garip bir his olduğundan bahsetmeyeceğim –evet o benimle her şeyini paylaşır– ben kimsenin ikinci tercihi olamam.”

Alex bu kez tek kelime etmedi. Bunun yerine sıralamış olduğum sayısız nedenden zerre kadar etkilenmemiş bir halde, oturduğu yerden bana baktı. Nasıl olduysa nutku tutulmuştu ve bu durumu fırsata çevirip eşyalarımı toparladım ve gitmek için yerimden kalktım.

“Yemek için teşekkür ederim. Hafta içi, partinin detaylarını görüşmek üzere seninle ve yeğeninle iletişime geçerim.”

“Nereye gittiğini sanıyorsun? Küçük konuşmana bir cevap verme hakkım doğmuyor mu?” diye sordu.

Yenilmişlik duygusuyla iç çektim, çünkü konuşmasına izin vermezsem kendimi sonrasında bok gibi hissedeceğimi biliyordum. Hikâyeyi onun tarafından dinlemek için, meydan senin, anlat bakalım dercesine elimle işaret ettim. Alex sanki yıllardır kendisine bu şansın verilmesini bekliyormuş gibi gülümsedi. Yalan söylemeyeceğim, ne diyeceğini merak ediyordum. Ama ne derler bilirsiniz. İnsanın başına ne gelirse meraktan gelir.

“En başından başlayabilir miyim?”

“Elbette...”

Alex kollarını önünde kavuşturup tasasızca arkasına yaslandı. “Birbirimize kur yapmak ve yatağa atmakla ilgili düşüncelerine bayıldım. Çünkü şüphesiz benim aklımdaki mesele de bu... Ama arkadaşlığımızı mahvetme bahanesine sığınman çok saçma! Arkadaş kalamayacağımızı kim söylüyor?”

“Benden yatak arkadaşın olmamı mı istiyorsun?” diye sordum gözlerim fal taşı gibi açılmış ve sorusuna son derece öfkelenmiş bir halde.

“Hayır! Ulu Tanrım, söylediklerimden bu anlamı nasıl

çıkardın, Julia?” dedi Alex ağzından çıkan her kelimenin üstüne basarak.

Ben cevap veremeden sözlerine devam etti. “Bence en iyisi buna cevap verme. Marisa konusuna gelelim. O benim kız arkadaşım değil, hiçbir zaman da olmadı. Kendisi öyle olduğunu mu düşünüyor? Hiçbir fikrim yok ve dürüst olmak gerekirse ne düşündüğü umurumda da değil. Şu an detaylarına giremeyeceğim bazı sebepler yüzünden arada sırada aileme iyilik yapmak amacıyla onunla dışarı çıkıyorum, hepsi bu.”

“Yani bir mucize olup seninle çıkmaya başlarsak, hâlâ bu gizemli iyiliği yerine getirmeye devam edecek ve arada sırada onunla takılacaksın, öyle mi? Ben böyle bir şeyi asla kabul etmem. Ben sevgilimi kimseyle paylaşmam, Alex.”

“Ben de paylaşmam, Julia. Şimdiye dek, senin deyişiminle iş dışındaki Alex’i tanımadığın için, bunu bilmiyor olabilirsin.”

“Aynen öyle... Sonuçta bugün burada gördüklerim dışında hakkında ne biliyorum ki?”

“Bu, kolaylıkla çaresi bulunabilecek bir şey... Lütfen, bu bahanenin ardına sığınmayı bırak artık. Sabrina konusuna gelince...”

Bu isim bir süre havada asılı kaldı. Çünkü meme kavrayışından sevişmeye, aralarında geçen her şeyi biliyordum. Sabrina bana her şeyini anlatır derken, Alex’e yalan söylememiştim. İlişkinin en ilginç ayrıntılarına hâkimdim. Doğrusu ona karşı hep bir şeyler hissetmiştim. Ama o zamanlar bu ilgimi dolaylı yoldan yaşamış, Sabrina’ya bununla ilgili tek kelime etmemiştim. Ve ona karşı hep bir şeyler hissetmiştim derken, boşu boşuna fazla hıye-

canlanmayın, çünkü bu adamı görseniz emin olun siz de üzerine atlamak isterdiniz.

“Sabrina ve ben arkadaşız, hepsi bu ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Sana yalan söyleyip bir zamanlar ondan hoşlandığımı saklayacak değilim. Hoşlanıyordum. O güzel bir kadın ama bu çok uzun zaman önceydi.”

Bunları söyledikten sonra yerinden kalkıp bana doğru birkaç adım attı. Şimdi ne halt edecektim? Bir adım daha atarsa... Kahretsin, artık çok geç! Şimdi tam karşımda duruyordu ve ben onu engellemek için hiçbir şey yapmamıştım.

“Birbirimize karşı bu kadar dürüst olduğumuza göre,” dedi bir yandan işaret parmağını omzumda asılı duran çantamın sapma geçirirken ve ardından yavaşça omzumdaki çantayı alıp sandalyenin arkasına astı. “Bence bilmen gereken başka şeyler de var, çünkü yanlış düşüncelere kendini kaptırmana daha fazla dayanamıyorum. İlk olarak, neden ne kadar zamandır seni arzuladığımı sormakla başlamıyorsun? Hatta en iyisi, tam olarak ne zaman sana sahip olmak istediğimi sor.”

Elleriyle yüzümü kavradı ve çenemi kaldırıp beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bakışları hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Bilmek istemiyorum,” diye yanıtladım.

“İstiyorsun ve bana bir daha yalan söyleme!” dedi beni mahvetmeye yetecek kadar sakın ama kararlı bir tonda. Başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırdığında içimdeki küçük sürtük ortaya çıktı ve onu daha iyi duyabilmek için saçımı geriye attım. “Bana bir daha yalan söylersen, seni dizlerime yatırıp bir güzel pataklayacağım. Anladın mı?”

Ağzımdan hafif bir inilti kaçırırken, başımı belli belir-

siz salladım. Bu sırada küçük tehdidini gerçekleştirebilmesi için çoktan ona söyleyebileceğim yalanları düşünüyordum.

“Böylesi çok daha iyi... Şimdi, listendeki son şey... Neydi, anımsayamadım,” dedi oyunbaz bir tavırla. “Rica etsem, bana hatırlatır mısın?”

“Kimsenin ikinci tercihi olmak istemiyorum.”

“Sen asla ama asla kimsenin ikinci tercihi olamazsın.”

Birkaç dakika önce kapıdan çıkıp gitmek üzereyken nasıl da gerilmiştim oysa? Ellerimi uzatıp bileklerini sıkıca kavradığımda, Alex bir süre dudaklarını yanaklarımda gezdirip ardından ağzıma ulaştı. Tutunduğum her şey, sanki bir bataklığın üzerindeki tekne gibi elimden kayıp gidiyor ve bu anın içinde eridiğimi hissediyordum.

“Pekâlâ, şimdi ne olacak, Julia?” diye sordu kışkırtıcı bir sesle.

“Bilmiyorum,” diye bağırdım kulak tırmalayan bir tonda kendimi savunurcasına. Elbette bu, büyük bir palavraydı. Gözlerim yuvalarından içeri kaçıp kafamın arkasına yapışana ve günlerce düzgün yürüyemeyecek hale gelene dek beni becermesini istiyordum. Hem de çok sert...

“Bana yalan söyleme konusunda sana ne demiştim? İlla ki bir tanıtım gösterisi mi istiyorsun?”

Ah, hem de nasıl! Böyle bir gösterim için can atıyordum. Ama ben bu Popo Pataklama 101 dersinin nasıl bir şey olduğunu denemeye fırsat bulamadan, Alex öne doğru birkaç adım attı ve sırtım duvara yapıştı. Gözlerimi kırpacak kadar bile zaman bulamadan üzerime abanmasıyla birlikte öpüşmeye başladık.

Bu kez sanki... Sanki beni damgalar gibiydi, sanki benim ona ait olduğumu ispatlar gibi. Dillerimiz Fransız öpücüğünün en yüce kurallarını uygularken, bedenini bedenime bastırarak hem hareket etmeme engel oluyor hem de kaslı vücudunun her bir kıpırtısını hissetmemi sağlıyordu. Elleri yüzümden önce kollarıma ardından belime doğru kaydı. Sertleşen aletini hissettiğimde, tüm adaba uygun davranma çabalarım pencereden uçup gitti. Ellerim sıkıca saçlarını kavrarken, bir yandan aletine daha düzgün bir açıdan sürtünebilmek için bedenimin alt kısmını hareket ettirmeye çalışıyordum.

Alex belimin iki yanından ellerini hızla kaydırıp kalçalarımın uzandı ve hareketlerimi kontrol edebilmek için kıkırmı sıkıca kavradı. Ereksiyon halindeki aletine abanmamı sağlayarak boşalmak için gerekli olan sürtünmeyi devam ettirdi. Ama bu yeterli değildi. Ancak aletini içimde hissederek coşabilirdim. Bu yüzden hafifçe yıkarı sıçrayıp bacaklarımı beline doladım ve ahhhhhhh! İşte şimdi her şey mükemmeldi.

Şu an koridorda, kuduz köpekler gibi azmış bir şekilde, elbiselerimizi bile çıkarmadan sevişiyorduk. Alex dişlerini nazikçe alt dudağıma geçirirken, ritmimizi bozmadan bir eliyle bluzuma uzandı. Alt dudağımla serbest bıraktığında başını hafifçe geriye çekip bana adeta yırtıcı gözlerle baktığında, ölümümün elinden olacağını biliyordum.

Dudaklarını yaladıktan sonra çatallı bir sesle, "Seni izlemek istiyorum," diye fısıldadı.

Yaklaşan olağanüstü orgazmın belirtisi olarak ağzımdan bir inilti kaçtı. Parmakları pantolonumun düğmesine uzanırken ben belimi hafifçe geriye bükerek bir sonraki

hamlesini bekledim. Bekleyişim uzun sürmedi. Düğme tek bir hareketle çözüldü ve Alex vakit kaybetmeden elini pantolonumdan içeri kaydırды.

“Seni getirmemi ne kadar istiyorsun?” diye fısıldadı.

“Alex!” diyebildim yalvarır bir tonda, saçlarına deli gibi yapışmış bir halde. Bir kısmı neredeyse elimde kalacaktı.

Bakışlarımı aşağı çevirdim ve elinin tamamen pantolonumun içine girişini izledim. Sonra aniden parmaklarının birazdan ne ile karşılaşacaklarını hatırlamamla birlikte, gerçek bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Büyükanne külotum!

Şu an başıma gelene inanamıyordum. Tartışmasız hayatımın en iyi orgazmını yaşamama ramak kalmışken durmak? Bundan daha kötüsü olamazdı.

Elimi attığım gibi bileğinden yakaladım. “Durmamız gerek,” dedim büyük bir pişmanlık içinde.

Alex tahmin edebileceğiniz gibi çok şaşırdı. Sanki yeni bir maraton koşmuşuz gibi ikimiz de nefes nefeseydik ve eli düzenli olarak ağda yaptığımı fark etmekten birkaç santim uzaklıktaydı. “Durmak istediğine emin misin?” diye sordu.

Cevap olarak bileğine doladığım bacaklarımı yere indirdim. Ayaklarım tekrar yere bastığında, elini kesinlikle büyük bir dikkatle pantolonumdan çıkarmalıyım. Çünkü şu an istediğim en son şey, tırnağının kahrolası külotu takılması ve parmağını çekmemle birlikte ortaya çıkmasıydı.

Ameliyat yapan bir doktor gibi, elinin önce biraz gevşemesini bekledim ve ardından yavaşça dışarı çektim.

Alex hâlâ ağır ağır nefes alırken, ellerini başımın iki yanına yerleştirip beni yine duvarla kendi arasında sıkıştırdı.

“Bu iş burada bitmedi Julia. Sen ve ben, eninde sonunda bunu yapacağız. İstedtiğin kadar bahaneler yaratabilir ve bunun iyi bir fikir olmadığına dair kendini ikna edebilirsin. Ama son beş dakikadan alacağımız bir ders varsa, o da hayatımızın en iyi seksini yaşayacak oluşumuzdur.”

“Alex ben...”

Açıklama yapmama izin vermeden parmağını dudaklarıma bastırdı. Elbette ona içimdeki delikli çamaşırdan bahsetmeyecektim, o kadar da aptal değildim. Aslında ona ne cevap vereceğimi dahi bilmiyordum. Adeta dilim tutulmuş gibiydi, çünkü bunu ben de istiyordum. Onu istiyordum. Yine de söz konusu Alex olsa bile, ihtiyatı elden bırakmaya hazır olup olmadığını bilmiyordum.

“Özür dileme,” dedi Alex seksi bir gülüş eşliğinde. “Çünkü ben biraz önce olanlardan dolayı hiç de pişman değilim.”

“Özür dilemeyecektim,” dedim sessizce hâlâ parmağıyla bastırduğu dudaklarımin arasından. “Geç olduğunu ve artık yeğenin için düzenleyeceğimiz parti üzerinde çalışmaya başlamak için eve gitmem gerektiğini söyleyecektim.”

Alex başıyla onayladıktan sonra aklımdan ilk geçen şeyi ekledi. “Bunu yaşamak istiyorum, Julia. Ve senin de bunu istediğini biliyorum. Zamanı geldiğinde seni defalarca getireceğim. Böylece o güzel kafanda saçma sapan bahaneler üretmeye fırsatın bile olmayacak.”

Buna karşılık ne söylenebilirdi ki? Hiçbir şey... Alex gibi bir adam sizi defalarca getireceğini söylüyorsa, size düşen orada durup bu sözlerin tadını çıkarmak olurdu.

Çünkü kesinlikle hiçbir cevap, buna karşılık verebileceğiniz kadar değerli olamazdı.

“Şu an bunu gerçekleştirmek bana nasıl zevk verirdi anlatamam. Ama görüyorum ki, senin biraz daha zamana ihtiyacın var,” dedi ve parmağını dudaklarımdan çekip hâlâ duvara yaslı olan kolunu serbest bıraktı.

Ben üzerimdeki kıyafetleri düzeltirken, o geriye doğru çekilip ellerini isteksizce cebine soktu. Kendimi toparladıktan sonra taburede asılı olan çantama uzandım ve içinden sessizce anahtarlarımı çıkardım. Alex’e söylemek istediğim çok şey vardı, ama bunu yapmadım. Şu işe bakın! Ağzını hiçbir konuda kapalı tutamayan benim gibi bir kız, allak bullak olmuştu!

“Hoşça kal, Alex. Bu hafta partiyle ilgili görüşmek için seni arayacağım ve yemek için tekrar teşekkür ederim,” diye geveledikten sonra kapıya yöneldim.

Alex peşimden gelip kapıyı açtı. Tam arabama vardığım sırada arkamdan seslendi. Başımı çevirip baktığımda kafasını kapının kasasına yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, yüzünde hoşnut bir gülüşle her zamankinden daha seksi görünüyordu.

“Aramanı sabırsızlıkla bekleyeceğim.” dedi.

Arabama atlayıp motoru çalıştırdım ve araba giriş yolundan geldiğim gibi caddeye geri çıktım. Tüm bu süreç boyunca beni izlediğinin farkındaydım. Başımı kaldırıp ona baktığımdan değildi, ama bazen insanların gözlerinin üzerinizde olduğunu hissetmek için bunu görmek gerekmezdi.

Birkaç dakika içinde ana yola çıktığımda, aklımdan onlarca düşünce geçiyordu. Neden devam etmemiştim? Tanrı biliyor, bunu çok istemişim. Önümde fazla bahane

kaldığı da söylenemezdi. Marisa'yla arasında hiçbir şey olmadığını gayet net açıklamıştı. Sabrina ile geçmişi hakkında da içimi rahatlatmıştı. Gerçi bu hâlâ kulağa biraz tuhaf geliyordu, ama zamanla üstesinden gelebilirdim. Ve büyükanne külotuna gelince, kesinlikle bir yolunu bulup Alex'in ruhu bile duymadan onu devre dışı bırakabilirdim.

O halde benim derdim neydi? İlişkilere ve genel olarak erkeklere karşı güvenimi bu kadar mı yitirmiştim de, kendimi sürekli sorgular hale gelmiştim?

Sonra aklıma bir düşünce... Hayır, bir isim geldi.

Aiden.

"Çok sağ ol, adi herif!" diye bağırdım evimin bulunduğu sokağa dönerken.

Bu halde olmam onun eseri idi. Onunla yaşadıklarımızı ardında bırakmak için çok uzun zamandır büyük çaba sarf etmeme rağmen, bugün olup bitenler bu konuda biraz olsun bile yol kat edemediğimin ispatıydı. Kahretsin! Neden aniden karşıma çıkmıştı ki? Bütün hayatımı ne güzel düzene sokmuştum, ama o ortaya çıkıp duygusal dengemin içine etmeyi başarmış ve yaptığım her şeyi sorgulamama sebep olmuştu. Ve bu işin asıl ceremesini çeken Alex'ti. Onun bu davranışları asla hak etmediğinin farkındaydım. O harika bir adamdı ve hem kendime hem ona bir şans vermezsem, büyük bir ahmaklık edeceğimi biliyordum.

Alex'in evinde geçirdiğim saatler ve yol boyunca kendime yüklenip durmam yüzünden, eve sersemlemiş bir halde girdim. Yorgundum, kafam karışık ve bu durumda olmaktan usanmıştım. Artık cesaretimi toplayıp Alex'e bir şans vermenin zamanı geldiğini düşündüm. Henüz

bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Ama gözüme girmişti bir kere ve hoşuma gitsin gitmesin, onunla kesinlikle yatacaktım.

Eğer bugün yaşananlar gerçekten de bir işaretse, buna bayılacağım kesindi, ama şimdi konumuz başkaydı.

Sabrina her zaman ne diyordu? Yarın ola hayrola ya da bunun gibi bir şey...

Her neyse...

Yarın benim için kesinlikle daha iyi bir gün olacaktı, ne pahasına olursa olsun.

Doğrusu pazartesi sabahları haftaya başlamak için en favori günüm değildi. Ama bu sabah, her zamankinden de beterdi. Kendimi öyle yorgun hissediyordum ki, yattıktan adeta sürünerek kalktım. Oldukça yoğun bir hafta sonu geçirmiştım. Annemi cinayet işlemekten son anda alıkoymuş, ardından ailemin hâlâ seks yaptığı gerçeğiyle yüzleşmişim. Aklıma geldikçe kusacak gibi oluyorum. Ve bir de Alex’le aramızda olup biten şeyler vardı. Düşündükçe hâlâ başımın döndüğünü hissediyordum. Ne yapıp edip bir yolunu bulmalı ve yeğeninin doğum günü partisini planlarken kendimi ona fazla kaptırıp dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim. Ancak bu benim için imkânsız kelimesiyle eşdeğerdi, çünkü Alex’le aynı odada olduğunuzda büyüüne kapılmamanız imkânsızdı.

İşyerine vardığımda doğruca kahve makinesinin yanına gidip, odama geçmeden önce kendime bir fincan kahve doldurdum. Böylece biraz olsun zihin açıklığına kavuşabilmeyi umuyordum. Laptopumun açılmasını beklerken, çantamdan iPad’imi çıkardım ve dün Josie ile birlikteyken aldığım notları gözden geçirmek için masamın üzerine koydum. Parmaklarımla hafifçe kahve fincanıma vururken, geri tepmeden Lisette’e yaklaşmanın bir yolunu düşündüm. Nihayet telefonu kaldırıp onu odama çağırdım. Yanıma gelmesiyle birlikte, saniye kaybetmeden dikkat kesilip beni inceledi.

“Senin neyin var?”

“Aman ne güzel! Günaydın demek ya da hafta sonun nasıl geçti diye sormak yok, öyle mi?” diye yanıtladım alaycı bir tavırla. “Bu arada, kapıyı kapatabilir misin, lütfen?”

Dönüp kapıyı kapattıktan sonra masama doğru yürüdü ve karşıma oturdu. “Günaydın... Hafta sonun nasıl geçti ve senin neyin var? Şimdi oldu mu?”

“Sana bir derdim olduğunu düşündüren şey ne?” diye sordum.

“Dağınık saçların mı, yoksa gözlerinin altındaki torbalar mı ilk olarak ele verdi bilmiyorum, ama kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

Kahve fincanımı masaya bırakıp arkama yaslandım. Lisette’in henüz bundan haberi olmasa da, bana Alex konusunda yardım edecekti. Beni anlıyor musunuz? Onu arayıp, “Hey, nihayet sevişebiliriz, ne dersin? Sana da uyar mı? Harika! O halde görüşürüz,” demek istemiyordum.

Bu pek uygun kaçmazdı.

Söz konusu o olunca, sanırım anında yatağa atlamak ve bu iş için uygun zamanı beklemek en doğrusuydu. Ya da en azından kendimi inandırdığım ve bütün gece beni uyumaktan alıkoyan şey buydu. Pekâlâ, o ve bir de Alex’in başladığı işi bitirmek üzere vibratörü elime almamak için kendimle verdiğim savaş yüzünden uykusuz kaldığımı söyleyebilirdim ve bilinmesini isterim ki bunu yapmadım. Yani anlayacağınız her zamankinden huysuz oluşumun arkasında büyük olasılıkla bu sebep de vardı. Ah lütfen ama! Orgazm olmaya bu kadar yaklaşıp, sonra olamamak nasıl bilir misiniz? Sanki... Sanki... Sanırım

tarif etmesi çok zor. En yalın anlatımla, berbat bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Her neyse, Lisette'in bir yandan aramızda tampon görevi görürken, diğer yandan Josie'nin partisini planlamaya yardım etmesini umuyordum. Tahminimce o toplantılar ya da telefon görüşmeleri esnasında etrafımızda olduğu sürece Alex bir hamlede bulunmayacaktı. En azından öyle olması en büyük dileğimdi. Ve bu bana onu tanıma açısından zaman kazandıracaktı. Böylelikle onunla bir ilişkiye girip giremeyeceğime daha rahat karar verebilecektim.

"Tatlım, söyle de kurtul artık!" dedi Lisette söze bir türlü başlayamamamdan sıkılmış bir halde.

"Pekâlâ, sana söylediğim şeyin bu odadan dışarı çıkmaması gerek," diye uyardım.

Başıyla onayladı, ama bu yeterli değildi. "Dua ettiğin azizlerden birinin üzerine yemin etmeni istiyorum."

Lisette'in kaşları şaşkınlıktan öyle bir havaya kalktı ki adeta alnındaki saç çizgisiyle birleşti. Tekrar yerine yerleşmeleri için neredeyse bir operasyon gerekecekti. "Ah, her ne söyleyeceksen iyi bir şey olmalı. Aziz Lazaro üstüne yemin ederim ki, bu odadan dışarı çıkmayacak."

Hâlâ koltuğuma yaslanmış halde, ellerimi çenemin altında birleştirdim ve kelimeler nihayet ağzımdan döküldü. "Dün Alex'in evine gittim. Başlangıçta nedeni yeğeniyle tanışmam ve birkaç hafta sonrası için ona bir doğum günü partisi organize etmemizi istemesiydi. Ama o gittikten sonra bu buluşma, daha çok bir randevu diyebileceğim hale dönüştü. Benden yemeğe kalmamı istedi ve ben de kaldım. Siparişlerimizi beklerken, kendimizi bir şekilde yatak odasında bulduk. Sonra şansımıza tesli-

matçı çocuk geldi ve bu sayede bir şey yapmadık. Sonra yemek boyunca, ona neden birlikte olamayacağımıza dair sayısız neden sıraladım ve ardından tek hatırladığım şey kendimi bir duvara yaslanmış halde bulup, üzerimizde hâlâ kıyafetlerimiz olmasına rağmen, hayatımın en güzel orgazmını yaşamaya ramak kaldığıydı.”

Lisette yüzünde şoka girmiş bir ifadeyle adeta donakaldı.

“Bu yüzden şimdi senin yardımına ve söylemesi kulağa korkunç geliyor ama tavsiyelerine ihtiyacım var.”

Lisette hâlâ konuşamıyordu ve bunun için onu suçlamazdım. Alex’le olan gelişmelerin onu şok ettiği yetmiyormuş gibi, gelip ondan tavsiye istiyordum. Bu durum karşısında cehennem bile donabilirdi.

“Bir şey demeyecek misin?” diye sordum.

Nihayet şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra koltuğunda öne doğru atıldı.

“Onunla yattın mı?”

“Hayır, yatmadım,” dedim ve “Yatamazdım,” diye mırıldandım aklıma sonradan gelen düşüncayı ekleyerek.

“Peki, yatamamanın sebebi nedir acaba?”

“Bunu kendime saklamayı tercih ederim. Neticede bir noktada durduk ve ben kısa süre sonra oradan ayrıldım.

Lisa İspanyolca küfürler savurarak cep telefonunu çıkardı ve hiddetle birkaç tuşa bastı.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordum.

“Sarah’a mesaj attım,” dedi kızgın bir sesle ve hemen ardından telefonu öttü. “Beş dakika içinde burada olacağını ve o gelmeden tek kelime daha etmemeni söylüyor.”

“Kahretsin, Lisette! Daha biraz önce senden bu mese-

lenin aramızda kalmasını istemedim mi? Başkasına tek kelime etmeyeceğine dair Aziz Larry üstüne yemin etmedin mi?"

Lisette derin bir iç çekişten sonra söze girdi. "O Aziz Lazaro'ydu ve bilmeni isterim ki, bunu dert etmez. Ayrıca destek kuvvete ihtiyacımız var."

"Sana inanamıyorum! Senin yardımını istiyorum ve sen de vakit geçirmeden Sarah'a mesaj mı atıyorsun?"

"Sonuçta o adam için çalışıyor. Bizim, yani senin, onun yardımına da ihtiyacın var," dedi Lisette. "Bu yüzden sus ve Sarah gelene kadar tek kelime daha etme."

İnanılmaz! Ve en güzel yanı da, burada oturmuş istediği şeyi yapacak kadar aptal bir insan olmamdı. Bir süre maillerimi kontrol ederek kendimi meşgul etmeye çalıştım, ama Lisette baykuş gibi gözlerini dikmiş bana bakarken bu hiç kolay değildi. Pes ettim ve tekrar ona döndüm. Yüzünde komik bir ifade vardı. Sanki gaz çıkarmak üzere ama kendini tutmaya çalışan ve bu yüzden patlamak üzere olan bir insan gibiydi. Yerinde saçma sapan kıpırdanıp duruyor, hareketleri sinirlerime dokunuyordu.

"Lanet olsun, benden buraya kadar!" dedim ve yerimden kalktım. "Siz ikiniz bu meseleyi aranızda—"

"Geldim! Geldim!" diye bağırdı Sarah koşarak odama girip ve ardından kapıyı çarparak kapattı. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Yok artık!" diye mırıldandım. "Koşarak mı geldin?"

"Evet!" dedi Sarah gururla.

"Alex'e ne dedin?" diye sordu Lisette ve ben hemen koltuğuma geri oturdum. İtiraf etmeliydim ki, bu cevabı duymak için ben de sabırsızlanıyordum.

“Ona bir koşu Navarro’ya gidip tampon almam gerektiğini söyledim,” dedi. “Yarım saat içinde tekrar galeride olmam gerek. Şimdi, anlatın bakalım neler oluyor?”

Şaşkın gözlerle Lisette’e baktım. “Ona söyledim dediğini hatırlıyorum ?”

“Detayları vermedim.”

Lisette, Sarah’a hafta sonu Alex’le aramızda yaşananların kısa bir özetini geçti. Bitirdiğinde başıyla beni işaret edip, “Şimdi bu şahıs, işleri nasıl batırmadan yürütebileceğini bilmiyor,” diye ekledi.

“Hey, ben hâlâ buradayım!” dedim kızgınlıkla.

“Ama doğru söylüyorum! Sarah gelmeden önce sen de aynı şeyi dememiş miydin?”

Pes ederek içimi çektim ve ellerimi yüzüme götürdüm. Parmaklarımı aralayıp onlara baktığımda, sevinçten yerlerinde zor oturduklarını görebiliyordum.

“Bu kötü bir fikirdi,” dedim sessizce. İkisi de cevap vermedi, zaten bir şey söylemelerini de beklemiyordum.

“Bayanlar, tanrı aşkın biz kaç yaşındayız? Gerçekten diyorum, bir grup ergen gibi davranıyoruz. Ben neredeyse otuzuma geldim. Lisette senin yaşını bilmiyorum. ama eminim Kennedy’nin vurulduğu günü hatırlayacak kadar yaşlısındır. Ve Sarah, yanlış anlama ama sen bunun kötü bir fikir olduğunu herkesten daha iyi bilecek bir konumdasın.”

“Ah, hiç üstüme alınmadım.”

“Pekâlâ, ben alındım ama!” diye çıkıştı Lisette. “O olayı hatırlayacak kadar yaşlı değilim. Ama hayatında bir kez olsun değişiklik yaparak, o kuru poponu sandalyeden kaldırmayıp bizi dinlemen gerektiğini bilecek kadar yaşlıyım. Yardım etmemizi istedin ve bunu alacaksın.”

“Popom hiç de fena sayılmaz,” diye karşılık verdim kalçamın bir tarafını kendime doğru çevirip kontrol ederek. Yemin ederim, bu doğrudu. Alışveriş yaptığım mağazaya göre değişmekle birlikte kimi zaman otuz altı, kimi zaman otuz sekiz beden pantolona sığıyordu. Bilirsiniz, kalıplar her yerde farklı oluyor.

Lisette’in bu çıkışından sonra odada bir sessizlik oldu. Kendi aralarında konuşmaya başladıklarında nihayet kahve fincanımı tekrar elime alma fırsatım oldu ve o sırada saati fark ettim. Ofise geleli tam kırk beş dakika olmuştu ve ben daha tek bir işi bile halledememiştim.

“Pekâlâ, Sarah’a gerekli bilgileri verdim,” dedi Lisette. “Şimdi sana birkaç sorumuz olacak, ama açık yüreklilikle yanıtlamanı istiyoruz.”

İsteksizce başımı salladım.

“Hayır, bu yeterli değil,” dedi Sarah. “Doğruyu söyleyeceğine yemin et.”

“Peh! Şu kadın gibi mi?” dedim Lisette’i işaret ederek. “O da kimseye söylemeyeceğine yemin etmişti, ama bak sen buradasın.”

“Ah yapma ama, Julia! Sarah’tan tüm bu olanları gizleyeceğime inanmadın herhalde?”

Lisette’e şeytani bir bakış atarak, sorularına dürüstlikle cevap vereceğime dair yemin ettim. Bir süre ilk soruyu kimin soracağına dair aralarında fısıldaşılar. “Haydi ama, hanımlar! Bütün günümü bu işe ayıramam. Artık ilerleyebilir miyiz?”

Lisette söze girdi. “O halde ilk soruyu ben sorayım. Alex’ten hoşlanıyor musun?”

“Gerçekten mi? Elindeki en iyi soru bu mu? Evet der-

sem, ona benden bir not mu göndereceksin?” diye alay ettim ellerimi çenemin altında birleştirip, kirpiklerimi kara sevdaya kapılmış bir ergen gibi hızla kırıştıtararak.

“Eğer istersen, yaparım tabii,” dedi Sarah ciddiyetle.

Lisette bir süre kıkırdadıktan sonra boğazını temizledi. “Soruya cevap verir misin, lütfen?”

“Pekâlâ... Evet... Ondan hoşlanıyorum. Şimdi mutlu musunuz?”

“Benim sıram!” dedi Sarah. Sesindeki tondan uçarı bir soru geleceği anlaşıyordu. “Dün onunla neden yatmadın?”

“Üzgünüm, buna cevap veremem. Sıradaki soruyu alayım.”

Cevap alamayacaklarına nihayet ikna olduktan sonra Lisette sanki sınıftaymışız gibi elini kaldırdı ve aptal ben de bir öğretmen edasıyla sırayı ona verdim.

“O zaman buna cevap ver. Onunla yatmak istiyor musun?”

Kayıtsızca gözlerimi devirip, sorudan hiç etkilenmemişim havası içinde yanıtladım. “Evet, ne olmuş? Nasıl bir adam olduğunu görüyorsunuz. Bahse girerim bu şehirde kalbi atan ve vajinası olan her kadın bu soruya aynı yanıtı verir. Bu yüzden, bu hiçbir şey kanıtlamaz.”

“Belki öyle, belki değil...”

“Ben mesela, kesinlikle onunla yataardım.”

“Verdiğin bilgi için teşekkürler, Sarah...” diye karşılık verdim tebessüm ederek. “Artık bunu bildiğime göre, bu gece kesin daha rahat uyurum.”

Lisette, Sarah’ın koluna bir cimdik atıp sesini kesmesini söylediikten sonra bana bakıp sırtıttı. “Sen istediği-

ni söyleyebilirsin, Julia. Alex'le aranda daha fazlasının geçtiğini hepimiz biliyoruz. Ama biliyor musun bizden saklaman hiç önemli değil. Çünkü Sarah ve ben, eninde sonunda onunla birlikte olmanı sağlayacağız.”

Onlar birbirlerine çak işareti yaparken, ben gözlerimi ovuşturdum. Öyle sert bastırıyordum ki, büyük ihtimalle evden vakit kaybetmeden çıkmak istediğim için alelacele yaptığım makyajım tamamen akmış olmalıydı. Nihayet ellerimi yüzümden çektiğimde mırıldandım. “Tıpkı Alex gibi konuştun.”

“O ne dedi ki?” diye sordu Sarah ve öne doğru atılıp nefeslerini tutarak cevap vermemi beklediler.

“Aramızdaki şeyin adı her neyse, bunun yaşanmasına engel olamayacağımızı söyledi ve bir de... Diğer dediğini sizinle paylaşamam.”

“Haydi oradan!” diye çıkıştı Lisette adeta kükreyerek.

“Evet, dökül bakalım!” diye ona katıldı Sarah.

“Pekâlâ, ama ikinizden biri bu konuyu başka biriyle daha paylaşacak olursa, size yemin ederim ki, hayatınızın geri kalanını felakete çevirmek için elimden geleni ardıma koymam.”

Bir ağızdan yemin etmelerinin ardından, duymak için çıldırdıkları şeyi fısıldayarak söylemeye koyuldum. “Beni o kadar çok kez getirecekmiş ki, neden birlikte olmayacağımıza dair bahaneler üretmek için zaman bulamayacakmışım.”

Lisette kollarını kendine dolarken, Sarah bunun inanılmaz derecede seksi bir şey olduğunu mırıldandı. Gerçekten de işin içinde benim özel hayatım olmasa, bu küçük toplantıda konuştuklarımızı çok keyifli bulurdum. Ama

bütün mesele benimle ilgili olduğu için, fazla eğlenmediğimi söylememe gerek yoktu sanırım.

“En azından bir mangina olmadığını biliyoruz,” dedi Sarah aniden.

Sormaya korkuyordum, ama ne dediğini deli gibi merak ettiğimden, sonradan pişman olma ihtimalime rağmen riski almaya karar verdim.

“Mangina da ne halt demek oluyor?” diye sordum şaşkınlığımı fazla belli etmemeye çalışarak.

“Ah, en yakın arkadaşım Sandra’dan duydum. Bir erkeğin, özellikle de çekici ve gerçekten erkeksi tavırları olanların, iş sevişmeye geldiğinde tam bir şey gibi davranmaları...”

“Ne gibi?” diye sorduk Lisette ile aynı anda.

Sarah sesini alçalttı. “Kılıbık gibi...”

Kahkahalarımın arasında zorlukla konuşabildim. “Pekâlâ, o zaman bu lafın üstüne küçük toplantımıza bir son verebiliriz bence.”

“Evet...” dedi Sarah gitmek için ayağa kalkarak. “Alex bir daha asla dönmeyeceğimi düşünmeye başlamadan önce gitsem iyi olur. Ayrıca yolda bir yerlere uğrayıp tampon almam gerekecek.”

Tam cevap verip bunu yapmasına gerek olmadığını, Alex’in asla alıp almadığını kontrol edecek biri olmadığını söyleyecektim ki, çenemi tutup düşüncemi kendime sakladım. Çünkü böylesi daha eğlenceliydi. Sarah’ın gidişi de tıpkı gelişi gibi hızlı oldu ve beni Lisette ile tekrar baş başa bıraktı.

“Artık mutlusundur umarım,” dedim birkaç saniye bir-birimizin gözlerine baktıktan sonra.

“Sen başını gömdüğün yerden çıkarıp kalbinin sesini dinlemeden mutlu olmama imkân yok,” diye karşılık verdi Lisette. “Sen bu değilsin, Julia. Bunu lütfen bir düşün. En son ne zaman bir adam yüzünden bu hale geldin?”

Ne zaman olduğunu çok net hatırlıyordum ve bu küçük yorumu sağ olsun, konuşmak istemeyip görmezden geldiğimiz aşikâr gerçeği dile getirmenin vakti gelmişti.

“Julia, o Aiden değil...” dedi Lisette kelimelerini seçerek.

“Farkındayım,” diye yanıtladım biraz fazla savunmacı bir tavırla.

“O halde sorun nedir? Neden birinin yardımına ya da tavsiyelerine ihtiyaç duyuyorsun?”

“Bilmiyorum. Ben... Ben sanırım hata yapıp işi batırmaktan korkuyorum. İşleri hep batırıyorum.”

“Hayır, öyle bir şey yok,” dedi Lisette. “Ve bir daha böyle söylediğini duyarsam, yemin ederim seni Ocean Bulvarı’nda milletin gözü önünde bir güzel döverim.”

Görüntü gözümün önünde canlandığında bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tuttum. Lisette tıpkı benim gibi ağzı laf yapan ve dik kafalı biri olabilirdi, ama bu dediğinin gerçekleşmesine imkân yoktu.

“Sakın gülme!” diye uyardı. “Sen daha benim en öfkeli halime denk gelmedin. Ayrıca kendine acımayı bırak artık. Bu sana hiç yakışmıyor. Aiden’la geçen gün karşılaştıysanız ne olmuş? O ahmağın teki ve seninle aynı havayı solumayı bile hak etmiyor. Aş artık bu meseleyi! Alex’le yaşayabileceğin güzel bir ilişkiden onun yüzünden kaçma! Böyle davranırsan, hem Alex’e hem kendine haksızlık yapmış olursun.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Lisette?” diye sordum. “İnan bana, durumun farkındayım. Ayrıca bilgin olsun, kendime acıdığım falan yok!”

“Ah, öyle mi? Bundan emin misin? Çünkü bana gayet acıyormuşsun gibi geliyor.”

“Tamam tamam...” dedim dişlerimi sıkarak. “Belki birazcık haklılık payın olabilir.”

Lisette ayağa kalkıp iki elini masamın üstüne koydu ve gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Julia! Senin yardıma ya da tavsiyeye ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan şey kendini kasmayı bırakıp, Alex’i istediğini itiraf etmen. Onunla yatmaktan çok daha ötesini istiyorsun. Bunu itiraf edene kadar da perişan bir halde olacak ve etrafına mutsuzluk saçacaksın. Bu yüzden lütfen, hepimizin iyiliği için şu telefonu kaldırıp onu ara.”

“Benim adıma bu kadar emin konuşma istersen,” dedim alaycı bir tavırdan ama içten içe haklı olduğunu biliyordum.

Gözleri masadaki telefon ve benim aramda gidip geldikten sonra, *sen yapmazsan ben yaparım*, dercesine bir kaşını havaya kaldırdı.

“İyi, onu arayacağım, ama bu partiyi planlamada bana yardım etmelisin. Senin aramızda tampon vazifesi görmene ihtiyacım var.”

“Böyle bir şey olmayacak. Yani elbette sana yardım ederim, ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, onunla gerekli görüşmeleri sen yapacaksın.”

“Of, her neyse...” diye mırıldandım. Olaylar beklenmedik yönde geliştiği için kızıştım.

“Evet, her neyse...” diye tekrarladı Lisette gülerek ve

ardından gitmek için kapıya yöneldi. “Bu işin hoşuna gideceğine bahse girerim. Hem de çok... O yüzden numaraları tuşlamaya başla.”

Lisette gözden kaybolduktan ve planımın başarısızlıkla sonuçlandığı gerçeğini kaçınılmaz olarak kabullendikten sonra, sanki her an kanat çıkarıp havalanacakmış gibi duran telefona boş gözlerle baktım. “Bu kadar da korkak olma,” diye mırıldandım kendi kendime. Ardından ahizeyi kaldırıp, telefonlara karşı güttüğüm bir kan davası varmış gibi öfkeyle tuşlara basmaya koyuldum.

Alex ikinci çalışta cevap verdi.

Sabahın erken saati olmasına karşın sesi son derece canlıydı. Dünkü sözleri aklıma geldiğinde içim bir kez daha ürperdi. *Seni o kadar çok kez getireceğim ki bla bla bla...*

Tehditlerinin yalnızca bu kısmına odaklanmayı kendime hak görmüştüm. Doğrusu diğer dediklerini kim takardı ki? Hiçbir önemli tarafı yoktu.

“Julia?”

“Evet?”

Boğuk sesli ama kulağa oldukça seksi gelen içten bir kahkaha attı. “Beni arayan sensin. Bir şey mi istiyorsun?” diye sordu.

İlk defa kuyruğumu kıstırıp geri kaçmamaya karar verdim.

“Evet...” dedim yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olmaya çalışarak. “Benimle buluşup bir şeyler yapmak ister misin diye soracaktım.”

“Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Julia?”

“Tam olarak... Çıkmak sayılmaz.”

Bal gibi de çıkmak sayılırdı.

“Öyle mi?” diye sordu keyifle. “Sen buna ne ad verirsin?”

“Birbirinden hoşlandığı besbelli iki arkadaşın—”

“Besbelli...” diye araya girdi Alex.

“Dediğim gibi... Birbirinden çok hoşlanan iki arkadaşın, birbirlerini daha yakından tanımak için bir araya gelmeleri...”

“Bir randevu yani...”

“Hayır değil, Alex...”

“Peki, randevu olmayan ama her açıdan bir randevuya benzeyen bu buluşmayı ne zaman gerçekleştirmek istersin?” diye sordu neşeyle.

Onun bu şakacı tavırlarına bayılıyordum, ama hislerimi telefonda belli etmek istemiyordum. Aramızdaki oyunu sakın, güvenli ve ağırdan almayı tercih ediyordum. Gerçi böylesi ikimiz için de biraz işkenceli bir yolculuk oluyordu, ama uzun vadede bu kovalamacayı heyecanlı hale getiren biraz da buydu.

“Kesinlikle bir randevu olmayan bu buluşma için, yarın işten sonrası uygun mu ?” diye sordum. “Saat altıda, Fox’un yerinde diyelim mi?”

Cevap verirken gülümsedi. “Bu bir randevu... Seni ofisinden almamı ister misin?”

“Hayır, orada buluşuruz.”

“Doğru ya! Bu bir randevu olmadığı için, seni almamı istemiyorsun, öyle değil mi?” dedi Alex. “Yalnızca birbirinden çok hoşlanan iki arkadaşın, birbirlerini daha yakından tanımak istemesi...”

“Anladığına sevindim.”

“Çabuk öğrenen biriyim, Julia,” diyerek kısık sesle güldü. “Yarın görüşürüz.”

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra, odamın kapısından gelen bir alkış sesi duydum. Dönüp baktığımda Lisette'in başını kapıdan içeri uzatmış, yüzünde güller açmış bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

"Sakın fazla böbürlenme!" dedim. "Ayrıca kapı dinlemek hiç hoş bir davranış değil."

"Ah, böbürlenmiyorum. Ama kapıyı açık bırakan ve bu sayede Alex'le liseli bir genç kız gibi kıkırdayarak yaptığın konuşmayı herkesin duymasını mümkün kılan sensin."

"O halde git zevkini başka yerde yaşa! Benim yapacak işlerim var."

Lisette güldü. "Nasıl istersen, patron! Bu arada bir sorun olacak. Bu, randevu gibi görmediğin ama kesinlikle bir randevu olan gecede, bana 'tampon' olarak ihtiyacın var mı?"

Gözlerimi devirip, oturduğum yerde dönerek bilgisayarıma odaklandım. "Çok komik!"

Lisette odadan uzaklaştığı halde kahkahaları hâlâ duyuluyordu. Bilgisayarımın açılmasını beklerken, zapt etmeye çalıştığım gülüşümü serbest bıraktım. Bugünün daha iyi geçeceğine dair kendime söz vermiştim ve şimdilik her şey yolunda gidiyordu. Umarım yarın bugünden de güzel geçecekti ve bu hızla gidersem haftanın sonunda neşeli aşk şarkıları söylemeye bile başlayabilirdim.

Aklımdan ne geçiyordu acaba?

Alex'i, kendimi bir randevu olmadığına inandırdığım ama aslında bal gibi de öyle olan bir buluşma için aramış olmak... Bir anlığına aklımı kaybetmiş olmalıydım. Ya da birileri kahvemine içine gizlice ilaç katmıştı ve bu sayede üzerime bir deli cesareti gelmişti.

İnsanlara karşı açık, içi dışı bir ve oldukça dürüst olduğum söylenebilir. Çoğu zaman da aklıma ilk gelen şeyi dile getirme eğiliminde olurum. Zaman zaman bu yüzden başım derde girse de, bunun genel olarak iyi bir özellik olduğunu düşünmüşümdür. En azından kendime böyle söylüyorum. Her neyse, bunca yıllık hayatımda bugüne dek çıkma teklif eden taraf asla ben olmamıştım. Bunu duymak sizi şaşırtmış olabilir, ama gerçek.

Daima erkekler bana çıkma teklif etmiştir. Sanırım bunun nedeni biz kadınların daveti erkekten beklemeye programlanmış olmalarından kaynaklanıyor ve bence doğru olanı da bu. Geleneksel olmakla birlikte, içinde romantizm barındırdığını düşünüyorum.

Belki de son zamanlarda yaşadığım sorunlardan bir tanesi de bununla ilgilidir. Oturduğum yerden bir mucize olmasını ve hayatımın aşkının gölgelerin içinden çıkıp gelmesini bekliyordum. Oysa bu sefer de kovalayan kişi ben olsam ne kaybederdim ki?

Ah, doğru ya! Neredeyse unutuluyordum. Bunu yapmamla birlikte sinirlerim alt üst olacaktı ve kendimi tam bir ahmak gibi hissedecektim.

Mesela şu anda olduğu gibi...

“Artık geri adım atmak için çok geç,” dedim kendi kendime Fox’un bulunduğu caddeye dönerken. Park alanına vardığımda etrafa şöyle bir göz atmamla birlikte, Alex’in kiraz kırmızısı BMW’sinin çoktan park edilmiş olduğunu gördüm. Kahretsin! Buluşma yerine ondan önce varıp, kendi sahamda oynama avantajını kullanma planlarım suya düşmüştü.

Restoranın kapısından girer girmez serin bir hava dalgası yüzüme çarptı. İçerisi neredeyse kapkaranlık olduğundan, yönümü bulmak birkaç saniyemi aldı. Kırmızı renk kumaşla kaplı koltukları ve yoğun lake cilalı bar bölümüyle, 1970’lere ait dekorasyonun baskın olduğu mekân, aynı zamanda etrafa serpiştirilmiş yanan mumlarıyla oldukça şehvetli bir ortama da ev sahipliği yapıyordu. Barda birkaç müşteri şimdiden yerini almıştı, ama içlerinden köşede oturmuş beni bekleyen Alex’i rahatlıkla seçebiliyordum. Nihayet yanına vardığımda, gerçek bir centilmen gibi ayağa kalkıp beni selamladı. Koyu fûme rengi bir takım ve siyah gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Yine, her zamanki gibi, son derece seksi görünüyordu.

Yanaklarıma masum birer öpücük kondurduktan sonra, oturmam için bar taburelerinden birini çekti. “Geciktin.”

“Hayır, sen erken gelmişsin,” dedim soğukkanlı görünmeye çalışarak.

İçimden tamamen silip atamadığım endişelerimle, yanına oturdum. Alex, kafesteki bir panter zarafetiyle taburesinde geriye doğru yerleşirken, barmen yanımıza

yaklaştı. Alex fikrimi almaya gerek duymaksızın siparişi verdi.

“Ya ben şarap içmek istemiyorsam?” diye sordum.

“Seni o kadar uzun zamandan beri tanıyorum ki, şarap dışında bir şey istemeyeceğine eminim,” dedi sırtarak.

“Ya bugün canım martini çektiyse?”

“Çekti mi?” diye sordu gülmeye devam ederken.

Ağzımı açmaya fırsat kalmadan, yüz ifadem beni ele verdi. Bundan nefret ediyordum. Şimdi kolaylıkla martini içmek gibi bir niyetim olmadığını ve şarap konusunda yüzde yüz haklı olduğunu savunabilirdi. ama ukala tavrı beni gaza getirmeye yettiği için, öfkeyle kalkıp zararlar oturmağım bir harekette bulunacaktım. Bu, en önemli özelliklerimden biri olmakla birlikte, kesinlikle en iyisi değildi.

“Evet, bana bir martini söyleyebilir misin, lütfen?”

Kısa bir süre beni inceledikten sonra, eliyle işaret edip yanına yaklaşmamı istedi.

“Ah, zaten dip dibe oturuyoruz. Sana daha ne kadar sokulmamı istiyorsun?”

“Son ana kadar tekme savurup çıgıllıklar atmaya devam edeceğim diyorsun, öyle mi?” diye mırıldandı.

“Bu da ne demek-”

“Bu şu demek, Julia...” dedi bana doğru eğilip kulağıma yaklaşarak. “İşleri benim için fazlasıyla zorlaştırıyorsun.”

Son derece sakın çıkan sesi ve bu yakın temasla birlikte ürperdiğimi hissettim. Yutkunduğum anda gülmeye başladı. Sanırım bu adi herif beni etkisi altına aldığını düşünüyordu ve yanıldığını söyleyemezdim. Yine de bu

kadar kibir ve özgüveni gözüme sokmaya gerek yoktu. Bu yüzden ne yaptım? Durumu eşitlemeye karar verdim. Aksi takdirde barın üzerine çıkıp bacaklarımı iki yana açmam an meselesiydi.

“Sanırım aramızda bazı temel kurallar belirlemeliyiz.”

Alex hafifçe geri çekildi, söylediğim şey onu eğlendirmiş görünüyordu. Ben şarap kadehime uzanırken, o istemediğim şeyi içiyor olduğumu ima edip, *‘görüyorsun ki haklıymışım’* dercesine tek kaşını havaya kaldırdı. Haklı olsa ne yazardı? Ben sapına kadar inatçı bir kadındım.

Gamzelerini ortaya çıkaran gülüşüyle bira şişesinden bir yudum daha aldı ve sordu. “Ne gibi temel kurallar?”

“Birbirimizin sınırlarını bilmek ve bu sayede karşılıklı olarak rahatsızlık hissetmeyeceğimiz türden kurallar...” diye yanıtladım gözlerinin içine bakarak.

“Sen beni rahatsız etmiyorsun, Julia. Ben seni rahatsız mı ediyorum?” diye sordu nazikçe.

“Pek sayılmaz...” dedim. Benim asıl sıkıntım, geçen gün onun kollarındayken aklımın başımdan gitmesiyle alakalıydı.

“Pekâlâ! Kurallarını sırala bakalım!”

Ne söyleyeceğimi düşünürken, bir yandan parmaklarımı şarap kadehimin kenarına hafifçe vurdum. “Her şeyden önce, kimse kimsenin kişisel alanına müdahale etmeyecek. İkincisi ve daha önemlisi, bu bir randevu değil.”

Alex güldü. “Bu kadar mı? Temel kurallarımız bunlar mı?”

“Şimdilik öyle..” dedim ve şarabımdan bir yudum aldım. “Ama ihtiyaç halinde, ekleme yapma hakkımı saklı tutuyorum.

“Anlaştık,” diye karşılık verdi Alex sırtıtmaya devam ederek.

“Harika! Şimdi bu konuda anlaştığımıza göre, artık önümüze bakıp, birbirimizi daha yakından tanıma meselesine odaklanabiliriz.”

Alex bira şişesini barın üzerine bırakıp arkasına yaslandı; benden çok daha sakın ve kayıtsız görünüyordu. Eliyle saçını düzeltirken parmaklarım istemsizce kıpırdadı. Şu an ona dokunmak için her şeyimi verebilirdim. Öyle ki, dizlerimizin birbirine değmesine bile razıyım. Bu kadar gözüm döndüğü halde, şu an tek istediğim onun üzerine binmekken, neden bu aptalca kuralları gündeme getirdiğimi ciddi ciddi sorguluyordum.

“O zaman vakit kaybetmeden beni soru yağmuruna tutabilirsin.”

“Ciddi misin?” dedim hafif bir şüpheyi kapılarak.

“Beni daha yakından tanımak istediğini söylememiş miydin? Evet, istediğin her şeyi sorabilirsin. Tüm sorulara açık yüreklilikle cevap vereceğim.”

“Pekâlâ...” dedim gülerek ve kadehimi bir kez daha elime aldım. Arkama yaslanıp onun gibi soğukkanlı görünmeye ve rahat tavırlarını taklit etmeye çalıştım. Ama tam bir aptal gibi göründüğüme kanaat getirerek, *dünya yansa umurumda değil* havasını verebilmek adına bacak bacak üstüne atmayı uygun buldum. Ve ardından aklıma gelen ilk soruyu sordum. “Marisa’yı anlat.”

“En zayıf noktadan vurayım diyorsun,” dedi gülerek.

“Deniyorum,” diye yanıtladım. “Ayrıca hakkında temel şeyleri biliyorum sonuçta.”

“Mesela ne gibi?”

“Pekâlâ, bir düşünüyim,” dedim şarabımdan bir yudum almak için duraksayarak. “Otuzlarının başında olduğunu biliyorum. Ablan ve yeğeninle oldukça yakınsınız. Bu arada yeğenin o kadar tatlı ki, onu senden çalabilirim. Sanat galerisinin sahibisin. Bununla birlikte, bu işe nasıl karar verdiğin hakkında bir fikrim yok. Evindeki fotoğraflardan da anlaşılacağı üzere çok sık seyahat ediyorsun. Ayrıca spor yapmayı seviyorsun.”

Hayatını on sekiz saniyede değerlendirmem onu eğlendirmişe benziyordu.

“Görünüşe göre, beni tamamen çözmüşsün.”

“Çoğu yönden...” diye yanıtladım cilveli bir sesle. “Senin yalnızca boşlukları doldurman gerek.”

“Otuz üç yaşındayım. Ocak ayında otuz dördüme basacağım ve bana doğum günü hediyesi olarak ne verebileceğini daha sonra konuşuruz. Yalnızca bir kardeşim var ve onunla da tanıştın. Evet, birbirimize çok yakınız. Josie’yi elimden almak için beni çiğnemen gerek ve bunu denemeni gerçekten çok isterim. Galeriye gelince, orayı satın aldım, çünkü sanata çok düşkünüm. Hep de öyle oldu.”

Birasından bir fırt çektikten sonra aklına bir şey gelmişçesine gülümseyerek devam etti. “Sanırım bunda anemin etkisi olabilir. Sanat tarihine çok meraklı bir kadındır ve kendimi bildim bileli bana ve ablama bilgilerini her fırsatta aktarmaya gayret etmiştir. Çocukken beni sık sık müzelere, galerilere ve sanatın her dalıyla ilgisi olan yerlere götürürdü. Bu yüzden üniversiteye gitme vakti geldiğinde, uzmanlık alanımda işletmeyi, yan dal olarak sanat tarihini seçtim. Kendi galerime sahip olmanın hayalini hiç kurmuş muydum? Hayır... Ama karşıma böyle bir

fırsat çıktığı anda onu değerlendirdim. Babam başta buna biraz bozuldu, çünkü onun inşaat şirketinin başına geçmemi bekliyordu. Ama küçüklüğümden beri her yaz onun yanında çalışmama rağmen, bu bana uygun bir iş değildi. Seyahat konusunda haklısın, çok gezen biriyim ve senede en az iki kez uzaklara gitmeye çalışıyorum.”

“O zaman aile olarak da birbirinize yakınsınız.”

“Oldukça... Siz?”

“Biz de... Annen ve baban hâlâ birlikte mi?”

“Evet... Seninkiler?”

“Onlar da öyle... Ama babam yakın zamanda emekliye ayrıldı ve sürekli evde olmasına katlanamayan annemin onu öldürmek için planlar yaptığından şüpheleniyorum. Bu yüzden, bu durum kısa süre içinde değişebilir.”

Alex başını geriye atıp gülmeye başladı. Onun rahat olduğunu görmek ve üzerimizde seks baskısı olmadan eğlenceli vakit geçirmek, benim gerginliğimi de azalttı. Bununla birlikte böyle kahkahalar atması, onu daha çok arzulamama neden olduğu için, ben her türlü ayvayı yemiş durumdaydım.

“Tekrar Marisa konusuna dönecek olursak...” dedim kayıtsız bir tavırla ve flörtöz bir şekilde göz kırptım. “Doğrusu lafı çevirip bana bunu unutturmaya çalışmak iyi denemeydi.”

“Cevap vermekten kaçındığımdan değil,” dedi Alex barmene birer içki daha getirmesini işaret ederek. “Sadece bu konuda anlatacak fazla bir şey yok.”

“Onu ailene iyilik olsun diye dışarı çıkardığını söylemiştin. Sadece bu bile üzerinde konuşmaya değer bir malzeme... Neden buradan anlatmaya başlamıyorsun?”

Alex oturduğu yerden barmene doğru dönüp ödeme-yi yaparken çaktırmadan onu inceledim ve yüzünde de-minki keyifli ifadeden eser kalmadığını fark ettim. Bana döndüğünde tekrar eski haline bürünmeye çalışsa da, o bakışı çoktan yakalamış ve Marisa konusunu açtığım için neredeyse pişmanlık duymak üzereydim. Tam olarak piş-manlık denemezdi gerçi, çünkü ben meraklı bir tiptim, ama yine de...

“Demin de söylediğim gibi, anlatacak çok bir şeyim yok,” dedi Alex umarsız görünmeye çalışarak. “Ailesi, ailemi uzun zamandır tanıyor. Son zamanlarda zor gün-ler geçiriyordu, bu yüzden bizimkiler kafasının dağılması için onunla bir süre ilgilenip dışarı çıkarmamı rica ettiler. Hepsi bu... Aramızda kesinlikle bir şey yok ve o benim—”

“Kız arkadaşın değil...” dedim cümlesini tamamlaya-rak.

Alex sözlerimi başıyla onayladıktan sonra bira şişesini ağzına götürdü. “Sorunu geçiştirmek gibi bir niyetim ol-madı gerçekten, öyle bir imaj yarattıysam kusura bakma.”

“Ah, yok canım sorun değil...”

“Bir kez yakından tanımaya başladın mı. o kadar da kötü bir kız değil aslında.”

Buna bir karşılık verememek beni deli etse de, nasıl olduysa çenemi tutmayı ve okkalı bir küfür etmemeyi ba-şardım. Şimdilik...

Randevu sayılmayan buluşmamızın geri kalanı gayet sorunsuz geçti. Aramızda varlığı yadsınamaz bir çekim olsa da —bunu görmemek ya da hissetmemek için kör ol-mak gerekirdi— bu durum beni baştaki kadar gergin ve huzursuz etmiyordu artık. Anlaşılan birbirimizi daha ya-kından tanıma fikrim, başarılı bir girişim olmuştu.

Bana yalnızca dakikalar sürmüş gibi gelen gecemizin ardından, Alex arabama kadar eşlik etti. O, elleri cebinde yürürken, bir tutam saçımı kulağımın arkasına atma bahanesiyle ona baktığımda gözlerindeki sakın ifadeyi gördüm. Arabama vardığımızda binmem için kapımı açtı, ama tek kelime etmedi. Onu bu gece davet eden ben olduğum için sanırım bir şeyler söylemesi gereken kişi de bendim. Ama kadınlar bence böyle şeyler için yaratılmamıştı. Doğrusu ne söyleyeceğimi de, ondan ne beklediğimi de bilemiyordum. En başından beri aramızda bir sınır olması gerektiğini, son derece açık bir ifadeyle belirten ben olmuştum. O halde neden burada durmuş, deliler gibi beni öpmesini istiyordum? Hem de öyle çok istiyordum ki, bu olmazsa hırsımı birilerini ya da bir şeyleri yumruklayarak ancak üzerimden atabilirdim. Peki, erkekler bunu nasıl yapıyorlardı? Reddedilip reddedilmeyeceklerini bilmemeye nasıl katlanabiliyorlardı? Bir anda onlara karşı büyük bir saygı hissettim.

Ben çantamı yan koltuğa atarken, Alex elini açık kapının üstüne koymuş beni izliyordu. Yüzünde beliren şeytani gülümseme yüzünden neredeyse kurdeşen dökecektim. Benim kıvrınmamı adeta zevkle izliyordu. Onun leziz dudaklarını öpmek, yalamak ve hatta emmek için delirdiğimin farkındaydı ve bunun için en ufak bir adım bile atmıyordu.

Peki, ben ne yaptım?

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedim aceleyle. "Bu gece harika vakit geçirdim."

Ardından elimi aramızdaki boşluğa doğru uzattım. Alex bir an için şaşırmış görünse de, sonra gülmeye başladı ve o da elime uzandı. Ona dokunduğum an, bedeninin

den geçen sıcaklığı önemsememeye çalıştım ve sıkı bir tokalaşmanın ardından hızla arabama atladım. Zar zor duyulan bir sesle, “İyi geceler,” diledikten sonra, direksiyona dönüp motoru çalıştırdım. Alex’in arkamdan hâlâ beni izlediğini, bu çılgın kararsızlık ve delilik halimi ölçmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Nihayet ellerim direksiyonu kavradığında, camda hafif bir tıklatma sesi duydum. Başımı sola çevirdiğimde Alex’in ağzı kulaklarında sırtarak eğilip bana baktığını gördüm. Sonra bu gece barda yaptığı gibi parmağıyla bana işaret etti.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkmaya yeltendiğim sırada bana doğru yaklaştı ve beni açık kapıyla sürücü koltuğu arasında sıkıştırdı. Şimdi aramızda incecik bir boşluk vardı. Farkında olduğum tekşey, görebildiğim yüzü, aldığım kokusu, hissettiğim bedeni ve onu deliler gibi istiyordum.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp kendine doğru çekti.

“Şimdi senin kişisel alanını ihlal ediyorum sanırım.”

“Farkındayım. Ne yapacaksın? Beni dansa mı kaldıracaksın?”

Başparmağını hafifçe yanağımın üzerinde gezdirip daireler çizerken, bir kahkaha attı. Tanrım, bu dokunuşlarına bayılıyordum.

“Aklımdan geçen şey dans etmek değildi.”

“Neydi peki?” diye sordum kollarına tutunup, kendimi doğrultmaya çalışarak.

“Beni neden öpmedin?” diye sordu aniden.

“Aslında istedim. Hâlâ da istiyorum.”

“O zaman yapsana.”

Bakışları aşağı doğru kaydı ve bir süre dudaklarıma kenetlendikten sonra tekrar gözlerimin içine baktı. Sanki bana harekete geç ve parmak ucunda yükselip dudaklarıma yapış der gibiydi.

İşe yaradı.

Uzanıp ağzına eriştim. Ve bunu yapar yapmaz Alex durumu devralıp dudaklarını dudaklarımda gezdirmeye başladı. Öncesinde belli belirsiz olan bu dokunuşlar, ağzımdan çıkan hafif bir iniltinin ardından ateşli bir öpüşmeye dönüştü. Alex'in adeta bir yılan gibi kullandığı dili benimkiyle buluştuğunda kontrolümüzü iyice kaybettik. Elleri yüzüm dışında hiçbir yere dokunmadığı halde, bütün bedenim onun etkisi altına girmişti. Ağzımdaki istilaya karşılık veriyor ve daha fazlası için adeta çırpınıyordu.

Öpüşmekten nefesimiz kesildiğinde ve Fox'un park alanında, insanların görmesine aldırmış etmeden bacağıma beline dolamama ramak kalmışken, Alex kendini geri çekti. Başparmağıyla yanağıma daireler çizmeye devam etti. Saf arzuyla bulutlanan bakışları bakışlarıma kenetlenmişti. Bu şehvet dolu gözler, içimde her şeye kaldığımız yerden devam etme isteği uyandırıyordu.

"Senin sınırlarını ihlal etmeyi seviyorum sanırım, Julia. Hem de çok..."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, bu itiraf karşısında gülümsemekten kendimi alamadım ve karşılık vermeye cesaretlendim. "Ben de..."

Birkaç saniye boyunca nefes bile almadan sessizce durduk ve ardından Alex ellerini yüzümden çekip yanımdan birkaç adım uzaklaştı.

"İyi geceler... Bu randevu için teşekkür ederim," dedi takılarak. "Harika vakit geçirdim."

“İyi geceler, Alex...” dedim. “Bir sonraki çıkma sayılmayacak buluşmamız için sabırsızlanıyorum.”

Yüzümde koca bir sırıtışla tekrar arabama binerken, Alex de arkamdan gülüyordu. Arabayı sürerken yol boyu adeta bulutların üstünde uçuyordum. Hatta kendimi radyoda çalan berbat bir Katy Perry şarkısına eşlik ederken bile yakaladım. Kafam o kadar güzeldi. Eve gelip telesekreterimi kontrol edene dek bu mutluluğum devam etti. Ama sonra dünyada sesini en son duymak isteyeceğim kişi konuşmaya başladı.

“Julia, benim Aiden...”

“Yok artık!” dedim gözlerimi devirerek.

“Biliyorum, geçen gece biraz tuhaftı. Partiyi senin planladığından haberim olsaydı, seni daha önce görmeye gelirdim.”

Bir yandan konuşmaya devam etmesini isterken, diğer yandan bu gezegenden yok olmasını dileyerek telesekretere boş gözlerle baktım.

“Her neyse... Bence buluşup konuşmalıyız. Bu yüzden mesajı aldığında beni ararsan sevinirim.”

Hayal görmediğimden emin olmak için mesajı bir kez daha dinledim.

Kahretsin! Gerçekten oydu.

Çok uzun zamandır hayatımın en güzel gecesini yaşadktan sonra, onca insan arasından mutluluğumu elimden alan yine Aiden olmuştu. Ayaklarımı yere vura vura yatak odama giderken, şansıma küfrediyordum. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yere fırlattım ve pijamalarımı giyip kendimi sırt üstü yatağa attım.

Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturmaya başladım.

Öyle sert bastırıyordum ki, sonunda gözlerimin önünde yıldızlar belirdi. Ben ne yapıyordum böyle? Daha az önce hayatımdaki en iyi randevulardan birini yaşamıştım! Aiden'in canımı bu kadar sıkmasına hâlâ neden izin veriyordum ki?

Mantıklı ve sakın bir şekilde düşünebilene kadar, arka arkaya birkaç kez derin nefes alıp verdim. Hiç aramamış gibi davranacaktım. Sabah kalkınca mesajını silecek, hayatıma kaldığım yerden devam edecek ve onunla bir daha asla konuşmayacaktım. Umarım verdiğim mesajı anlar ve beni rahat bırakırdı. Bir de durumu garantilemek için son listeme çok önemli bir madde daha ekleyecektim:

Aşâğılık herifi unut ve Alex'le hayatın tadını çıkar.

“Flamalar olmayacak,” diye karaladım not defterime.
“Başka kati kurallarımız var mı?”

“Pinyatalar...”² diye ekledi Josie göz ucuyla annesine bakarak. “Üzgünüm anne, ama onlardan nefret ediyorum.”

Vanessa güldü. “Keşke bunu daha önce söyleseydin de, senelerdir doğum gününde eziyet çekmek zorunda kalmasaydın, tatlım.”

“Bu senin suçun değil...” dedim araya girerek. “O şeyler patladığında çocuklar adeta kendilerinden geçiyorlar. Aslında ben onları oldukça tehlikeli buluyorum.”

“Ah, bilmez miyim?” diye katıldı Vanessa. “Şu yarayı görüyor musun?”

Alnında, o göstermese asla dikkatimi çekmeyecek olan, dört santimlik belli belirsiz bir yara izine işaret etti.

“Sevgili küçük kardeşim Alex, sekizinci yaş gününde elindeki beyzbol sopasını pinyataya doğru sallarken, onun yerine benim başımda sayı yaptı.

“Vay anasını!” dedim ve ağzımdan istemeden çıkan bu tepki için hemen özür diledim.

“Bundan daha kötülerini duydum, Julia,” diye kıkırdadı Josie.

² Çocukların doğumgünü partilerinde, etrafı rengârenk krapon kâğıtları ile süslenen ve içi şekerleme, çikolata, sakız ve küçük oyuncaklarla dolu figürler.

“Peki, sonra ne oldu?”

Vanessa omuzlarını silkti. “Sonrası dokuz dikiş...” dedi gülerek. “O kadar da kötü sayılmazdı, ama yüzüm tabii kanlar içinde kalmıştı.”

“Pekâlâ... O zaman kesinlikle pinyatalar yok.”

Vanessa başıyla onayladıktan sonra, çantasından arabanın anahtarını çıkardı. “Pekâlâ, ufaklık... Artık gitme zamanı. Daha ödev yapacaksın.”

Josie yerinden kalkıp yanıma geldi ve büyük bir özenle kollarını boynuma doladı. O an kalbimi saran sıcaklıkla birlikte, çocukların karşısında gösterdiğim beceriksizce tavırların yok olduğunu hissettim. Zaten tüm çocuklarla geçinemiyor değildim, yalnızca başka insanların çocuklarıyla sorun yaşıyordum. Ama bir gün benim sıram geldiğinde çocuğumla iyi anlaşacağımı biliyordum, en azından öyle umuyordum.

“Harika bir parti olacak, öyle değil mi?” diye sordu Josie neşeyle.

“Kesinlikle öyle...” dedim ve ben de ona sarıldım. “Sana söz veriyorum.”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, odanın kapısında onu bekleyen annesinin yanına gitti. Vanessa dudaklarını oynatarak, sessiz ama içten bir teşekkür ettikten sonra, Josie’nin koluna girdi ve birlikte odadan çıktılar.

Onlara el sallayıp işe geri koyulduğumda, aklımdan geçen gün Vanessa’yla tanıştığımızda yaptığım saçmalıklar geldi. Hakkımda ne düşüneceği konusunda biraz korkmuştum. Üzerinde olumlu bir etki bırakmak için çok uğraştığımı kabul ediyorum, ama buna hiç gerek yokmuş. Vanessa son derece yumuşak başlı ve geçinmesi kolay bir insandı. Josie’nin bu mükemmel kişiliğini nereden aldığı belli oluyordu.

Birkaç saat sonra günü sonlandırmak üzereydim ki, Lisette elinde salladığı anahtarı ve çantasıyla kapıdan başını uzattı. "Rio'ya içmeye gidiyoruz ve sen de bizimle geliyorsun."

"Ben gerçekten çok yorgunum.." diye homurdandım. "Size başka zaman katılırım."

"İl-ıhh... Şimdi geliyorsun. Bütün hafta boyunca bu odada tıklılıp kaldın ve bir kadeh içkiye ihtiyacın var. Belki de iki ya da üç... Korkma, eğer ihtiyacın olursa şoförlüğünü yaparım."

Birkaç kokteyl içme fikri, kulağa oldukça çekici geliyordu. "Pekâlâ, beni köşeye sıkıştırdın. Bana biraz daha zaman ver ve orada buluşalım."

Tatmin olmuş bir gülümsemeyle odadan çıktı ve ben de bara gitmek üzere aceleyle eşyalarımı topladım. Yürüyerek gitsem büyük olasılıkla çok daha önce varmış olacağım yere arabayla gitmeyi tercih ettiğimden, kendimi perşembe akşamı saat beşte çılgın bir trafiğin içinde buldum. Çünkü cuma akşamları yapılan indirimli içki satışı uygulaması, perşembe gününe alınmıştı. Bu parlak fikir hangi sivri zekâlının aklına geldiyse, onu tebrik etmek gerekirdi. Sanki cuma akşamlarının suyu çıkmıştı!

Rio'ya vardığımda içerisi tıklım tıklım dolu olmasına karşın, Lisette ve Sarah'ın hem ofisten hem de galeriden insanlarla birlikte, bar tezgâhının uzak bir köşesinde oturduklarını gördüm. Duraksayıp aralarında Alex'in olup olmadığına baktım. Görüş açımın içinde kalan bölgede yoktu ve bu üzerimde biraz hayal kırıklığı yarattı. Tekrar yürümeye koyulup yanlarına doğru ilerlediğimde, nihayet onlar da beni fark etmişlerdi. Sarah elindeki kokteyl bardağını havaya kaldırıp deliler gibi sağa sola salladı. İçki-

nin bir kısmı etrafa saçılırken, dökülen damlalar Lisette'i güç bela pas geçmişlerdi.

“Geldin!” diye bir çığlık attı Sarah ve kollarını boynuma dolayıp bana sımsıkı sarıldı. “Yaşasın! Lisette, bak! Julia geldi!”

Sarah'ın arkası dönükken, Lisette eliyle onun çok içtiğini işaret etti.

“Sarah, ne zamandır buradasın?” diye sordum.

“Saat dörde doğrudan beri, sanırım...” dedi Sarah. Kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkmıştı. “Alex bugün bizi erken bıraktı.”

“Merak etme, arabasının anahtarına çoktan el koydum,” diye fısıldadı Lisette kulağıma.

“Alex burada mı?” diye sordum doğruca.

Sarah'm fısıldayarak konuşma çabası başarısızlıkla sonuçlandı ve “Az ileride bir adamla konuşuyor ve şu an seni adeta gözleriyle yiyip bitiriyor,” diye bağırdı. Eliyle arkamdaki yönü işaret eder etmez, havaya kaldırdığı kolunu kavrayıp geri indirdim. “Dostum, ne halt ediyorsun? Onu parmakla göstermesene!”

“Julia, zaten buraya bakıyordu.” dedi Sarah kendini savunarak. “Rahatla lütfen... Gel, sana bir içki ısmarlayayım.”

Lisette bana yer açmak için kenara çekilirken, Sarah da barmenin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Adam nihayet bizi fark ettiğinde, Sarah birer tekila shot söyledi ve Lisette kibarca içmeyi reddettiği için ikisi de bana kaldı. Kimse başıma silah dayamış değildi elbette, ama bedava içki bulunca içmemek olmazdı. Onu ortada bırakmak kötü şans getirirdi. Damarlarımda dolaşan tekilanın etkisi

kendini gösterip içimi ısıtırken, bir bira söyleyip bardaki taburelerden birine yerleştim. Birkaç shot daha içecek olsam kendimi berbat hissedip kusacağım için, bira akıllıca bir seçim olmuştu. Bir süre üçümüz havadan sudan konuştuk. Yaklaşık bir saat ve birkaç biranın sonunda çakırkeyif olmuştum. Bu yarı sarhoşluk halini seviyordum. Ne kendimi tamamen kaybedecek kadar kötüleşiyor ne dertlerime hayıflanacak kadar ayık oluyordum. İki durumda da arabayı kullanabilmem mümkün olmadığından, hâlâ doğru dürüst düşünebiliyorken, çantamı karıştırıp arabanın anahtarını Lisette'e uzattım. Bu sırada Sarah'ın çevresi, her zamanki gibi erkekler tarafından kuşatılmıştı. Zavallıların başlarını nasıl bir derde soktuklarından haberleri yoktu.

Lisette anahtarları aldıktan sonra, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle yanıma biraz daha sokuldu. "Eee?"

"Eee'si ne?"

"Haydi ama, Julia! Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedim muzipçe sırıtarak.

"Alex konusunda ne yapacaksın?"

Barın karşısından beni kesmeye devam eden Alex'e göz ucuyla bakarken, önüme düşen saçlarımı hafifçe geriye doğru savurdum. Ah o gözler! Şu an bana nasıl baktığını görmenizi isterdim. Kendimi, Dracula'nın bakışlarıyla ödünü koparttığı, ama aynı zamanda kanını emmesi için kendi rızasıyla teslim olup ona boynunu uzatan tipler gibi hissediyordum. Alex'in bu bakışları, içimde yerimden kalkıp onu gevşek kravatından kavrayarak en yakın karanlık bölgeye çekme isteği uyandırıyor. Lisette hafifçe omzuma dokunurken, aklımdan bu düşünceler geçiyordu.

"Beni büyük hayal kırıklığına uğratiyorsun," dedi kızgın bir sesle.

“Neden? Ne yaptım ki?”

“Burada ödlele biri gibi oturup, adamın birinden saklanmaya çalışmak sana hiç yakışmıyor. Bu, sen değilsin...”

Kahretsin ki yüzde yüz haklıydı. Ben kimseden kaçmazdım. Yani çoğunlukla... Tek sorun, şu an bahsettiğimiz kişi herhangi biri değildi. Geçen günkü buluşmamıza rağmen, ben hâlâ onun karşısında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bu arada konusu açılmışken, o neden yanıma gelmiyordu ki? Gelip en azından bir selam vermesi için hiçbir sebep yoktu. Fazla bir şey beklemiyordum, bir selam vermesi yeterliydi.

Ah! Kafesinde tekerlek üzerinde boş yere dönüp duran bir hamster gibi olmaya hemen son vermeliydim. Alex yüzünden sinir hastası bir insana dönüşmeye hiç niyetim yoktu. En azından bugün değil...

Böyle boş boş bekleyip durumun psikanalizini yapmaktan vazgeçip harekete geçmeliydim.

“Biliyor musun? Haklısın...” dedim Lisette’e. Biramdan büyük bir yudum aldıktan sonra, barmene işaret edip kendime bir tekila daha söyledim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lisette.

Şimdi yeni bir erkek tarafından alıkonan Sarah, önüme hazırlanan bardağı fark edip ellerini çıırttı. “Oooo, biraz daha shot ha! Ben de bir tane alabilir miyim?”

Lisette ile sesimiz aynı anda yankılandı. “Hayır!”

Sarah kaşlarını çatıı.

“Julia’nın biraz cesaretlenmeye ihtiyacı var,” diye açıkladı durumu Lisette.

“Ne için?”

Shot bardağını bir saniye bile tereddüt etmeden ka-

fama diktim. Kısa bir süreliğine boğazımın yanmasının ardından, kendimi iyi hissedip ayağa kalktım. Ellerimi huzursuzca kot pantolonumun ceplerine sokmadan önce, yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde yere sağlam basabilmek için kendime biraz zaman tanıdım. Babam, bir şeyi çok istiyorsan, onun uğrunda savaşman gerektiğini söylerdi. İşte ben de şimdi gidip çok istediğim şeye sahip olmak için savaşacaktım ve bu süreçte kendimi aptal pozisyonuna düşürmemeyi umuyordum.

“Bunun için...” dedim bira şişemi tezgâhın üzerinden alırken. “Bana şans dileyin.”

Yanlarından daha iki adım uzaklaşmıştım ki, Sarah’ın arkamdan neşeyle tezahürat ettiğini duydum. “Çalış, kazan, çalış, kazan...”

Kalabalıkta sağa sola manevralar yaparak ilerlemek oldukça can sıkıcıydı. Ter içindeki insanların kazayla ya da isteyerek size çarpması kadar sinir bozucu bir şey yoktu. Bilerek bunu yapan kişilere karşı tetikte olmak gerekiyordu. Hepsi de sözde son derece tedbirliken, üstünüze çıkmak için uygun zamanı kollamaları an meselesiydi. Ama yine de aç gözlerle nihai hedefime yaklaştığımda hepsine değmişti. Alex dünya yansa umurunda değilmiş edasıyla duvara doğru yaslanmış, ona doğru attığım her adımla birlikte yüzündeki genişleyen seksi gülümsemeyle beni izliyordu.

Nihayet gelip karşısına dikildiğimde, kendini yaslandığı duvardan hafifçe ittirerek yanıma sokuldu. Bu yaklaşmayla birlikte duygularım tavan yaptı.

“Beni daha ne kadar bekleteceksin diye merak etmeye başlamıştım.”

Orada dikileli daha iki ya da en fazla üç saniye olması-

na rağmen, seksi ses tonu beni kasıp kavurmaya yetmişti. Ve o koku... Olağanüstü güzellikteki kokusu insanı adeta büyülüyor, içinde onu yiyip bitirme isteği uyandırıyordu.

“Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.”

Elini uzatıp boynumdaki saçları geriye doğru attı ve hafifçe cildimin üzerinde gezdirdiği parmaklarıyla kasıklarımda bir sarsıntı hissettim.

“Seni rahatsız etmek istemedim.”

“Sana geçen gece de söyledim, beni rahatsız etmior-sun, Alex.”

“Etmior muyum?” diye sordu oyunbaz bir tonda ve ardından başını eğip kulağıma fısıldadı. “Bundan emin misin?”

Hazır hâlâ yakınımdayken, tekiladan aldığım cesaretle derin bir nefes verdim ve en davetkâr sesimle, “Sen bana rahatsızlık dışında her şeyi hissettirebilirsin,” dedim.

“O zaman içeri girdiğinden beri neden beni görmezden geldin?” diye sordu.

“Senin bacaklarında bir kırık mı var?”

“En son kontrol ettiğimde yoktu,” dedi Alex şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

“Madem kırık değiller, sen neden yanıma gelmedin?” diye karşılık verdikten sonra kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim. “Belki de kendini rahatsız hisseden sensin.”

“Pes ediyorum!” dedi Alex kıkırdayarak.

“Ah, tabii...” diye mırıldandım ve geriye doğru çekilip aramıza gereğinden çok mesafe koydum.

Alex şimdi katıla katıla gülüyordu. “Yani sen şimdi yanma gelmedim diye bana gerçekten bozuldun. öyle mi?”

Akıllıca bir cevap vermek için biramdan bir yudum aldım ama işe yaramadı.

Alex kulağıma bir şeyler söylemek için tekrar bana doğru eğildiğinde, birkaç günlük sakalları yanağıma değdi. “Dilin mi tutuldu, Julia?”

Alex doğrulurken aramızda yaşananların mantıklı bir açıklamasını yapmak zordu. Bunu birkaç nedene bağlayabilirdiniz. Listeleyecek olursak;

Alkol,

Dudaklarıma çok yakın oluşu,

Uzuuun zamandır kimseyle sevişmemiş olmam,

Birkaç gün önce bana neredeyse hayatımın en iyi orgazmını yaşatmış olması...

Birden dörde kadar sıralanan tüm sebepler sayılabilirdi.

Tüm bu sebepler oldukça tehlikeli bir karışım oluşturmuştu ve benden uzaklaşmasına izin vermek yerine, boşta kalan parmaklarımı kravatının üzerinde gezdirmeye başladım. Alex adeta kendinden geçmiş bir halde beni izlerken, nihayet uç kısmına geldiğimde kravatı sıkıca yumruk yaptığım elime doladım. İnsanın içine işleyen mavi gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığım sırada, yüzünü benimkine yaklaştırmak için kravatını hafifçe çektişirdim. Bir kez olsun aramızdaki bu savaşı kazanmak istiyordum.

“Biliyor musun Alex, geçen geceki buluşmamızı epey düşündüm.”

“Hangi bölümünü?” diye sordu Alex kaşlarını kaldırarak. “Ve lütfen, net bir cevap ver.”

Alex dişlerini alt dudağında gezdirirken bir yandan yüzümü inceliyordu. Ben de büyük bir iştahla onu izli-

yor, içten içe beyin gücüyle onu kontrol edip, o dişlerin dudaklarımda, boynumda, göğüslerimde ve kasıklarımnda dolaşmasını istiyordum. Benimle göz temasını bir an olsun kesmeden elimden bira şişesini kaptı ve en yakınındaki kişinin omzuna dokundu.

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu adam.

“Tut şunu!” dedi Alex biramı adama ödünç vererek ve o da tek kelime etmeden şaşkınlıkla kendisine denileni yapıp bizi tekrar yalnız bıraktı.

Ben kahkahamı zapt etmeye çalışırken, Alex ellerini belime dolayıp beni kendine doğru çekerek sertleşen bölgesine yapıştırdı.

Tek düşünebildiğim üzerine binip penisinin üzerinde yaylanmakken, “Bu biraz kaba oldu,” diye geveledim.

“Konuyu değiştirmeye çalışma!” diye çıkıştı. “Bana geçen günkü buluşmamızın tam olarak hangi bölümünü düşünüp durduğunu söyleyecektin.”

Kravatını biraz daha kendime doğru çekerek kulağına ulaştım. Dudaklarımı yalarken dilim kulak memesine değdiğinde, Alex hafif bir inilti çıkardı. “Geçen gece aramıza keşke bazı temel kuralları koymasaydım diye düşünüyordum,” dedim.

Alex ısığa benzer bir ses çıkardı ve hareketsiz kaldı. Nihayet üstünlüğü ele geçirmiştım ve bu harika bir duyuydu.

Zafer sevincim kısa sürdü. Alex’le ilgili bildiğim kesin bir şey varsa o da, tıpkı benim gibi kontrolü ele almayı seviyor oluşuydu. Biraz önceki sersemliği üzerinden atar atmaz, beni olduğum yerde döndürüp ardından duvara dayadı. Nefes alıp verişim deliler gibi hızlanıp düzensizleşmeye başlarken, Alex’te benzer en ufak bir tepki yoktu.

“Bu gece ne kadar içtin, Julia?” diye sordu sakın bir tonda. Bu sakinliği sinirime dokunmuştu.

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Çünkü eğer çok içtiysen, o zaman senin koyduğun kuralları hangi noktaya kadar çiğneyebileceğini keşfetmek için bir çaba gösteremem. Birazcık bile içmiş olsan bundan faydalanmak istemem, çünkü sana yapacağım her şeyi hatırlamanı istiyorum.”

“Ah!”

“Bu yüzden söyle bana, şu an ne kadar sarhoşsun?”

“Sarhoş değilim, Alex.”

Teknik olarak değildim, ama kesinlikle ayık olduğum da söylenemezdi. Ayrıca acayip azmıştım ve bu gece ondan hiçbir fayda gelmeyeceğini bilmek kadar kötüsü yoktu. Yumruk yaptığım elimi çözmemle birlikte kravatu tekrar önüne düştü. Mıhlanıp kaldığım duvardan kendimi kurtarmaya çalışsam da, kalçalarımın üstündeki ellerini daha da bastırarak hareket etmemi engelledi.

Üzerime eğilip boynumu bir eliyle kavradı. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Eve...” dedim burnumdan soluyarak. “Tek başıma...”

“Bana gerçekten bozuldun, öyle değil mi?” diye sordu neşeli bir kahkaha atarak.

“Bozulmadım.”

Doğruyu söylüyordum. Yalnızca onurlu davranmak için tam olarak bu anı seçmiş olduğu için biraz hüsrana uğramıştım. Yaptığı seçime saygı duyuyordum, ama aynı zamanda bu saygın davranışı bir kenara bırakıp beni eve götürmesini ve bana aklından geçen her şeyi yapmasını deliler gibi istiyordum.

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra gönülsüzce içini çekti. "Seni evine bırakayım."

"Bu gece Lisette gönüllü şoförlüğümü yapıyor. Anlayacağın beni dert etmene gerek yok."

Alex başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Sen bana gerçekten bozüksun. İşte şimdi bir yerlere varıyoruz."

"Hayır, hiçbir yere varmıyoruz. Eğer öyle olsaydı beni eve götürürdün ve gerçekten de bir yerlere varmış olurduk."

Alex'in gözlerindeki muzip ifade bir anda silindi ve kalçamdan çektiği elleriyle bu kez başımı iki yandan sıkıca kavradı. "İnan bana, Julia. Şu an sarhoş olmasaydın..."

"Ben sarhoş değilim," diyerek onu çabucak düzelttim.

"Pekâlâ... Eğer birazcık sarhoş olmasaydın. seni hemen eve götürür ve sana hayal edemeyeceğin şeyler yapardım."

"Ne gibi şeyler?" diye sordum nefesimi tutarak. Alex beni oltaya getirmenin verdiği mutlulukla sırıttı.

"İlk olarak, üzerindeki her şeyi teker teker çıkarmanı isterdim. Yavaşça..." Elini bluzumun altına sokup derimin üzerinde gezdirirken, gözlerini gözlerime kilitlemiş ne tepki vereceğimi ölçmeye çalışıyordu. Dokunuşuyla kendimden geçmiş bir halde iç çektim. O an kalabalık bir bar yerine başka yerde olmak ve bu dokunuştan daha fazlasını elde etmek istiyordum. Alex parmaklarını hafifçe karnıma doğru kaydırarak bana işkence çekirtmeye devam etti ve nihayet pantolonumun düğmesine ulaştığında durdu.

Elimi saçlarında gezdirdim ve bir tutamını kavrayıp başını öne eğdim. Ağzımı kulaklarına götürerek dudak-

larımı yaladım ve sessizce, "Bana sonra ne yapardın? Ve lütfen net bir cevap ver," dedim.

Alex yanağıma doğru nefesini verdi. "Sonra..."

"Ah, affedersiniz!"

Lisette'in sesiyle birlikte, Alex'in dakikası dakikasına ayrıntı vererek anlatmaya koyulduğu betimlemesi yarım kaldı.

Saçlarını kavradığım elimi gevşettim ve Alex kılını kıpırdatmaya yeltenmediği için omzunun üstünden Lisette'e baktım. Yüzüne dünyanın en ahmak gülümsemesi yayılmış ve körkütük sarhoş olan Sarah'ın koluna girmişti.

"Biz gidiyoruz. Hâlâ eve bırakılmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu Lisette başıyla Alex'i işaret ederek.

"Geliyorum," diye cevap verip dikkatimi Alex'e yönelttim.

"İşte bu kelimeyi bana defalarca söyleyeceksin," dedi Alex kulak tırmalayan bir sesle beni daha da baştan çıkararak. Ardından hızla ellerini üstümden çekip kenara çekilerek bana yol verdi.

Kendini beğenmiş herif şehvet dolu sözleriyle ağzımın sulanmasına neden olmanın yanında, adeta dengemi de sarsmıştı. Öyle ki, Lisette ve Sarah'a doğru attığım ilk adımda yalpaladım.

"İyi geceler, hanımlar..." diye seslendi arkamızdan. Ona son bir kez bakmak için başımı çevirdim. Hâlâ gülüyordu ve dahası iyice belirginleşen gamzeleri daha da muhteşem görünmesini sağlıyordu.

Sanırım ona iyi geceler diye mırıldanarak karşılık vermiş olabilirdim, ama bundan emin değildim. Çünkü zihnimde hâlâ kıyafetlerimi çıkarıp onun beni orgazma

götürdüğü tüm halleri canlandırmakla meşguldüm. Dışarı çıktığımızda, tuzlu okyanus havasının yüzüme çarparak beni tekrar gerçek hayata döndürene kadar da bu durum değişmedi.

Gerçek hayat berbattı. Bir kez daha eve yalnız gitme-
me ve tüm cinsel organlarımın o son tekilayı içtiğim için
bana çığlıklar atmasına neden olacak kadar berbat.

Tanrıya şükür önce beni eve bıraktılar. Çünkü Sarah'ın bir kez daha Fransız tostı yemeye gidelim yalvarışlarına maruz kalsam yüzüne bir yumruk indirecektim.

Neden mi? Cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramıştım ve bir kişi haricinde kimseye eşlik edecek halim yoktu. O kişi de bu gece yanımda değildi zaten.

“Tanrım, ben ne aptal bir kadınıym?”

Kapının kilidini çevirirken yine kendi kendime konuşmaya başladım ve bu yalnızca daha çok öfkelenmeme neden oldu. Bu durumun üstesinden geldiğimi sanıyordum.

Anahtarları sehpanın üzerine fırlattığım gibi, mutfağa gidip kendime bir kadeh şarap doldurdum. Tek başıma yatağa gitmeden önce bunun beni sakinleştirmesini umuyordum, ama hiçbir işe yaramadı.

Belki biraz müzik dinlemek iyi gelir ve kafamı boşaltmama yardımcı dokunurdu. Çantamdan iPhone'umu alıp yatak odasına yöneldim. Telefonu hoparlöre taktıktan sonra müzik listemde işe yarar bir şarkı aradım. John Legend'ın “Save Room” şarkısının başlangıç melodisini duymamla birlikte, doğru tercih yaptığımı anladım. Yalnız yaşamının güzel taraflarından biri, yan odada birilerini uyandırma korkusu taşımadan günün her vaktinde müzik dinleyebiliyor oluştunuzdu. Aklımdan bu düşünce

geçerken şarkıya eşlik etmeye başladım ve soyunup yatmaya hazırlandım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, yarın işe giderken giymek üzere dolabımdan hızlıca kıyafetlerimi seçtim. Bu işi de hallettikten sonra ışıkları söndürüp yatağa girdim. Yorganı çeneme kadar çekip yatağa iyice gömüldüm.

Yaklaşık yarım saat, gözlerimi dikip tavana bakarak müzik dinledim. Başlangıçta kulağa iyi bir fikirmiş gibi gelse de, artık beni kızdırmaya başlamıştı. Bu yüzden iPhone'uma uzanıp hoparlörden ayırdım ve komodinin üstüne koydum.

Bacaklarım yatakta huzursuzca kıpırdıyordu ve Alex'le bu gece barda yaşadıklarım tekrar tekrar gözümün önüne geliyordu. Bunun üzerine beni bu gece uyutabilecek tek şeyi yapmaya karar verdim. Aslında bir süredir bu alışkanlıktan vazgeçmiştim ve gayet de iyi gidiyordum. Ama canı cehenneme, rahatlamam gerekiyordu ve tek çözüm yolu buydu.

Bir kez daha uzanıp komodinin çekmecesini açtım ve vibratörümü çıkardım. Bu aleti, birkaç yıl önce, adının saklı kalması gerektiğine inandığım bir arkadaşımın davet ettiği seks oyuncakları partisine gittikten sonra almıştım.

O kişi Lisette'ti.

Sizden seks partisine ev sahipliği yapan kişinin adını saklayacağıma inanmadınız herhalde!

Bu şeyi görür görmez ve adını öğrendikten sonra ona sahip olmam gerektiğini düşündüm. Parlak pembe renkteydi ve alt kısmında bir gülün surat ile baş kısmından hemen önce rengârenk topların olduğu bombeli bir bölge vardı. Çalıştırıldığında bu bölgenin maksimum uyarılma sağladığını söylemişlerdi, ama bana göre beni becermek

üzere olan kahrolası bir top çiklet makinesine benziyordu. Uç kısmında bulunan kısıkcı klitorisime değdiğinde yaklaşık yirmi otuz saniyede orgazm oluyordum.

Yorganı bir kenara atıp Alex'i düşlemeye başladım. Saniyeler içinde üzerime çıktığını ve boynumdan aşağı kayan dudaklarının nihayet memelerimle buluştuğunu hayal ettim. Kavrıldığı meme ucumu hem acı hem zevk veren bir şekilde emmeye başladı. Diğeriyle de aynı şekilde yeterince ilgilendikten sonra, her tarafımı yalayarak göbeğime kadar indi. Bacaklarımı iki yana ayırdığı ellerinden birini kullanıp iç çamaşırımı hafifçe yana sıyırdı ve yavaşça içime girdi.

Bir an önce işe koyulmalıydım. Bu gece rekorlar kitabına girecek kadar kısa sürede geleceğime emindim. Vibratörü çalıştırdım ve iç çamaşırlarımı çıkarmaya soyunduğum sırada cep telefonum da titremeye başlayarak aklımı başımdan aldı. O kadar korkmuştum ki, açmadan önce kimin aradığına baktım.

Bir elimde telefon, diğesinde vibratör yatağımda doğruldum. "Beni bu saatte niye aradın?"

"Uyandırdım mı?"

"Hayır..."

"Emin misin?"

"Eminim, Alex..." dedim burnumdan soluyarak. "Beni gecenin bu saatinde neden aradığını söyleyecek misin?"

"Yarım kalan şeyler yüzünden kendimi kötü hissettim ve..."

"Alex, orada mısın?" diye sordum telefonu kulağımdan uzaklaştırıp bağlantının kopmadığına emin olduktan sonra.

“O ses de nedir?”

Kahretsin! Vibratör hâlâ açıktı. Hemen düğmesini çevirdim ve yorganın altına sakladım. Kavanozdan şeker aşırırken suçüstünde yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordum kendimi.

“Ne sesi?”

“Uğultuya benzer belirgin bir vınlama sesi vardı, ama şimdi kayboldu.”

“Hayır, ses falan yok. Ben bir şey duymuyorum.”

“Julia!” dedi uyararı bir tonda. “Bana yalan söylemekle ilgili ne demiştin sana?”

“Beni kucağına alıp popoma şaplak atacağını...”

Kahretsin! Söylediklerim Alex’i eğlendirdiğinde, sesimin gereğinden çok heyecanlı çıktığını anladım.

“Bu çok hoşuna giderdi, öyle değil mi?”

Bir an bile tereddüt etmeden ona gerçeği söyledim. “Evet...”

İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık. Tutkulu ve kendinden emin sesinin vibratöründen daha etkili olduğunu inkâr edemezdim. Kendimi geriye atıp yastıkların arasına gömüldüm, çünkü telefonu kapatır kapatmaz kaldığım yerden devam edecektim.

“Seni aramadan önce aklımdan geçirdiğim şeyi mi yapıyorsun?” diye sordu Alex baştan çıkarıcı bir sesle.

“Aklımdan ne geçiriyordun?”

“Eğer aklımdan geçirdiğim şeyi yapıyorsan, şimdi de bunu yapmaya devam etmeni istiyorum.”

“Sen delirdin mi?” dedim bir kahkaha atarak.

“Julia, zaten her dakika seni düşünüyorum, ama şu

anda... Adeta aklımı yitirmiş gibiyim. Senin sesini duymam gerek."

Dudağımı kemirip elimdeki seçenekleri düşündüm. Telefonu kapatıp işime bakabilirdim. Ya da boşalırken beni telefonda dinlemesine izin verebilirdim. Kafamda çalan müzikler eşliğinde olası riskleri düşünürken, kadife sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve kolayca karar vermemi sağladı. İkinci seçenek ile devam edecektim.

"Yaparken beni mi düşünüyordun?"

"Evet..."

"Tanrım..." diye mırıldandı Alex ve ben aramızdaki bu yeni işkence oyunundan hoşlanarak kıkırdadım. "Şu an üzerinde ne var?"

Kafamı eğip kendime şöyle bir baktım ve kombinezon diye atmak yerine doğruyu söylemeye karar verdim. "Beyaz askılı bir tişört ile siyah dantelli bir külot."

"Tişörtünü çıkar. Hemen!"

Bedenim sanki alev alıyormuşçasına dediğini yaptım ve tişörtü odanın orta yerine fırlatıp yatağa uzandım.

Telefonu tekrar elimce aldığımda bu kadar hızlı dönmüş olmam hoşuna gitmişti. "Şimdi nasıl görüldüğünü söyle."

"Yalnızca siyah dantelli külotumla yatağымda uzanmış durumdayım."

"Yorgan üzerinde mi?"

"Hayır..."

"Aferin sana! Şimdi bana, bu telefon konuşmasından önce sana neler yaptığımı hayal ettiğini anlat."

Tanrım, bu hem çok tuhaf hem de inanılmaz seksiydi.

“Utanmana gerek yok, Julia.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp yutkunduktan sonra, fısıldayarak kafamda resmettiklerimi tüm detaylarıyla ona anlattım.

“Üzerime çıktığını hayal ettim. Ağzımdan başlayıp aşağı doğru kayarak her tarafımı öpüyor ve yalıyordun. Bir süre boynumda durduktan sonra göğüslerime doğru devam ettin.”

“Sonra ne yaptım?”

“Meme ucumun birini emerken, diğerini de parmaklarınla çimdikliyordun.

“Elini uzat ve meme uçlarını benim için çimdikle.”

“Tamam...” diyerek hemen dediğini yaptım. “Hımm, bu harika bir his...”

“Aaaaahhh!” diye inledi Alex. “Aklımı başımdan aldığının farkındasın, değil mi?”

Telefonu kulağımla boynum arasına sıkıştırmak küçük haylazlığımızı zorlaştırıyordu. Bu yüzden hoparlörü açmaya karar verdim.

“Bir dakika bekle...”

“Dur, telefonu kapatayım deme sakın!” diye bağırdı Alex. Telefonu yanımdaki yastığın üzerine koyduğumdan, sesi doğrudan kulağımda yankılandı.

“Sakin ol, bir yere gittiğim yok...” diye mırıldandım. “Ellerimi daha rahat kullanabilmek için hoparlörü açmam gerekti.”

“Parmak uçlarını ıslat,” diye talimat verdi Alex, daha fazla vakit kaybetmeden doğruca kaldığımız yere dönerek. “Sonra meme uçlarını tekrar sıkıştır.”

Talimatlara uyma konusunda bir ödül olsa, ben kesin-

likle birinci olurdum. Sırayla iki meme ucumu da baş ve işaret parmaklarımın arasına alıp yuvarlamaya başladım. Ta ki karanlıkta inleyip başım geriye düşene kadar...

“Hoşuna gitti mi?”

“Evet... Harika!”

“Sen bana durmam için yalvarana kadar, memelerini yalayıp emmeye devam ederdim, Julia.”

“Durmanı istemezdim. Daha sert emmeni isterdim.”

“Vay canına!” diye mırıldandı. “O zaman daha sert çimdikle.”

Artık daha fazla bir şey hissetmediğim noktaya gelene kadar memelerimi var gücümle sıktım. Ama ben altında kıvranırken, Alex’in ağzının onlardan birini kavradığını gözümde canlandırmak her şeye değmişti. Saçma ama olağanüstü güzel bu konuşma, beni her zamankinden daha da cesur yapmıştı.

Bir yandan inlerken, “Sertleştin mi ?” diye sordum.

“Kaya gibi...”

“Aletini çıkarıp benim için sıvazlamayı istiyorum ve sakın beni yalvartayım deme.”

Kısa süreli bir hışırının ardından Alex’in tamı tamına ondan istediğim şeyi yaptığını duydum. Kafamda sadece kendi kendine dokunduğu bu ana ait görüntülerin dans etmesi bile beni getirmeye yeterdi. O derece canlı ve ateşliydi.

“Şimdi sana dönelim,” diye gürledi. “Ellerini aşağı kaydır ve külotunu çıkar.”

Ellerim bir saniye tereddüt etmeden talimatını yerine getirdi.

“Çıkardın mı?”

“Evet...”

“Bacaklarını iki yana ayır ve seni yaladığımı hayal et,” dedi. Gitgide sertleşen sesi beni daha da azdırıyordu.

“Mımmmm...” diye inledim başını bacaklarımın arasında resmederken. “Gerçekten burada olmanı isterdim, Alex.”

“Tahrik edici konuşmaları seviyorsun, öyle değil mi?” dedi nefes nefese.

“Bayılıyorum.”

“Gelmeye hazır mısın?”

“Sen?”

“Hem de nasıl!” dedi gülerek. “Şimdi kendine dokun ve benim için ne kadar ıslanmış olduğunu söyle.”

İki parmağımla kontrol ettiğimde içime öyle kolay girip çıkmışlardı ki kendimden biraz utanmıştım. “Sırılsıklamım.”

“Ahhh!”

“Alex!” diye yalvardım bu kez arsızca. Artık adeta bunun için yanıp tutuşuyordum. “Benim gelmem gerek.”

“Benim için klitorisine dokun, Julia.”

Aşırı hassaslaşmış noktaya dokunduğum saniyede, deliler gibi bağırınaya başlayıp komşuları uyandırabileceğimin farkındaydım ama bu artık umurumda değildi. Rahatlama ya ihtiyacım vardı. Parmağımla hafifçe dokunduğumda beni cennete yaklaştıracak noktayı bulmam hiç zor olmadı. Yalnızca beş altı vuruşla birlikte Alex’in adını haykırıp doruk noktasına ulaştım. Gözümün önünden yıldızlar geçtiğine yemin edebilirdim, çünkü Alex’in de benimle aynı anda orgazm olduğunu duymak olağanüstü bir histi. Hatta bu, hayatımda duyduğum en seksi şeydi diyebilirdim.

Boğazım kurumuştu ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bir iki dakikalık sessizlikten sonra nihayet nefes alıp verişimiz normale dönmeye başladı. Yastığın üzerindeki telefonu elime aldım ve hoparlörü kapattım. Telefonu kulağıma yaklaştıırken, aniden artık bir bilinmezliğe adım attığımızı ve bundan geri dönüş olmadığını fark edip endişeye kapıldım.

“Hâlâ orada mısın?” dedi Alex rahatlamış bir sesle.

“Evet...”

“Umarım benimle telefonda—”

“Mastürbasyon yapmak hoşuma gitti mi diye soracaksın?”

“Şey, ben öyle adlandırmayacaktım. Ama madem böyle sordun, evet.”

“Biraz garipti tabii, ama seninle aramızdaki hiçbir şey normal olmadığı için, bunun da farklı olmasını beklemek yanlış olurdu.”

“İyi tespit!” dedi gülerek.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve çoktandır zapt ettiğim bedenimin rahatlığa kavuşmasının yarattığı etkiyle esnemeye başladım.

“Yoruldun,” dedi Alex. “Uyuman için seni rahat bırakacağım, ama bana bir söz verersen.”

Esnemeye devam ederek, sözlerini onayladığımı belirten sesler çıkardım.

“Yarın akşam benimle çıkacaksın,” dedikten sonra bir süre duraksayıp ekledi. “Bu kez gerçek bir randevu olacak.”

“Anlaşıktı,” dedim tekrar telefona doğru esnerken. Bu telefon seksinin ne kadar başarılı olduğu onunla tartış-

maya girmememden de anlaşılabilirdi. Şu an bu durumun psikanalizini yapmak istiyor muydum peki?

Hayır, hiç de değil.

“Vay canına! Bu beklemediğim kadar kolay oldu. Bana karşı çıkmayacağından emin misin?”

“Hey, şansını fazla zorlama bayım!” dedim hafif uyarılmış ama hâlâ uykuyla bir sesle. “Hazır fırsatın varken, cevabımı kabul et.”

“Pekâlâ, haklısın...” dedi Alex durumu olduğu gibi kabullenerek. “İyi geceler, güzellik...”

Veda sözlerini duyduğumda, karanlıkta kendi kendime gülümsedim ve telefonu kapattıktan sonra yorganı çeneme kadar çekip altına sokuldum. Doğduğum günkü gibi çıplak bir halde rüyalar âlemine dalmak üzereyken, hâlâ gülümsüyordum.

Ertesi sabah saatimin alarmıyla uyandığımda, dışarıda kuşlar ötüyor ve pencereden içeri güneş ışıkları vuruyordu. Boşta kalan elimle erteleme düğmesine basmak için saate uzandığımda, aniden kafama dank etti. Boşta kalan el mi? Diğer elim neyi tutuyordu ve neden çıplaktım ben?

Yatağımda kesik bir at başı bulmaktan korkarak, yorganı milim milim yerinden kaldırdım. Nihayet pembe başlıklı gülümseyen bir yüz görüş alanıma girdi. Ohh! Yalnızca vibratörümüş.

Durun bir dakika!

Dün akşama dair anıları parça parça hatırlamaya başlıyordum. İçkilerin havada uçtuğu bir happy hour vardı ve ben Alex'le deliler gibi flört ettim. Sonra Lisette beni eve kadar bıraktı. Kahretsin, onu tekrar arayıp beni evden almasını istemeliydim. Komodinin üzerindeki cep telefona uzanmak istesem de elim boş kaldı. Tanrı aşkına bugün neler oluyordu böyle? Telefonumu ararken, kafam deli gibi zonklamaya başladı. Sonunda yastıkların altına gömülü vaziyette buldum. Tuş kilidini açıp son aramalara bakarak Lisette'in adına ulaşmak isterken, son arayan kişiyi ve arama saatini görmemle birlikte yüzüm korku içinde donakaldı. Şimdi dün geceye ait diğer anılar da beynime akın etmişti.

Sakın söylemeyin!

Ya da durun! Yaptığımı düşündüğüm şeyi yapmadığımı söyleyin bana!

Yaptım, öyle değil mi?

Ah, Tanrım! Dün gece Alex'le telefon seksi yaptım!

Yüzüme birkaç tokat çarpıp bir inilti çıkardım. Zonklama halindeki baş ağrım, şimdi en üst seviyeye ulaşmıştı. Kahretsin, bundan sonra onunla her yüz yüze gelişimde, orgazm olduğumda nasıl sesler çıkardığımı artık biliyor olduğu düşüncesi beynimi kemirip duracaktı.

Öncelikle yorganı başıma kadar çektim. Görünüşe göre ancak yanımda kimse olmadığında iffetli olasımdı tutuyordu. Ah, bir de vibratörüm varken... Kutsal kâse edasıyla sıkı sıkıya kavradığım aleti yatağın en uzak köşesine fırlatmak isterken, düştüğü yer yine ayaklarımın dibi oldu.

Lisette'i aramaya karar verdim.

"Günaydın, tatlım..." dedi Lisette ikinci çalışta telefona cevap vererek.

"Benim için aydın bir gün olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

Lisette güldü. "Dur, tahmin edeyim. Akşamdan kalma mısın?"

"Başka diğer şeylerle birlikte..."

"Ooo, ne gibi şeyler?"

"Boş ver," dedim ona olanları anlatıp anlatmamak arasında bocalayarak. "Bana bir iyilik yapıp ofise geçerken beni de alır mısın?"

"Elbette... Yarım saate hazır olabilir misin?"

"Evet..."

“O zaman görüşürüz.”

Lisette telefonu kapatır kapatmaz, üzerimden yorganı atıp yataktan fırladığım gibi banyoya koştum. Tarihin en hızlı duşunu alarak rekor kırdım. Bu sırada dün geceki “olayı” aklıma getirmemeye çalışıyordum. Üzerinde hiç düşünmediğimi düşünmeye çalışarak, aslında gerçekten onu düşünüyor olduğumdan, adeta çok daha fazla kafa yoruyordum.

Bu telefonda ilk kez seks yapışım değildi aslında. Ama daha önceki seferlerde, çoktan kurulmuş bir ilişkide gerçekten seviştikten sonra bunu yaşamıştım. Alex’le ise daha yeni çıkmaya başlamıştık. Ya da aramızdaki ilişkiye ne ad verirsiniz artık... Ve gerçek bir sevişmeye en yakın olarak yaşadığımız şey, kıyafetlerimiz üzerimizdeyken olmuştu. Üstelik en ufak bir meme frikiği vermemişken... Oysa dün gece bana telefonda orgazm yaşatmasına izin vermiştim.

Giymek için seçtiğim siyah kalem eteğimin fermuarını çekerken, aklıma gelen şeyle irkildim. Ulu Tanrım, bu gece Alex’le çıkmayı kabul etmiştim. Zihnim telefonda benimle konuşurken otuz bir çektiğini düşünmekle meşgulken, karşısında hiçbir şey yokmuş gibi oturup havadan sudan konuşmaya çalışmak imkânsızdı. Bu nasıl olacaktı ki? Herhalde şöyle... *“Ah, tuzu uzatabilir misin? Bu arada boşalırken inanılmaz seksi sesler çıkarıyorsun.”*

Ölmek istiyordum.

Kırmızı ipek bluzumun düğmelerini ilikledim ve bulduğum ilk siyah topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Alelacele makyajımı yapıp, saçlarımı elimden geldiğince kurutmaya çalıştım. Göz ucuyla saate baktığımda Lisette’in gelmesine üç dakika kaldığını gördüm. Dışarıdan

korna sesi duyulduğunda deliler gibi sağa sola koşturup anahtarlarımı, telefonumu ve çantamı kaptığım gibi kapıya yöneldim. Ardından geri dönüp koşarak banyoya gittim ve dolaptan aldığım bir şişe aspirini çantama attım. Şimdi hazırdım.

Lisette daha ben koltuğa tam yerleşmeden yola koyuldu. “Al!” dedi elindeki Starbucks kahvesini adeta gözüme sokarcasına uzatarak.

Ahh, kahvenin dayanılmaz kokusu, yaşam iksiri! “Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim hiç, Lisette ?”

“Bir şey değil...”

Kahveyi büzüşmüş dudaklarıma doğru götürüp, ağızımda birkaç saniye yuvarladıktan sonra daha büyük bir yudum için hazırdım. Tam o sırada cep telefonum çalmaya başladı. Çantamı karıştırıp telefona ulaştığımda ekrandaki isme bakakaldım. Ah, kahretsin! İçimden küfürler savurup Alex’in çağrısını duymazdan gelerek kahvem i içmeye devam ettim. Onunla yüzleşmeye henüz hazır değildim. Ayrıca yanımda oturan Dedektif Gadget kimin arayıp durduğunu öğrenmek için adeta yerinde duramazken, onunla nasıl normal bir şekilde konuşabilirdim?

“Ona neden cevap vermedin?”

Gizli tutmaya çalışmak faydasızdı. “Sebebi yok...” dedim omzumu silkerek. “Büyük ihtimalle tuş kilidi devre dışıdır ve beni yanlışlıkla arıyordur. Hatta aradığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.”

“Hımmm... Çok ilginç...”

“Bunda ilginç olan ne, Lisette ?”

“Eğer iddia ettiğin gibi telefonu seni şu an istemsiz

şekilde arıyorsa, bu demek oluyor ki senin numaran son aranan ya da onu son arayan kişidir.”

Gözlüğümü burnumun ucuna kadar indirip ona baktığımda, aklında taşları yavaş yavaş yerine oturttuğunu görebiliyordum. Gözlüğümü tekrar gözlerime yerleştirip konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Dün gece Sarah’ı evine bırakırken zorlandın mı?”

“Yoo...” dedi Lisette aklından başka şey geçtiğini belli edercesine. “Ama Alex konusuna tekrar dönecek olursak--”

“Ah, Tanrım! Gerçekten mi?”

Lisette gülmeye başladı. Daha doğrusu katıla katıla gülmeye... İçinde bulunduğum durum onu gerçekten eğlendiriyor gibiydi ve bu beni daha da sinirlendirdi.

“Lisette, sana olanlardan bahsetmeyeceğim, bu yüzden peşimi bırak.”

“Aha! Biliyordum!”

“Neyi biliyordun?” diye sordum kahvemden bir yudum daha alırken.

“Dün gece siz ikinizin arasında bir şeyler geçtiğini...”

Yerimden doğrulup ona döndüm. “Hiçbir şey olmadı. İşte o kadar... Hikâyenin sonu.”

Kırmızı ışıktaki durduğu sırada bir şey söylemek için bana döndüğünde telefonum tekrar çalmaya başladı. *Neden ben?* diye geçirdim içimden sinirli bir şekilde arabanın tavanına bakarken. İyi bir insandım. Vergilerimi düzenli olarak ödüyordum. Yardım derneklerine bağış yapıyordum. Sinyal vermeden asla şerit değiştirmiyordum. O halde bu cezayı hak edecek ne yapmış olabilirdim?

“Aç şu telefonu, Julia,” diye yalvardı Lisette arabayı tekrar hareket ettirirken.

“Pekâlâ. Umarım mutlusundur!” diye çıktım ve dediğini yaptım.

Alex daha alo dememe fırsat bırakmadan, “Beni yok saymaya mı çalışıyordun?” dedi sesinde alaycı bir ifadeyle.

Nefesimi tuttum ve dürüstçe cevap verdim. “Evet...”

“Peki, böyle bir şeyi neden yapma gereği duydun?”

“Tanrım, ben de bunu merak ediyordum.”

Ahizede yankılanan kahkahasını duymamla birlikte gözlerimi devirdim. “Pekâlâ, bir an önce bu durumu aşsan iyi edersin. Çünkü bu akşam gerçek bir randevumuz olmasının yanında, öğleden sonra da Josie’nin partisiyle ilgili birkaç ufak detayı görüşmek için seninle bir araya geleceğimizi hatırlatırım.”

Kahretsin! Kahretsin! Bu işten nasıl kurtulabilirdim? Sonra panik halinde düşünürken, Josie’nin melek gibi yüzü gözümün önüne geldi ve bu partinin onun için ne kadar önemli olduğunu hatırladım. Görünüşe göre elimi taşın altına sokup fedakârlık yapmam gerekiyordu.

“Sessiz kalmana bakılacak olursa bu konu aklından tamamen çıkmış sanıyorum,” diye devam etti Alex, beni her seferinde tuzağa düşürmenin verdiği mutlulukla.

“Unutmadım. Sadece--”

“Sadece ne? Ve hatırlatırım, bana asla yalan söylememelisin,” diye çıkıştı yaramaz bir tonda.

Gürültüyle içimi çektim ve başımı sola çevirdiğimde, Lisette’in konuşmayı dinleyebilmek için boynunu Fantastik Dörtlü’deki Bay Fantastik gibi yana doğru uzattığını gördüm. Alex’in duymaması için telefonu elimle kapatarak, gözlüklerimi yine burnuma indirip Lisette’e baktım. “Ehemm! Affedersiniz Bay Fantastik...” dedim

konuşmamızı gizlice dinleme çabasından haberdar olduğumu belli ederek.

Lisette sırtını doğrulttu ve *Kim, ben mi?* dercesine bir bakış attı.

“Evet, sen... Şimdi rica etsem izin verir misin?”

“Affedersin,” diye mırıldandı. “Devam et.”

Telefonu tekrar kulağıma koyup sesimi alçaltarak, “Şu an rahat konuşamıyorum. Bu konuyu sonra tartışabilir miyiz?” dedim.

“Saat birde ofisimde görüşürüz,” diye karşılık verdi Alex. “Ve Julia!”

“Efendim?”

“Sakın geç kalma!”

“Aklımdan bile geçirmem.”

Konuşmayı bitirirken duyduğum son şey Alex’in çapkın gülüşü oldu ve bu huysuzluğuma huysuzluk kattı. Bir insan aynı anda nasıl hem baş belası hem de hâlâ çekici olabiliyordu, aklım ermiyordu doğrusu. Bir an onunla birlikte olmak için yanıp tutuşurken, bir sonraki dakikada yüzüne bir tokat çarpmak için içimde büyük bir istek duyuyordum. Alex söz konusu olunca, her şey ya siyah ya beyazdı. Aslında genel olarak hayatımda çoğu insanla olan ilişkim de böyleydi. Birinden ya hoşlanırdım ya da hoşlanmazdım. Ama bu senaryonun içinde, bu durum beni huzursuz ediyordu. Kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyordum ve kontrolü elinde tutan kişi olmaktan nefret ederdim. Her zaman sözü geçen kişi olmaktan hoşlanırdım.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Lisette utanıp sıkılarak.

“Hayır ve bundan kesinlikle eminim.”

Arabamı almaya gittiğimiz yolda sonraki birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Pekâlâ tam bir sessizlik sayılmazdı. Çünkü Justin Timberlake’in son single’ı çalmaya başladığında, Lisette radyonun sesini açmaya karar verdi. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Sonuçta bu Justin’di ve melodisi insanı hemen kendine çekiyordu.

Arabamın olduğu yere vardığımızda eşyalarımı toparlayıp aşağı indim ve Miami’nin yakıcı sabah güneşiyle karşılaştım. Dışarıda uzun süre oyalanıp ter içinde kalmak istemediğimden Lisette’e hızlıca teşekkür edip Range Rover’ıma bindim ve arka arkaya birkaç blok ötedeki ofisime doğru yol aldık.

İşyerinde bütün bir sabah dikkatimin dağınık olduğunu söylememe gerek yoktur sanırım. Oldukça gergindim ve bir şeylere odaklanmakta zorlanıyordum. Aklım sürekli Alex’le yaklaşan görüşmeme gidiyordu. Ve bunun nedeni kesinlikle dün geceki telefon görüşmemizdi. Hatta konsantre olmamı zorlaştıran asıl şeyin bu olduğunu itiraf etmek daha doğru olurdu. Kafam öyle dağınıktı ki, birkaç haftadır adeta bir parçam haline gelen stres topuyla bile oynamaya yeltenmemiştim. Ama size bu buluşmanın nasıl geçeceğini hiç merak etmiyorum diyerek yalan söyleyecek de değildim. Çünkü aramızda oynadığımız bu oyun, işleri kesinlikle daha çekici bir hale getiriyordu. Kovalamacanın büyüğü ve heyecanına kendimi adeta kaptırdığımı hissediyordum.

Ama beni yakaladığında ne olacaktı?

Durun. Bu soruya cevap vermeyin.

Lunaparkta hız trenine bindiğinizde, koltuğunuza bağlanıp olduğunuz yerde sıkışıp kaldığınızı ve geri dönüşün olmadığını fark ettiğiniz sırada içinizi kaplayan hissi bilirsiniz. Tren hareket edip yavaş yavaş önüne çıkan tepeleri tırmanırken, karnınıza sancılar girmeye başlar. Kaçınılmaz olarak ilk düşme noktasına yaklaşırken, tekerleklerin raylara çarparak çıkardığı seslerle birlikte midenizin bulandığını hissedersiniz. Ama o noktada tek yapabileceğiniz, hem korku hem heyecan içinde ciğerleriniz parçalanıncaya kadar çığlık atmak olur. Galerinin kapısına yaklaşırken, tam olarak nasıl hissettiğimi anlatmaya en yakın tarif buydu sanırım. Dikkatlice kulak kesilirsem, arka planda neredeyse Darth Vader'in İmparatorluk Marşı'nı duyabiliyordum. Tanrım, çıldırmış olmalıydım, çünkü bunu gerçekten duyuyordum.

Ups! Bu babam aradığında cep telefonumun çalış melodisiydi.

Şu an Alex'le mi yoksa babamla mı başa çıkmaya çalışmak daha kötüydü, bilemiyorum. Kötünün iyisini seçip biraz da zaman kazanmak adına telefona cevap verdim.

"Merhaba, baba..."

"Julia Ann, hangi cehennemdesin? Geçen gün kardeşinle birlikte, bize bir veda bile etmeden çekip gittiniz. Annen ikiniz için de çok endişelendi."

Harika, şu an tam da ihtiyacım olan şey kahrolası bir tornavida yüzünden annemle babamın azgın köpekler haline dönüşmesinin zihnimde canlanmasıydı. “Baba—”

“Bana bahane üretmeye çalışma, küçük hanım!” dedi babam otoriter bir tonda. “Annen bana kafayı yedirtmeden önce, onu hemen arasan iyi edersin.”

“Baba, o kadar da kötü olamaz. Bahse girerim sadece—”

“Delirdi diyorum, Julia! Yatak odamızı yeniden dekore etmede ona yardım etmemi istiyor. Çok istiyorsa bunu kendi başına yapmasını söyleyip duruyorum. ama bunun birleştirici bir deneyim olacağını ve bu işi birlikte yapmamız gerektiği konusunda ısrar ediyor.”

“Baba—”

“Bu kadını deliler gibi sevdiğimi biliyorsun, ama beni bir kez daha Home Goods’a götürüp, yolunu kaybetmiş fino köpekler gibi peşinde gezineceğimi sanıyorsa yanıhıyor!”

Galerinin önünde ileri geri volta atmaya başlarken, derin bir iç çektim. “Baba...”

“Sen hiç Home Goods’a gittin mi, Julia?”

“Evet, gittim ama—”

“Nasıl bir yer olduğunu sana anlatayım. Kahrolası bir kâbus gibi, Julia. Bir kâbus!”

“Baba,” dedim bir kez daha ama cümlemi devam ettirmeye fırsat bulamadan, babam freni boşalan bir kamyon gibi konuşmasını sürdürdü.

“Eğer annenin bir kez daha bir duvar kâğıdının yatak odamızda ne kadar olağanüstü duracağını söylediğini duyarsam, yemin ederim aklımı oynatacağım. Ve yatak örtüsü seçeneklerini hiç anlatmayayım istersen.”

“Baba-”

“Ne dediğimi duydun, değil mi? Kahrolası yatak örtüleri dedim! Alt tarafı örtü, Tanrı aşkına! Beni ne hale getirdiğini görüyor musun? Bir şey daha var. Ben-”

“BABA!” diye bağırdım sonunda dayanamayıp. Kaldırımda yürüyen insanlar durup bana baktıklarında hemen kendimi toparladım. “Onu yarın arayacağıma söz veriyorum. Tamam mı? Şimdi gerçekten, kapatmam gerek.”

“Ah, yatak örtüsünden daha önemli olan işlerinden seni alıkoyduysam, özür dilerim,” dedi alaycı bir tavırla. “Benim dünyama hoş geldin.”

“Onu yarın arayacağımı söyledim, ama şimdi gerçekten gitmeliyim. Randevuma geç kalacağım,” dedim bileğimdeki saati tekrar kontrol ederek. Saat bire üç vardı.

“Pekâlâ, işine bak o zaman!” dedi babam somurtkan bir tonda. “Yarın onu arayacağını söylerim. Ama aramak yerine eve bir uğrasan, daha iyi olurdu.”

“Şansını fazla zorlama, baba.”

Babam vedalaşırken bir kakhaha atıp telefonu kapattı. Aklımdan annemle babam artık kendilerine ayrı yaşam alanları oluşturmayı düşünmeye başlasalar hiç fena olmayacak diye geçirirken, Sarah’ın arkamdan seslendiğini duydum.

“Artık içeri girmeyi düşünüyor musun?” diye sordu şen şakrak.

“Son dakikada gelen bir telefon görüşmesi yapmam gerekti. Alex görüşme için hazır mı?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye gürledi Sarah kapıyı ağzına kadar açarken. “Son yarım saat içinde, her iki dakikada bir senin gelip gelmediğini sordu,” dedi göz kırparak.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten... Gelir gelmez doğruca odasına gitmeni söylememi istedi benden.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Alex’in odasına doğru ilerlerken, topuklu ayakkabılarımdan çıkan sesler ahşap döşemenin üstünde yankılanıyordu. Avuç içlerim terlemiş, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı ve karnıma kramplar giriyordu. Elbette koridorun en sonundaki oda onundu. Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi kapısı kapalıydı. Bu, kapıyı tıklatıp kendimi tanıtmam anlamına geliyordu ve sesimin çıkıp çıkmayacağından şüpheliydim. Tam o sırada Alex kapıyı açtı ve yüzünde şimdiye dek gördüğüm en haylaz gülümsemeyle karşımda belirdi.

Üzerindeki siyah pantolonu, yeni ütülenmiş beyaz bir gömlek ve siyah ipek bir kravatla kombinlenmişti. Sarı saçları bugün ele avuca sığmaz görünmüyordu, sanki yeni taranmış gibiydiler. Başıyla beni selamlarken alına bir tutam saç düştü ve içeri girmem için kapıyı ardına kadar açtı.

Yanından hızla geçerek odaya girdiğimde, “Önce senin temel kuralları bir tartışmamız gerek,” dedi.

Ona ne söyleyeceğimi ya da ne halt edeceğimi bilmiyordum. Bu odada kendi konfor alanımdan uzaktaydım ve kapıyı ardımdan kapattığında başıma kötü şeyler geleceğini anladım. Nereden bildiğimi sormayın işte, sadece öyle hissettim. Bunda Alex’in bileğimden kavrayıp beni döndürerek kapıya yaslamasının da payı vardı elbette.

Ardından bileğimi bırakıp kapıyı kilitledi. Bir yandan yüzümü dikkatle inceliyordu. Yavaşça elini uzatıp gözümdeki güneş gözlüklerini aldı ve çantama attı. Hemen

peşinden de çantamı elimden alıp, ayağımızın dibine yere bıraktı. Bunu yaparken bir saniyeliğine bakışlarını benden kaçırmamasını fırsat bilerek bu pozisyondan kurtulmaya çalıştım, ama kendimi tekrar onun kollarında, bu kez yüzüm kapıya dönük halde buldum. Doğruyu söylemek gerekirse fazla bir direnç gösterdiğim de söylenemezdi. Onun tarafından hırpalanmak hoşuma gidiyordu. Evet, normalde işleri ele alan bir kişi olarak bu durum beni de şaşırtmıştı.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadan öylece durduk. Sonra Alex öne doğru bir adım atıp bedenini bedenime dayadı. Kalkan penisinin yarattığı baskıyı arkamda hissedebiliyordum ve normalde anal seks yapan biri olmasam da inanılmaz tahrik oldum.

“Dediğim gibi... Senin temel kuralların...” Alex ellerini omuzlarıma yerleştirip ardından kollarımdan aşağıya doğru gezdirdi. “Bence şu dakikada onlara uymak sadece zaman kaybı olur, çünkü sana yapmak istediğim onlarca şey var. Ve dün gecedен sonra, senden bir an bile uzak kalmamın imkânı yok.”

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve avuç içlerim başımın üstünde duvara yaslanıncaya kadar yukarı doğru kaldırdı. Ardından bir eliyle saçlarımı yana savururken diğerini yavaşça sırtımda gezdirip nihayet kalçalarıma geldiğinde durdu. Öne doğru eğilip dudaklarını kulağıma değdirdiğinde, bu dokunuştan aldığım zevkle birlikte gözlerimi kapadım.

“Durmamı istiyor musun?” diye sordu Alex nefesinin sıcaklığını ve çatallı sesi kulağımda çınlayarak.

“Ben...”

“Julia!” dedi baştan çıkaran bir tonda elini kalçamda gezdirip bedenimi baştan sona ürpertirken. Ardından ete-

ğimin kenarını avuçladı. “Sana kolay bir soru sordum, dedi duraksayıp ve kulak mememi öptü. “Evet...” Bu kez dudakları boynuma bir öpücük kondurdu. “Ya da hayır...” Hayır kelimesini popoma biraz daha bastırarak vurgulamıştı.

Hayatımda hiç bu kadar uyarıldığımı hatırlamıyordum. Bana teknik olarak henüz bir şey yapmamış olmasına rağmen, tamamen kontrolü altına girmiştim. Beni adeta avucunun içine almıştı.

“Hayır...” diye mırıldandım nefes nefese perişan bir halde.

Kendimi daha fazla tutabileceğimi düşünmemiştiniz umarım! Ben de öyle...

Alex saçımı bırakıp şimdi iki eliyle eteğimi sıyrıyordu. Etek nihayet belimde toplandığında, külotlu çorabımın içindeki popom tamamen açığa çıkmıştı. İçimden bugün düzgün bir çamaşır giydiğim için Tanrı'ya şükrettim.

“Uslu kız...” diye fısıldadı sertçe. Elleri bu kez bluzumun düğmelerine uzandı. Hızlı birkaç hamlenin ardından düğmeler tamamen çözüldü.

Dudakları hafifçe ısırıp bütün boynumu öpüyordu. Kulağıma kadar gidip sonra tekrar aşağı indi. Bacaklarımın arasında sıcaklığı hissetmeye başlamıştım. Onun hareketlerine daha iyi karşılık verebilmek için başımı çevirdim. O da amacımı anlamıştı, ama elleri artık hareket etmiyordu. Onun dokunuşuna o kadar ihtiyacım vardı ki, bunu hemen şimdi istiyordum.

“Söyle bana!” dedi sanki aklımı okurmuş gibi.

“Dokun bana...”

Alex ellerini sutyenimin üzerinde gezdirdi ve göğüslerimi avuçladı. Baş ve işaret parmağıyla meme ucumu

sıkıştırırken, dili hâlâ kulağımla boynum arasında gidip geliyordu. Başımı onun göğsüne yasladım ve popomu azgın bir kedi gibi penisinin üzerine sürttüm. Daha fazlasını istercesine kalçamı oynatıyordum. Bir eliyle göğsümü bırakıp yanağıma dokundu ve beni kendine yaklaştırdı. Sonunda ağızlarımız birbiriyle buluştuğunda, ateşli bir öpüşme bizi bekliyordu.

Dili, beni sanki daha iyi tatmak istermişçesine dışarı çıktı. Ben de sanki dilinin ağzımın içinde büyümesini istermişçesine onu emmeye başladım. Sadece bu bile, neredeyse orgazm olmama sebep oluyordu. Başını istediğim yerde tutabilmek için elimle ensesini kavradım. Bu öpüşmeyi daha da derin hissetmek istiyordum. Elini göbeğime doğru indirdiğinde işler çığırından çıkmaya başladı. Artık dantelli siyah külotuma dokunuyordu.

Dayanamıyordum. Neredeyse parmaklarının hareketi beni yalvartır hale gelmişti. Onları asıl istediğim yer hariç, her yerde dolaştırıyordu. Alex beni öpmeyi bırakıp gözlerindeki saf şehvetle bir süre bana baktı ve sonunda elleriyle külotumu aşarak bana gerçekten dokundu. O dokunuşu hissettiğimde hemen gelecek gibi oldum. Hızlıca içime bir parmağını sokarak devam etti ve onu sonra yavaşça çekti.

“Vay canına, gerçekten çok ıslaksın,” dedi dişlerinin arasından.

Şimdi tüm parmağı içimdeydi. Başparmağı da klitorisimin üzerinde daireler çiziyordu. Sesli bir şekilde inledim. Nerede olduğumuzu unutmuştum.

“Eğer devam etmemi istiyorsan sessiz olmalısın. Bunu başarabilir misin, Julia?”

“Evet...” dedim nefes nefese. Parmağı hâlâ içime girip çıkıyordu.

Arkaya doğru uzanarak penisini avuçladım. Birkaç kere elimi ileri geri götürdükten sonra bileğimi tutup tekrar duvara yasladı.

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordu sertçe.

İkiye ayrılmak üzere olduğum için ona hemen cevap veremedim. Alex de el hareketlerini bir kenara bırakıp dişleriyle kulak mememi hafifçe ısırды. Ardından da tekrar boynumu öpmeye başladı. Sonrasında duyduğum ilk şey kemerinin sesiydi.

“Cevap ver bana! Seni becermemi istiyor musun?”

“Evet..”

Birkaç saniye sonra üzerindeki giysilerin havaya fırlatıldığını duydum. Alex tekrar bana doğru eğilip boynumu öptü ve bana hafifçe, “Önünü dön,” diye fısıldadı.

Söylediğini hemen yaptım. Kravatı ortalıkta yoktu. Gömleğinin düğmeleri de açılmıştı. Mükemmel bir şekilde bronzlaşmış teni gözüme çarptı. Gözleri yarı çıplak vücudumun üzerinde geziniyordu. Sanki elleri vücudumda dolaşıyor gibiydi. Bir süre bana bakıp bu anın keyfini çıkardı. Sonunda hareketsizliğini bozarak önümde diz çöktü. Külotumu topuklarıma kadar indirdi. Ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştığımda başını kaldırıp, “Onlar kalsın,” dedi.

Dudaklarını ve dilini kasıklarımın arasında hissettim. Elleri bacaklarımda arkalarında doğru ilerliyordu. Dili klitorisime dokunduğunda gözlerimi kapattım ve istemsiz bir şekilde başım arkaya doğru düştü.

Böyle daha fazla dayanamazdım. Keşke bunu yapabilseydim ama o kadar gücüm olmadığını biliyordum. İçinde bulunduğum durum iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. O harika anı fazlasıyla istiyordum, fakat oraya ulaşma süreci de en az onun kadar iyiydi. Özellikle de erkeğin

ne yaptığını çok iyi biliyorsa. Tanrım, dilini kullanmayı bilmeyen bir erkekten daha kötüsü olamazdı dünyada. Öyle değil mi, bayanlar? Bu durumlarda en iyisi omuz üzerinden kontrolleri uygulamak ve onu yönlendirmektir. Ama bunun için de zaman gerekiyordu ve benim dayanacak zamanım yoktu. Neyse ki Alex işinin uzmanıydı. Her zaman doğru noktaları buluyordu. Parmaklarını içime soktuğunda, gelmekte olan orgazmımı bastırmaya çalıştım, ama o çok yakın olduğumu anlıyordu. Dişleriyle klitorisimi hafifçe ısırduğunda orgazmımın ilk titreşimleri vücudumda gezinmeye başladı. Onu olduğu yerde tutmak için ellerimi saçlarında gezdirdim. Yolculuğumun en hassas anına geldiğimde hareketlerini yavaşlattı ve parmağını içimden çıkararak hafifçe kasıklarımı öptü. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Başına dokunup kalkmasını istediğimi belirttim. Ellerimle fermuarını çözmeye başladım.

Alex elleriyle yüzümü avuçladığında gözlerimi açtım ve onu sakince tekrar öptüm. Dudaklarında vajinamdan kalan tadı hissedebiliyordum. Elimi pantolonundan içeri doğru sokarken, dillerimiz birbirine kenetlenmişti. Sonunda penisi avucumun içindeydi. Sıkıca kavrayıp elimi ileri geri hareket ettirdim. Teşekkürler, stres topu! Beni öpmeyi bırakıp göğsümü dudaklarının arasına aldı. Göğüs ucumda dilini dolaştırırken, başını kaldırıp mavi gözleriyle bana baktı ve ardından aynısını diğerine de uyguladı.

Bu kadarı, benim için fazlaydı. Kırılma noktasına gelmiştim. İçime gömülmesini istiyordum. Tıpkı dün olduğu gibi... Pantolonunu indirip penisine baktım. Onu tekrar elime alıp okşadım. Harikaydı.

Sünnetli, pürüzsüz ve çivi çakacak kadar sert. Sevişmemize devam etmek için dikkatlice ayağa kalktı. Nor-

malde hiçbir zaman dizlerimin üzerine çöküp bir erkeğin penisi ağzıma alma isteği hissetmezdim, ama Alex'e baktığımda ve onun nefes alıp verişini izlediğimde anında bu istekle doldum. Tam aşağı doğru kayıyordum ki, kollarıyla beni kavrayıp ayağa kaldırdı. Ardından kasıklarımın tuttuğu gibi beni havaya kaldırdı. Kendimi bir tüy kadar hafif hissediyordum. Düşmemek için bacaklarımı beline dolamak zorunda kaldım. Hemen altımda sabırsızca bekleyen organının ucunu hissedebiliyordum. Yukarı aşağı hareket ederek beni baştan çıkarıyordu. Aşağı doğru inerken kollarımı daha doğru ayarlayarak onu içime almaya çalıştım, ama adi herif beni durdurup güldü.

“Alex, beni hemen şu an becermezsen, seninle bir daha asla konuşmayacağım.”

“Gerçekten mi?” dedi ve ardından alt dudağını emdi.

“Evet...”

Penisinin ucunu tekrar yukarı doğru hareket ettirdi. Bu sefer klitorisime sürtmüştü. Sesli bir şekilde adını haykırdım.

“Senin dileğin benim için bir emirdir.”

Beni kaldıran kolları hafifçe aşağı doğru indirdi. İçime girişinin her bir santimini hissetmek inanılmaz bir duyguuydu. Bana gözlerini dikip bakarken onu tam olarak içimde hissettim. İçimi tamamen kaplamıştı. Üzerimde inanılmaz bir hareket etme isteği vardı, ama beni sabit tutuyordu. Alnını alnıma doğru yaslayıp derin bir nefes aldı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Başını hafifçe geriye doğru itip onu öptüm ve dilini tekrar ağzımın içine aldım. Kalçamı ona doğru bastırırken birlikte inledik.

“Tanrım, bu çok iyiydi...” dedi fısıldayarak. Nefesini dudaklarımda hissediyordum.

“Lütfen, hareket et...” dedim saçını kavrarken. “Hemen, şimdi!”

O an dudaklarının kenarında sinsi bir gülümseme ilişti. Aletini sadece ucu içimde kalacak şekilde dışarı doğru çekti. Bu durum beni ağlatacak kadar üzmüştü.

“Beni yalvartmak mı istiyorsun? Bu mudur yani? İstiyorsan bunu yaparım. Şu an hiçbir şey umurumda değil.”

“Gerçekten yalvarır mısın? Penisimi sana tekrar sokmam için bana yalvarır mısın?”

Başımı ileri doğru ittirerek kulağının dış çeperini yaladım ve ona, “Lütfen, penisini tekrar içime sok. O kadar sert ve hızlı yap ki, asla durma...” diye fısıldadım.

Daha cümlemi bitirmeden penisimi içime o kadar sert soktu ki, gözümün önünden yıldızlar geçti. Sırtım kapıya sertçe çarptı. Sanırım kapı kırılmıştı. Görünüşe göre Alex söz dinleyen biriydi.

“Aman Tanrım!” diye inledim kesik nefeslerimin arasından.

“Şşşşt!” dedi Alex ve eliyle ağzımı kapattı.

Alex, bacaklarım hâlâ beline dolanırken beni kucaklayıp masasının kenarına kadar taşıdı. Pantolonu bileklerindeydi. Arkamda birkaç kâğıt yığını gördüm, her zamanki ofis saçmalıkları...

“Bunlar önemli mi?” diye sordum masasını göstererek.

“Senin kadar değil.”

Yüzümde şeytani bir gülümsemeyle masadaki her şeyi aşağıya fırlattım. Kâğıtlar her tarafa dağılmıştı. Beni iterek masaya yatırdı. Bacaklarımı onun için açabildiğim kadar açtım. Artık hiçbir şeyden utanmıyordum. Bu kadar utançsız olmak insanı harika hissettiriyordu. İşaret

parmağımla onu kendime doğru çağırdım. O da dediğimi yaptı. Bu çocuk çok usluymuş. Tekrar içime girerek kaldığı yerden devam etti.

Çok sert ve çok hızlıydı, tam istediğim gibi. Kasıklarımın hissettiği her bir vuruşta tekrar orgazma yaklaşıyordum. Vücutlarımız ter içinde ve seks kokusuyla birbirine yapışmıştı. Kendini geri çekerek bana baktı. Ellerimle kendi göğüs uçlarımı çimdikledim. Beni izlerken sessizce küfürler savuruyordu. Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. Sonra parmağını ağızıma alarak emdim. "Beni öldüreceksin, biliyorsun değil mi?" dedi Alex.

Cevap olarak dizlerimi daha da yukarı çıkarıp ona daha iyi bir açı yaratarak karşılık verdim. Alex başparmağını ağızımdan çıkartıp klitorisime sürtmeye başladı ve yavaş yavaş daha derine girdi.

"Tanrım, evet!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Hayatımda yaşadığım en kışkırtıcı orgazm bedenimi sararken iç duvarlarım penisini iyice kavradı. Alex de kendini bırakıp inlemeye başlamadan önce ne kadar harika hissettiğine dair bir şeyler fısıldıyordu. Bu hayatımda duyduğum en orijinal sestti. Tıpkı kemerinin çözüldüğünde duyduğum ses gibi...

Birkaç dakika hareket etmeden yattık. Kendimizi toplamaya çalışıyorduk. Sonunda Alex başını göğüslerimden kaldırdı ve beni uzun uzun öptü. Ardından yüzümdeki saçları temizledi. "Haberin olsun diye söylüyorum, bunu tekrar yapacağız."

Artık kaçış bitmişti. Bu adam beni sıkı sıkıya yakalamıştı ve cevabım çok basitti. "Eminim yapacağız."

Ertesi sabah, bir kez daha çıplak olarak, darmadağın olmuş çikolata-kahvesi rengi çarşafların üstünde, yüzükoyun uzanmış bir halde uyandım. Tam olarak belirtmek gerekirse, Alex'in yatağındaydım. O bir eli belimde, bacaklarından biri de benimkilerin üstüne atılmış vaziyette hâlâ uyuyordu. Başını da sırtımın üst kısmına koymuş, beni adeta yatakla kendi bedeni arasında sıkıştırmıştı. Hah! Sarılıp uyuyan adamlardandı. İlginç...

Ah, evet! Buraya nasıl geldiğim sorusu daha ilginçti tabii.

Pekâlâ, ofisindeki sevişme ziyafetinin ardından, çalışmayı fazla abarttığımızı düşünüp günün geri kalanında kendimize izin verdik. Aynı ayrı arabalarla onun evine gelip, birbirimizi daha yakından tanıma sürecine geçtik. Bir başka deyişle, avazımız çıkana kadar bağırarak sevişmeye ve başka şeyler yapmaya devam ettik. Ta ki gecenin ilerleyen saatlerinde, vajinam artık tamamen hissizleşinceye kadar.

Başka şeyler derken kastettiğim gece yarısına doğru yatağın içinde hızlıca bir şeyler atıştırmaktı. Yemeğimiz ev yapımı dondurmaydı ve sanırım dondurmayı birbirimizin bedeni üzerinden yediğimizi de burada belirtmekte fayda vardı. Alex dondurmasını gerçekten ama gerçekten iştahla yedi.

Bu durum Alex'in altından kurtulmaya çalışırken, bedenimin bazı bölgelerini çarşaftan adeta tutkalla yapışmışçasına ayıramadığımı açıklamaya yeterdi. Bedeninizi bir tatlı tabağı gibi kullanmanın olayı şuydu. O an için oldukça seksi ve eğlenceli olabilen bu durum, acı ama gerçek ertesi gün seksi olmanın yakınından bile geçemiyordu. Filmler ve kitaplar bu büyülü illüzyonu ölümsüzleştiriyor, karakterler ertesi sabah adeta dünyaya yeniden gelmişçesine bir tazelik içinde güne başlıyordu. Oysa siz uyandığınızda kendinizi alt üst olmuş bir halde buluyordunuz.

Şu an saçlarım büyük ihtimalle bir fare yuvasına benziyordu ve yastığa yayılmış birkaç tutamdan görebildiğim kadarıyla, dondurmamızın üstüne serpiştirdiğimiz renkli şekerlemelerin bir kısmı içlerine işlemişti. Dahası nefes alırken hissettiğim berbat ağız kokusunu da eklersek, bu dâhiyane fikrin günışığında kesinlikle mide bulandırıcı olduğunu rahatlıkla itiraf edebilirdim. İnsanın durup dururken neden birinin bedenini yalayarak yemek yeme ihtiyacı içinde olduğunu sorgulamanızı sağlıyordu.

Şimdi gerçekten ihtiyacım olan şey, harika bir duş ve bir diş fırçasıydı. Hem de hemen!

Beni yanlış anlamayın, uyanır uyanmaz bedenimde Alex'in sıcaklığını hissetmek hoş bir duyguydu. Özellikle de sanki kaçıp gitmemi engellemek istercesine beni tamamen altına almışken... Ama eğer uyanır ve beni bu darmadağın halimle görürse, bu pek de hoş olmazdı.

Önce bacaklardan başlamalıydım. Tamamen serbest kalıncaya kadar onları çok yavaş bir şekilde çekip Alex'in bacağına altından kurtardım. Sonra sıra üst tarafa geldi. Bunu yapmak çok daha zordu. Dikkatlice sol tarafa doğ-

ru kaydım. ama göğüs ucumdan biri çarşafa yapışmış olduğundan durmak zorunda kaldım. Ses çıkarmamak için alt dudağımı ısırıp içimden üçe kadar saydım. Tıpkı bir yara bandını çeker gibi kendimi geriye doğru çekecektim. Haydi bakalım!

Kahretsin, canım yandı! Bir daha yatakta alışılmadık fanteziler denemek üzereyken, aklınıza ben geleyim. Ama şimdiye kadar iyi gitmiş olmalıyım ki, Alex yerinden kıpırdamadan uyumaya devam ediyordu. Bununla birlikte meme ucumun gerçekten bir yara bandına ihtiyacı vardı.

Pekâlâ, şimdi tekrar yavaş yavaş sola doğru kaymaya devam edebilirdim. Nihayet tamamen altından kurtulmak dakikalar aldı. Yataktan kalkarken göz ucuyla Alex'e baktığımda, tek gözü açık halde beni izlediğini fark ettim. Parlayan gamzesiyle yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ama bu haksızlıktı. Orada yüzükoyun uzanmış, yalnızca kalça kısmına yayılmış, poposunun ufak bir kısmını açıkta bırakan çarşafın altında olağanüstü seksi görünüyordu. İnsanın onu adeta yiyesi geliyordu.

Dün gecedен gördüğüm kadarıyla mükemmel bir kıcı olduğunu söyleyebilirdim. Öylesine ilham verici bir kıcı vardı ki, hakkında şarkılar yapılabilirdi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu. İçinde bulunduğum durumun onu çok eğlendirdiği belliydi.

"Seni uyandırmamaya çalışıyordum."

"Ama ben uyanığım."

"Bunu görebiliyorum," dedim küçümseyerek. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Yeterince uzun bir zamandır..."

"Neden hiçbir şey söylemedin peki?"

“Çünkü yataktan kalkma çabanı seyretmek çok ama çok eğlenceliydi,” diye kıkırdadı.

Uzaklardan Diana Ross ile Lionel Richie’nin birlikte söylediği Endless Love şarkısının melodisi duyuldu. Alex şaşkınlıkla etrafına bakınırken, benim yüzümde ‘*oyun bitti*’ ifadesi belirmişti. Eminim arayan Sabrina’ydı. Haftalık skype görüşmemizi kaçırdığım için, nerede olduğumu merak etmiş olmalıydı.

“Ben hayal mi görüyorum?” dedi Alex başını yataktan kaldırıp. “Yoksa evimde bir yerlerde, seksenli yıllardan kalma bir aşk şarkısı gerçekten çalıyor mu?”

“Bu, benim cep telefonum olmalı.”

“Cep telefonu melodisi olarak kendine bu şarkıyı mı seçtin?” dedi Alex düşünceli gözlerle bana bakarak. Zihninde parçaları birleştirmeye çalışıyor gibiydi. “Arayan kim?”

“Düşündüğün gibi değil,” dedim hafifçe omzumu silkip utangaç bir tavırla. “Sabrina arıyor.”

“Cevap verecek misin?”

“Hayır, şimdi değil...”

“Neden?”

“Çünkü ona şimdi bir açıklama yapmak istemiyorum,” dedim elimle ikimizi işaret ederek. Telefon sustu. Sabrina’nın, nerede olduğumu soran, endişeli bir sesli mesaj bırakacağından adım gibi emindim.

“Peki, daha sonra söyleyecek misin?”

“Hayır... Belki... Evet...” diye itiraf ettim. “Biliyorsun, o benim en yakın arkadaşım.”

“Peki, ona nasıl bir açıklama yapacaksın?”

“Henüz bunu düşünmedim. çünkü şu an aklımdan geçen tek şey, kendimi bir an önce düşün altına atabilmek.”

“Sana katılabilir miyim?” diye sordu Alex tek kaşını havaya kaldırarak. Oyunbaz gülüşü tekrar yüzüne yerleşmişti.

Ona bakmamla birlikte bir kez daha nutkumun tutulduğunu hissettim. Dağınık saçları, gece harika bir seks yaşadığını belli edercesine birbirine karışmış, kristal mavisi rengindeki gözleri ıslıl ıslıldı. Üzerini yarım yamalak örten çarşafın altındaki çıplak bedeni, olağanüstü erkeksi ve mükemmel görünüyordu.

“Julia?”

“Ne var?”

“Bir an için seni kaybettiğimi sandım,” dedi benim dalıp gittiğimi fark ederek.

“Hayır, buradayım. Ama eğer beni yanlış anlamazsan, duşu tek başıma almak istiyorum,” dedim. “Biliyorum, insanda heves bırakmıyorum ama...”

Alex şaşırmış görünüyordu. “Elbette, nasıl istersen... İşin bitene kadar seni burada beklerim.”

“Teşekkürler...” diye mırıldandım. Çünkü karşısında çıplak kalmak fikri, aniden tuhaf gelmişti. “Arkanı dönebilir misin acaba?”

“Efendim?”

“Arkanı dönebilir misin, dedim. Şu an çıplağım da.”

“Biliyorum ve bu çok hoşuma gidiyor.”

“Çıplak olmanın ötesinde, saçım başım dağılmış halde. Berbat görünüyor olmalıyım.”

Alex uzanıp yüzümü şefkatle ellerinin arasına aldı. “Daha önce gözüme hiç bu kadar güzel görünmemiştin. Ve çıplak olma kısmına gelince, dün geceyi hatırlıyorsun, öyle değil mi?”

Kızardım. İnanabiliyor musunuz? Dün gece bu yatakta yaptığımız şeylerden bir kısmını hatırlamam bile yüzümün kızarmasına ve karnımda kelebeklerin uçuşmasına yetmişti. “Yani arkamı dönmeyecek misin?”

“Hayır...” dedi Alex yaramaz bir oğlan gülüşüyle. Yatakta yuvarlanıp kollarından birini başının altına yerleştirdi. Çarşaf her nasılsa bedeninin alt kısmını kaplamaya hâlâ devam ediyordu, ama açıkta kalan bölümler gün ışığında çok daha mükemmel görünüyordu.

Gözlerimi devirmemle birlikte, Alex bir kahkaha attı. Rahatsızlığımı bu kadar açıkça belli etmem onu eğlendirmişe benziyordu. “Pekâlâ... Öyle olsun bakalım!”

Parmak uçlarım ahşap döşemeye değene kadar, ayaklarımı beceriksizce yere doğru salladım. Avuç içlerim hâlâ yatağın üstünde, kendimi doğru zamanda aşağı bırakmak için fırsat kolluyordum. Tecrübesiz birinin gözünde şu an sınav çekmeye benzer bir pozisyonda görünüyor olabildim. Garip olan şey ise şuydu, normalde bu kadar çekingen biri değildim. Her nedense Alex’in yanında, son yirmi dört saat boyunca bedenimi adeta benden daha iyi tanıır hale gelmesine karşın, kendimi akıl almaz derecede utangaç hissediyordum.

Tıpkı meme ucumu çarşaftan ayırdığım gibi, hızla ayağa kalkıp üzerimde sahte bir özgüvenle banyoya doğru kasıla kasıla yürüdüm. Alex arkamdan hafif bir ısıklık çaldığında omzumun üstünden ona ölümcül bir bakış attım. Yalnızca bir kahkaha atmasına sebep olduğum bu hareketten sonra, odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapattım.

Banyoda duş başlığının kontrol düğmelerini çabucak çevirdikten sonra suyun ısınmasını beklemek üzere bir

adım geri çekildim. Beklerken ağzımdaki iğrenç tattan kurtulabilmek için diş macunu aramaya karar verdim.

VAY ANASINI! Tıpkı bir orman kaçkınına benziyordum. Öyle ki, aynadaki görüntüme birkaç saniyeden fazla bakmaya katlanamadım. Ulu Tanrım! Bir de beni bu halimle güzel bulduğunu söyledi. Korkarım bir göz doktoruna görünmesinin zamanı gelmişti. Gözlerimle bir süre lavabonun etrafını tarayıp sonunda macun tüpünü buldum. Üzerine bir parça macun sıktığım parmağımla dişlerimi hızla fırçaladıktan sonra küvete geri döndüm.

Tam da düşündüğüm gibi ihtiyacım olan şey iyi bir banyoydu.

Fazla oyalanmak istemediğim için saçlarımı çabucak şampuanladım ve ardından duş jelini sürerek çok sayıdaki duş başlıkları sayesinde bedenime her açıdan çarpan sıcak suyun altında bir süre durdum. Cam duşa kabini açıp dışarı çıkmadan önce saçımı iyice sıkarak fazla kalan suları akıttım. Sonra kurulanmak için en yakınimdaki havluya uzandım. Havluyu bedenimin etrafına sarınıp tekrar yatak odasına döndüğümde Alex hâlâ onu bıraktığım pozisyonda duruyordu.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Karşı konulmaz derecede seksi görünüyordu. Şu an aklımdan geçirdiğim şeye inanamıyordum. Yeni ovalanıp temizlenmiş bedenim de aynı şekilde hayretler içindeydi. Tekrar kasılmaya başlayan vajinamda bile benzer şaşkınlığı hissedebiliyordum.

Canları cehenneme! İnsan hayata bir kez geliyordu, öyle değil mi?

Sinsice yürüyüp yatağın uç kısmına tırmandım. Alex

hareket edecek olduğunda, elimi kaldırıp parmağımı ona doğru salladım. “Sakin kıpırdama!”

Alex bir önceki pozisyonuna geçip yerinden doğrularak kapitone yatak başlığına yaslandı. Üzerindeki örtünün altından kendini belli eden ereksiyonu kasıklarımda bir sıcaklığa neden oldu. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda, hazır olduğunu ve beni arzuladığını belli edencesine gülümsedi ve bakışları havluyu tutan elime kaydı.

“Tekrar kirlenmek istediğine emin misin?” diye sordu şehvet dolu gür bir sesle.

Sorusuna cevaben elimi çektim ve havlunun ayaklarımdan dibine düşmesine izin verdim. Bir süre bedenimin her bir noktasına uzun uzun bakması için ona zaman tanıdım. Yatağa önce bir dizimi, sonra diğerini koyarak tırmandım ve emekleyerek yanına doğru ilerledim. Ona ulaştığımda, adeta iz sürercesine göbeğinden başlayarak sağ meme ucuna kadar dilimi bedeninde gezdirdim. Meme ucunu ağzıma alıp sertçe emdikten sonra serbest bıraktım. Dilimi tadı son derece tanıdık gelen meme yuvarlağının etrafında bir kez daha döndürdükten sonra, dokunduğum her noktayı yalayarak boynuna doğru ilerledim.

Dizlerimin üzerine ilişmiş halde bacaklarımı iki yana açıp üstüne bindim. Alex ıslak saçlarımdan tutup beni sertçe kendine doğru çekti. Ağızlarımızın birleşmesine ramak kalmıştı. İkimiz de nefes nefeseydik ve gözlerimizden şehvet akıyordu.

“Soruma cevap vermedin,” diye fısıldadı. “Tekrar kirlenmek istiyor musun?”

“Kesinlikle...”

Dilimi uzatıp alt dudakını yalamamla birlikte, ağzından hafif bir inilti çıktı. Tanrım, bu inilti bile beni öldür-

meye yeterdi. Alex'le ateşli bir sevişme sırasında ölüm... Ne sebepti ama! Alex, üzerindeki örtüyü tekmeleyerek kenara savurdu. Aleti vajina deliğime giriş yaptığında, üzerine tamamen oturmak yerine onu elime alıp klitorisime sürtmeye başladım.

Vuruşlar şiddetlendikçe, Alex'in saçlarımı kavrayan eli daha da sıkılaştı. "Kendini benim için getirmeni istiyorum!" diye gürledi.

Penisini hedef noktasının altında üstünde kaydırarak çoktan boşalmanın eşiğine gelmiştim. Orgazmı daha da yoğun kılan şey ise ben boşalmak üzereyken onun beni izliyor oluşuydu. İhtiyacımı gidermek için onun bedenini kullanırken bakışları beni kasıp kavuruyordu.

"Ah Alex, çok yaklaştım!"

Alex alt dudağımı dişlerinin arasına alıp tam olması gerektiği ölçüde emmeye başladı. Dudağımı tekrar serbest bırakırken dilini yavaşça üzerinde gezdirdi. "Sen önce bir kendini getir, bak sonrasında sana neler yapacağım!"

Sanki tek yapması gereken bunu dile getirmektir. Gerçekten... Milyonlarca parçaya ayrılıp çığlık çığlığa ismini haykırmadan önce ağzından, "*Sana neler yapacağım,*" kısmını zorlukla duyabilmişim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzıyla ağzımı kasıp kavurdu. Bedenim doruk noktasından yavaş yavaş normale dönerken, dillerimiz ahenk içinde dans ediyordu. Öpüşmeyi bitirdiğimizde, alınlarımızı birbirine yaslayıp nefes alarak dinlendik.

"Boşalırken olağanüstü güzel görünüyorsun, Julia."

Fısıltıyla söylediği bu söz üzerine içimde yine bir sıcaklık hissettim, ama üzerinde durmaya fırsat bulamadım. Alex doğrulurken beni kucakladı ve bacaklarım ona

dolanmış haldeyken yatağın kenarına doğru ilerledi. Nihayet ayakları yere bastığında üzerinden inerek ayaklanmaya hazırlandım, ama beni durdurdu.

“Ellerini ve dizlerini yatağın üzerine koy!” diye emir verdi otoriter ve arzulu bir tonda.

Benden istediği pozisyonu aldıktan sonra, omzumun üstünden ona baktım. Arkama geçmiş, içime girmeye hazırlanmak için penisini sıvazlıyordu. Dudağımı ısırıp arkama yerleşmesini ve beni belimden kavrayıp kendine çekerek, zerre kadar merhamet etmeden içime girişini izledim. İleri geri hareket etmeye başladığında, her bir vuruşla birlikte adeta kendimden geçtim.

Elini sırtımda gezdirdiğinde, hareketini onaylarcasına dondurma lekeli çarşafı sıkıca kavradım. Ardından tek hatırladığım, popoma diğer eliyle bir şaplak indirmesi oldu. Çok sert değildi, ama sonrasında bir saniye sızlamasına yetecek kadardı. Başlangıçta böyle bir şey beklediğim için şoka girsem de, itiraf etmeliyim ki harika bir histi ve daha fazlasını istedim.

“Tekrar yap!” dedim dişlerimi sıkıp omzumun üstünden ona bakarak. Alex’in konsantre olmuş bir şekilde elini geri çekip beni bir kez daha tokatladı. Bu kez ilkinden biraz daha sertti.

Ardından bir öncekinden daha sert olmayan bir tokat daha geldi. Bu defa kolayca geçmeyen sızı tarif edilmez bir haz yaratmış, içimde vuran aletiyle birleştiğinde mükemmel bir kombinasyon sağlamıştı. Alex bir eline saçlarını doladı ve diğer eliyle de belimi sıkıca kavradı. Buna inanamıyordum, ama tekrar gelmek üzereydim ve o gelmeden önce boşalabilmek için can atıyordum.

Alex belimi kavradığı elini gevşetti ve uzanıp klitorisi-

mi okşamaya başlar başlamaz kendimi göz kamaştırıcı bir orgazmın içinde kaybettim. Alex'in beni takip etmesi de yalnızca bir saniye sürdü. Nihayet tamamen boşaldıktan sonra kasılmaları yavaşladı ve benimle birlikte kendini yatağa attı. Bir süre yüzükoyun yattıktan sonra başımı kaldırdığımda, yüzünde hoşnut bir ifadeyle beni incelediğini gördüm.

Eğilip alnıma bir öpücük kondururken, parmakları da nazikçe sırtımda geziniyordu. Biraz önceki deliye dönmüş Alex'ten çok daha farklı görünüyordu. Ama bu halini de seviyordum. Hem de çok...

"Tekrar kirlendin," diye hatırlattı.

"Biliyorum, ama buna kesinlikle değdi."

"Sen de hiç fena sayılmazdın," dedi kıs kıs gülerek.

Yataktan çıkmadan önce kol ve bacaklarımı esneterek gerindim. "Tekrar duşa girmem gerek ve ardından belki kısa bir süreliğine kestiririm. Bu arada bu çarşafları da kesinlikle yıkamalısın."

"Yıkayacağım," dedi omzumu öperek. "Birlikte duştan çıktıktan sonra..."

"Biz mi?" dedim tek kaşımı havaya kaldırarak.

"Evet, biz... Bunu hak ettim sanırım." Yerinde doğruldu ve ayağa kalkarken yorgun bedenimi de kendiyle birlikte sürükledi. "Haydi, gidelim uykucu!"

"Uykum yok," dedim bir kez daha esneyerek. "Bunu bir iltifat olarak almalısın."

"Emin ol, öyle yapıyorum," dedi gururla. "Ama bir süre daha uyanık kalmanı istiyorum. Duşta neler yaşanacağını bilemeyiz, değil mi?"

"Pekâlâ! Uyanık kalacağım."

Birlikte banyoya doğru yürürken Alex popomda daha önce vurduğu yere hafif bir şaplak indirdi.

“Hey! Bu neydi şimdi?” dedim sızıyı hafifletmek için kalçamı ovalarken.

“Uyanık kaldığından emin olmak istedim, hepsi bu,” dedi göz kırparak ve benden önce banyoya girdi.

Hemen peşinden içeri girerken, kendi kendime daha kaç farklı kişilikte Alex ile tanışacağımı düşünüyordum. İşyerindeki Alex, arkadaş Alex, seks düşkünü Alex, şefkatli Alex ve şimdi bir de bu pervasız ve eğlenceli Alex. Hepsi de aynı adamın içindeydi ve onu önceden belki de sandığım kadar iyi tanımadığımı düşünmeye başlamıştım. Bu, yavaş yavaş tanımaya başladığım Alex, kesinlikle beklentilerimin çok ötesinde çıkmıştı.

Kes şunu, Julia. Fazla umutlanma. İşler eninde sonunda her zaman tersine döner.

Ha? Bu da nereden çıktı böyle? Tanrım, dizginleri tekrar elime almalı ve çok geçmeden kötü şeyler yaşayacağımız düşüncesinden hemen kurtulmalıyım.

“Geliyor musun?” diye seslendi Alex beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Ulu Tanrım!

Şimdi listeye sıırılsıklam Alex'i de ekleyebilirdim ve bu büyük olasılıkla içlerinde en sevdiğim olacaktı.

Yaklaşık bir saat sonra arabamı evin önüne park etmek üzereydim. Bir kez daha düş almıştım. Bacaklarım pelte gibiydi ve üzerimde dünden kalma kıyafetler vardı. Yola çıkarken Sabrina'ya hayatta olduğumu ve haftalık skype aramamı her zamankinden biraz daha geç yapacağımı bildiren bir mesaj yollamıştım.

Şu an eminim duşta sevişip sevişmediğimizi merak ediyorsunuzdur. Sorunuza cevap verecek olursam, hayır, sevişmedik. Bunun yerine Alex beni baştan aşağıya yıkadı, ben de onu. Sonra hâlâ nasıl olup bittiğine akıl sır erdiremediğim çok tuhaf bir şey oldu. Birkaç dakika boyunca, akan suyun altında birbirimize sarılıp öylece durduk. Daha da garibi ikimiz de birbirimize alaycı, flörtöz ya da iğneli tek kelime söylemedik. Aslına bakılırsa, bu anları ölümcül bir sessizlik içinde geçirdik ve birbirimize o ana kadar yaşadığımız sevişmelerden daha yakın olduğumuzu hissettik.

Ah, seks demişken...

Kesinlikle hayatımın en iyi seksiydi.

Böbürlenecek değilim, ama haklıymışım. Alex'in olağanüstü olacağına dair bir his vardı içimde. Asıl beklemediğim ise bu kadar iyi oluşuydu. Öyle ki, daha fazlasını yaşamak için adeta çıldırıyordum. Çok daha fazlasını... Pornografiye kaçan şeyleri...

İşte burada işler biraz karıştı.

Yukarıda size duşta yaşadığımız romantizmi tarif etmiştim.

Bu yaşanmamış gibi davranamam. Tıpkı bunun kendimi nasıl güvende, rahat ve el üstünde tutulduğumu hissettirdiği konusunda yalan söyleyemeyeceğim gibi... Kesinlikle körkütük âşık olmak değildi bu. Pekâlâ, penisine birazcık abayı yakmış olabilirdim, ama bu konumuz dışıydı. Demek istediğim, Alex'i birkaç yıldır tanıyordum. Geçtiğimiz yıl içinde kesinlikle aramızdaki ilişkinin rengi değişmişti. Normal arkadaşken ne ara flört eden bir çifte dönüştük bilmiyorum, ama bir şekilde olaylar böyle gelişti. Erkeklerden uzak durma yeminimin içine etse de, bundan şikâyet edecek değildim.

Ah, bu gece onunla yemeğe çıkmayı kabul etmeden evinden ayrılmama izin vermediğini söylemiş miydim? Bu konuda son derece kararlı ve aynı derecede ikna edici olduğunu söyleyebilirdim. Dün gece sözleşmemize rağmen kendimizi günün ortasında onun yatağında bulduğumuz için, ona hâlâ bir yemek borçluydum.

Bu yüzden ona razı geldim. Sonuçta teklifini kabul etmeyecek kadar da geri zekâlı değildim.

Nereye gideceğimizi söylemedi ama üzerime biraz şık bir şeyler giymem gerektiğini söylemekle yetindi. Bir kadın olarak bu, akşam saat yedi buçukta beni evden alana kadar zamanımın çoğunu dolabın önünde üzerime en uygun kıyafeti bulmaya çalışmakla geçireceğim anlamına geliyordu. Ama bundan önce Sabrina'yla konuşmam gerekiyordu.

Zaman kaybetmeden dizüstü bilgisayarımı çantasından çıkarıp düğmesine bastım ve açılmasını beklerken

onu mutfak masasının üstüne bırakıp, kendime bir fincan kahve hazırladım. Ağzına kadar doldurduğum kupayı yanıma alarak, skype'ı açıp Sabrina'yı aradım.

"Günaydın, Scully..." dedi Sabrina elimdeki X-Files kahve kupasına atıfta bulunarak. "Ah, affedersin! Tünaydın demeliydim."

"Vakit o kadar geçti mi?"

"Hemen dökülecek misin, yoksa ağzından lafları kerpetenle mi almam gerekecek?"

"Neyi dökülecek miyim?" dedim nazlanarak.

"Hımm, bir bakalım. Bugün Cumartesi, saat biri geçti, saçların sıırılsıklam, yüzünde gram makyaj yok ve dahası üzerinde hâlâ dünden kalma iş kıyafetlerin var."

Başımı eğip giysilerime baktım ve Sabrina'yla görüşmeye oturmadan önce üzerimi değiştirmedişime hayıflandım.

"Ne kadar da dikkatlisin, Mulder!" diye karşılık verdim elinde benimkinin aynısı bir kupa bulunduğu için eskiden beri ona taktığım ismi telaffuz ederek. "Ben dökülmeden önce en azından birbirimize birkaç hoş söz söylesek diyorum?"

"Elbette, ben başlayabilirim," dedi Sarah. "Seni seviyorum ve deliler gibi özledim."

"Ah, ben de seni tatlım..."

"Pekâlâ, şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, öt bakalım!" diye emretti Sarah arkasına yaslanıp onu konu hakkında bilgilendirmemi bekleyerek.

Buharı tüten kupamdan bir yudum kahve daha aldım ve ardından boğazımı temizledim. Bu işi en doğru şekilde ele almanın yolunu arıyordum. Biliyorum biliyorum, bu

kadar büyük bir mesele haline getirmem gereksizdi, ama yine de kendimi tuhaf hissediyordum.

“Oyalanma artık, Julia.”

“Alex’le yattım,” dedim pat diye. Sabrina bir şey söylemeyince devam ettim, “Geceyi onda geçirdim ve evinden biraz önce ayrıldım.” Hâlâ bir tepki yoktu. “Birkaç gece önce telefon seksi de yaptık.” Hiçbir şey... “Bu gece beni evden alıp yemeğe çıkaracak.” Çıt çıkmıyordu. “Ve ben kendimi tanıyorsam, büyük olasılıkla bu geceki randevumuzun sonu da onun yatağında bitecek.”

Nihayet, omuzlarının belli belirsiz titrediğine ilişkin ufacık bir iz yakaladım ve ardından yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Bunu takiben de bir kahkaha tufanı koptu.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordum savunmaya geçerek.

Sabrina gülmekten gözlerinden akan yaşları sildikten sonra yanıtladı. “Sensin... Bu kadar komik olan sensin...”

“Neden komikmişim peki?”

“Çünkü Julia...” dedi hızlıca gözaltımı bir kez daha silerek. “Geçen konuşmamızda da aranızda bir şeyler geçtiğini anlamıştım. Ama sen her nedense bana bunu söylemek istemedin.”

“Biraz tuhaf bir durum...” diye itirafta bulundum.

“Hayır, değil... Tuhaf görünmesine neden olan sensin.”

“Birazcık bile garipsemedin mi?”

Sabrina iç çekip öne doğru eğilerek dirseklerini masaya koydu. “Hayır, hiç de değil... Aslına bakarsan, bence bu harika! Alex...”

“Olağanüstü biri...” dedim cümleyi onun adına tamamlayarak.

Sabrina şimdi otuz iki dişini birden göstererek sırtıyordu. "Evet, öyle... Ama ben aslında onun senin için mükemmel bir seçim olduğunu ve bizim yalnızca arkadaş olduğumuzu söyleyecektim. Sen bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Bu yüzden lütfen kendini tuhaf hissettiğini söylemeyi kes, çünkü böyle hissetmemelisin."

"Biliyorum. Kesinlikle haklısın ve bunu senden sakladığım için özür dilerim. Bu arada doğruyu söylemek gerekirse, çok yakın zamana kadar saklayacak fazla bir şey de geçmemişti aramızda."

"Peki şu geçen sefer bahsettiğin Marisa kişisine ne oldu?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

Durumu Sabrina'ya açıklamadan hemen önce, Bayan USA Güzeli'nin bahsinin geçmesiyle birlikte dudaklarımı büzüp yüzümü buruşturdum. "Aralarında bir ilişki yok. Görünüşe göre de hiç olmamış, hem Alex hem de yeğeni böyle söylüyor."

Josie'nin adının geçmesiyle birlikte Sabrina'nın kaşları merakla havaya kalktı. "Evet, yeğen konusuna gelince, geçen yıl senin özgeçmişini şimdiki patronuna iletmesi için Alex'le yapmış olduğum anlaşmayı hatırlıyor musun?" diye sordum. Sabrina başıyla onayladı. "Pekâlâ, Alex sonunda ona olan iyilik borcumdan faydalanmaya karar verdi."

"Senden ne istiyor?"

"Yeğenin onuncu yaş günü için onun evinde bir parti organize etmemi..."

Sabrina kıkırdadı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyle... Bu işi planlarken harika zaman geçiriyorum."

Tam o sırada, dünkü olup bitenlerin arasında Alex'le

gerçekten de partiyle ilgili bir görüşme yapmamız gerektiğini hatırladım. Belli ki ikimiz de asıl amacımızdan sapmıştık. Bu yüzden, bu gece bir şekilde bu konuyu gündeme getirmem gerekiyordu.

“Peki, erkeklere olan inancını sana geri verdi mi?” diye sordu Sabrina sataşarak.

Kaçamak bir gülümsemeyle kahve kupamı ağzıma götürdüm. “Belki de...”

“Ah Tanrım, aklıma harika bir fikir geldi!” diye bağırdı Sabrina neredeyse ağzımdaki kahveyi püskürtmeme sebep olacak bir tonda. “Ben oraya geldiğimde hep birlikte yemeğe çıkmalıyız.”

“Sabrina, sakın ol! Fazla aceleci davranmayalım istersen,” dedim bir yandan öksürürken. “Daha çıkmaya yeni başladık ya da takılmaya. Artık bu ilişkiyi nasıl adlandırmak istersen...”

“Peki, ama en azından bu konuyu bir düşüneceğine söz ver.”

Elimi ekrana doğru kaldırıp serçe parmağımı oynattım. “Tamam... Söz veriyorum, Pinky.”

Sabrina da aynı şeyi yaptıktan sonra, Tyler ile olan buluşmasına geç kalacağını ve bu yüzden bugünlük Skype görüşmemizi kısa kesmemiz gerektiğini söyledi.

“Ben de üzerime giyecek şık bir şeyler aramaya koyulsam iyi olacak,” dedim. “Alex akşama beni almadan önce bir süre de kestirmek istiyorum.”

“Seni çok yormuşa benziyor,” dedi Sabrina gülerek.

“Hem de nasıl!”

Konuşmamızı sonlandırırken, kalan kahvemi de bitirdim. Kupamı tekrar doldurduktan sonra doğruca yatak

odama gittim. Önce üstüme eski bir Depeche Mode konser tişörtü ile yıpranmış bir eşofman altı geçirdim.

Can sıkıcı bir saatin ardından yatağımın üzerine olası giyilebilecek kıyafetleri sıralamıştım ki telefonum çaldı. Ekranda arayan kişinin adını gördüğüm an gözlerimi devirdim ve kendimi en kötüsüne hazırlayarak telefona cevap verdim.

“Selam, anne...”

“Merhaba, tatlım... Baban bugün bize uğrayacağını söyledi. Saat kaç gibi gelirsin?”

“Anne, ben böyle bir şey demedim.”

“Carter! Telefonu eline al!”

Ah, Ulu Tanrım! Yine şu meşhur konuşmalardan birini yaşayacaktık.

Babam hatta dahil olurken, izlediği futbol maçında kaçan bir pozisyon için deliler gibi bağıırıyordu. “Bu ne kadar boktan bir karar? Adama müdahaleymiş, peh! Bırak da oyunlarını oynasınlar be hakem!”

“Carter!”

“Ne var?”

“Bugün Julia’nın bize geleceğini söylemiştin diye hatırlıyorum.”

“Hayır, söylemedim.”

“Evet, söyledin.”

“Hayır, kesinlikle böyle bir şey söylemedim. Sana bugün seni arayacağını söyledim.”

“Emin misin?”

“Marilyn emekli olmuş olabilirim, ama henüz bunamadım.”

Annem bikkınlıkla iç çekti. "Senin bunadığını söylemedim, ama bugün Julia'nın geleceğini söylediğine yemin edebilirdim."

"Belki de bunak olan sensin ne dersin?"

Dikkatlerini çekebilmek için gürültüyle boğazımı temizledim. "Sizi böldüğüm için özür dilerim, ama bu konuşmada benim varlığım da gerekiyor."

"Julia?" dedi babam büyük bir şaşkınlık içinde. "Sen ne zamandır hattasın?"

"Başımdan beri, baba..."

"Hurricanelerin maçını izliyor musun, Julia? Kahrolası hakem bütün oyunun içine ediyor."

"Hayır, baba maçı izlemiyorum. Aslına bakarsanız biraz işim var."

Annem lafa karıştı. "Bugün gelemeyişinin sebebi de bu mu?"

"Ah, hayır... Bu geceki bir randevum için üzerime giyecek düzgün bir kıyafet bulmaya çalışıyorum," diye itiraf ettim. Babam hakemin verdiği başka bir berbat karar yüzünden konuşmadan kopmuştu, bu yüzden soruları sormaya annem devam etti.

"Şanslı oğlanla ilk buluşmanız mı olacak?" diye sordu heyecanla.

"Evet, sayılır."

"Ya ilktir ya değildir, Julia," dedi babam tekrar konuşmaya dahil olarak.

"Biraz karışık bir durum..."

"Bu çok umut verici görünmüyor," diye mırıldandı babam.

Annem bir kez daha araya girdi. “Daha ilk buluşmanızsa nasıl karışık bir durum oluyor anlamadım, Julia?”

Çileden çıkmış bir halde kendimi yatağımda dizili kıyafetlerin üstüne sırtüstü bıraktım.

“Belli ki Julia’nın bize anlatmadığı şeyler var, Carter.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi babam bir kahkaha atarak. “Eğer tanışmamız için eve getirdiği diğer erkeklere benziyorsa, bu ilişkiye bir hafta veriyorum.”

“Bütün gece boyunca hiçbir şey içmeyen adamı hatırlıyor musun? Yemeğin yanında bile... Kim yemek yerken bir yudum bile olsa su içip damağını temizlemek istemez ki?”

“Hatırladım,” dedi babam. “Beş dakikada bir tualete gidene ne demeli? Herhalde ciddi bir uyuşturucu problemi vardı.”

“Öyle bir bağımlılığı yoktu, baba.”

“O zaman ishal miydi, Julia? Hangisinin daha iyi olduğundan emin değilim doğrusu.”

“Carter!” dedi annem gülerek. “Kızımızla dalga geçmeyi bırak!”

“Ama sen başlattın.”

“Julia belki de bu adam senin ayaklarını yerden kesecektir.”

“Ben o kadar emin olmazdım,” dedi babam.

“Tamam, millet! Bu, şimdiye kadarki en eğlenceli konuşmamız olsa da, artık gidip hazırlanmaya başlamam gerek.”

“O zaman bugün bize gelmiyorsun, öyle mi?” diye sordu annem sanki dediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi.

“Bugün değil... Belki haftaya, tamam mı?”

“Tamam, tatlım... Bu harika olur. Gelişini iple çekeceğim.”

Tam kapatmak üzereyken, “Julia!” dedi babam ciddi bir tonda. “Bu herif her kimse, sana iyi davrandığından emin ol!”

Uyarısı karşısında kendimi tutamayıp gülümsedim. Her ne kadar çatlak olsalar da, daima benim iyiliğimi istediklerini ve bana değer verdiklerini çok iyi biliyordum. Bu yüzden her türlü maskaralıklarına katlanıyordum.

“Olurum, baba.”

Hep birlikte vedalaştıktan sonra, telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlattım. Dün geceyi ve bu sabahı düşünerek tavana bakarken hâlâ gülümsüyordum. Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladığında, aslında gece için ne giyeceğime kesinlikle bir an önce karar vermem gerekiyordu, ama uyku galip geldi.

Sanırım Sabrina haklıydı. Alex beni darmadağın etmişti, ama olabilecek en güzel şekilde.

Saat 19:17'ydi. Her ne kadar bu kısa şekerleme mucizeler yaratıp kendimi baştan aşağı yenilenmiş hissetmemi sağlasa da, saat altıya kadar uyuduğumdan, hazırlanmak için geriye yalnızca bir saatim kalmıştı. Tanrı'ya şükür, duşumu sabahtan aldığım için biraz zaman kazanmış durumdaydım. Hatta bildiğiniz üzere iki duş almıştım, ama ne fark eder.

Fön makinesini kapatıp, tezgâhın üzerine düzensizce yığılmış eşyaların arasına bıraktım ve ardından nasıl göründüğümü incelemek için son kez aynaya baktım.

Aklınızda bulunsun, hanımlar! Aynada son bakışı mutlaka uygulayın. Ben bir keresinde bunu yapmamıştım ve iliklemeyi unuttuğum bir düğme yüzünden, farkında olmadan memelerimi sergilemek durumunda kalmıştım. Çıktığım herif sırtarak gözlerini memelerime diktiğinde, başımı eğip durumu fark etmiştim. Söylememe gerek yok sanırım, bu onunla ilk ve son kez çıkışımız oldu.

Kendi kendime uzun bir süre tartıştıktan sonra, bu gece için V yakalı, pelerin kollu, siyah, mini bir elbise giyerek bacaklarımı açıkta bırakan bir kıyafet seçimi yaptım. Leopar desenli, bantlı, yüksek topuklu bir ayakkabıyla elbiseyi tamamladım. Saçlarımı düz bir atkuyruğu yaptım ve takı olarak yalnızca altın halka küpelerimi taktım. Beni gören tecrübesiz biri hiç makyaj yapmadığımı söylerdi,

ama gerçekte makyaj yapmamışım gibi görünebileceğim kadar makyaj yaptım ve bu mükemmelliğe ulaşmak yıllarca pratik yaptıktan sonra mümkün olmuştu.

Hazırlanmak için sadece bir saatim olduğunu göz önünde tutarsak, genel olarak görüntümden son derece memnundum. Aynaya arkamı döndüm ve boynumu uzatıp arka taraftan da nasıl göründüğüme son kez baktım. Yanlardan fırlamış bir yağ katmanı ya da iç çamaşırlarımın izinin çıkmadığına emin olduktan sonra, banyonun ışığını söndürüp Alex'i beklemek üzere oturma odasına geçtim.

Önce kanepeye oturmaya niyetlendim, ama sonra çabucak elbisemin kırıışacağına karar verip bundan vazgeçtim. Ardından mutfaktaki bar taburelerinden birine geçip, sabırsız bir çocuk gibi ayağımı ileri geri sallayarak yaklaşık bir dakika kadar orada oturduktan sonra, dayanamayıp oradan da kalktım. Bir süre kanepenin önünde volta atacak oldum, ama terlemeye başladığımı fark edince buna da bir son verdim. Bu yüzden odanın ortasında öylece durup, koltukaltılarımın kuruması için kollarımı havaya kaldırdım. Kapıda hafif bir tıklama sesi duyulduğunda, oturma odamın orta yerinde büyük olasılıkla Karate Kid filmindeki Daniel-san gibi görünüyordum.

Kalbim güm güm atmaya, adrenal fırlaması yüzünden karnım kasılmaya başladı. Hepsi de kapının diğer tarafında Alex olduğu içindi.

Telaş yapma. Yalnızca Alex'ten bahsediyoruz. Onu yıllardır tanıyorsun. Üstelik onu çıplakken de gördün. Bu yüzden sakın ol ve bir aptal gibi davranmaya derhal son ver.

Tuhaf vaziyetimden kurtulup kapıya doğru gittim. Bir kez daha çalmaya başladığında kapıyı hızla açmamla birlikte şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Çünkü karşımdaki Alex değildi. Hayır, bu sıra dışı aşagılık Aiden'di.

Kafamda yüzlerce düşünce aynı anda uçuşmaya başladı için –ki bunlardan biri de Alex'in her an burada olacağıyla ilgiliydi– ağzımı açıp tek kelime edemezken, Aiden selamlaşmak için bir adım öne çıkıp yanağımdan öpmeye yeltendi.

“Ne yapıyorsun?” dedim geriye çekilerek.

“Sana merhaba demek istemiştim.”

“Anladım. Neden bunu yapmak istediğini tam olarak kavrayabilmiş değilim, ama niyetinin yalnızca bu olduğunu anladım,” dedim ellerimi iki yanımda yumruk yapıp, içimde büyüyen öfkeyi bastırmaya çalışarak. “Demek istediğim burada, benim evimde ne işin var?”

Aiden soruma cevap vermek yerine, beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. İncelemesi sona erdiğinde, dudaklarını yalayıp başını yana eğdi. “Olağanüstü görünüyorsun, Julia. Her zamankinden de güzelsin.”

“Cevap ver, Aiden.”

Aiden bir adım daha atarak resmen evime girmiş oldu. Yıllar boyu ona ettiğim bedduaları düşünecek olursak, adi herifin eşiği geçer geçmez alevler içinde kalıp, bir kül yığınınına dönüşmediğini görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. İşleri daha kötüleştiren şey ise düşük belli, yıpranmış kotu ve bedenini sarıp kaslı kollarını açığa çıkaran beyaz tişörtü içinde çok yakışıklı görünüyor oluşuydu. Çaktırmadan sağ pazısındaki dövmeyle baktım.

“Telefonuma geri dönmedin,” dedi Aiden bir adım daha atarak.

Soruya geri çekilerek cevap verdim.

“Bu yüzden gelip seni görmenin daha mantıklı olacağını düşündüm.”

Varlığıyla beni onurlandırmaya karar verdiği için ona minnet duymamı ima eden kibirli bir bakış attı.

“İşte yanlış anladığın nokta burası... Bir insan aramalarına dönmediyse, bu seninle konuşmak istemediğini söylemenin kibar yoludur. Ama ben ne kadar kibar davranmaya çalışsam da, sen aptalın teki olduğu için bunun farkına varamamışsın. Bu yüzden sana şimdi anlayabileceğin dilde anlatacağım.” Ellerimi kalçalarımaya koyup katlanabildiğim noktaya kadar yanına yanaştım. “Lanet olası herif, benden uzak dur! Beni arama, bana yazma. Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum. Eğer görürsem, hemen telefonu elime alıp nişanlını arar ve senin ne kadar aşağılık bir adam olduğunu anlatırım.”

Aiden kıkırdarak çenesini ovuşturdu. “İşte özlediğim Julia şimdi karşımda. Onu içinde bir yerlerde sakladığını biliyordum.”

“Aiden, kes sesini! Sen ne dediğinin farkında değilsin!”

“Bu doğru değil. Seni özledim,” dedi ve ardından duraksayıp en masum ifadesini takınmaya çalıştı. Ama bu haliyle daha çok melek görünümlü bir şeytana benziyordu. Evet, çok seksi idi, ama buna aldanacak değildim.

“Geçen gün seninle karşılaştıktan sonra, bazı şeyleri yeniden düşündüm,” dedi Aiden.

“Dur bir dakika! Kulaklarım kirden tıkanmış ya da aklımı kaybediyor olabilirim, ama sen biraz önce beni özlediğini mi söyledin?” diye sordum şaşkınlık içinde.

Aiden uzanıp elimi tutmaya çalıştı ama ben birkaç adım daha atıp ondan uzaklaştım. “Biliyor musun? En iyisi bu soruya cevap verme, çünkü ne diyeceğin umu-

rumda değil. Sen beni terk ettin ve şimdi başka biriyle nişanlısın. Konuşulacak başka bir şey yok. Şimdi derhal evimden çıkıp gitmeni istiyorum, çünkü bu saçmalıklarına kanacak biri yok karşında.”

“Bana açıklama yapmam için bir şans vermeden, hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Dişlerimi sıkarak karşılık verdim. “Lütfen. Hemen. Git.”

Aiden yerinden kıpırdamadı. Dahası dünya umurunda değilmişçesine kollarını kavuşturup, antrenin duvarına yaslandı.

Ve işte o an işler boka sardı.

“Yanlış duymadıysam bayan iki kere evini terk etmenizi söyledi,” Alex’in insanı korkutacak kadar sakin ve kendinden emin sesi kapıdan duyulmuştu. Aiden ile birlikte sesin geldiği yöne baktığımızda onu elleri cebinde kapının kasasına dayanmış halde bulduk. “Sizce de bu konuşma fazla uzamadı mı?”

Aiden sırtımasını bastırmaya çalışarak dönüp önce bana ardından Alex’e baktı. “Tanışıyor muyuz?”

Alex onu duymazdan gelerek bana doğru yürümeye başladı. Gelip yanımda durdu ve kolunu belime dolayıp, Aiden’a açıkça orada benim için bulunduğunu ve bana sahip çıktığını belli edercesine beni kendine doğru çekti. Bir köpek gibi ayaklarımın dibine işeyip oranın kendine ait bölge olduğunu belli etse bundan daha açık olamazdı. Normalde böyle sahiplenme pozlarından hiç hoşlanan biri değildim ama çılgın bir sebepten ötürü Alex’in biraz önce yaptığı şey beni inanılmaz mutlu etti ve sıcaklığını daha da hissetmek istercesine iyice yanma sokuldum.

“Seni tanıyıp tanımamamın bir önemi yok,” dedi Alex kısa ve öz bir şekilde. “Julia senden gitmeni istedi. Hem

de bir değil, iki kere... Ama sen hâlâ burada durmuş diki-
liyorsun. Şimdi sana tavsiyem, arkayı dönüp burayı terk
et ve evine git.”

Aiden küçümseyen gözlerle ikimizi şöyle bir süzdük-
ten sonra dönüp kapıya yöneldi. Tam dışarı çıkacakken
duraksayıp boynunu çevirdi. “Seni arayacağım, Julia.”

Alex’in belimde duran elini yumruk yaptığını ve ken-
dini tutmak için büyük bir çaba gösterdiğini söyleye-
bilirdim. Dürüst olmak gerekirse, beni asıl şoka sokan
Alex’ten çok Aiden’in davranışları oldu. Gerçekten, ne
züppe herif ama! Ama son bir söz söylemeden gitmesine
izin vermedim.

“Zahmet etme, Aiden.”

“Hazır oradayken kapıyı da arkandan kapat!” diye ek-
ledi Alex gülümseyerek.

Aiden kapıyı yüzümüze çarpıp gittikten sonra sakin-
leşebilmeyi umarak derin bir nefes verdim. Şimdi, ran-
devusuna gelmekten başka bir suçu olmayıp, kendini bir
felaketin içinde bulan Alex’e durumu açıklamam gereki-
yordu. Ona doğru dönüp başımı kaldırdım. Hâlâ ağzı ku-
laklarına varmış halde gülüyordu.

“Artık ondan hoşlanmamak için iyi bir sebebim var.”
dedi Alex. “Geçen gece nişan davetinde onunla tanıştı-
ğım da da pislik bir herif olduğunu düşünmüştüm, ama bu
hislerimi daha da kuvvetlendirdi.”

“Alex, buraya geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Bana açıklama yapmana gerek yok. Her şeyi duydum.”

“Ama bilmek istemiyor musun?”

“Hayır, Julia...” dedi Alex yüzümü elleriyle nazikçe
kavrayarak. “Bana kalırsa, bu adam gecemizden yeterin-

ce vakit çaldı. Bu yüzden onu unutamam ve seni gideceğimiz yere götüreyim.”

Çok rahatlamıştım. Hem söylediklerinden dolayı hem de ona tekrar bu kadar yakın olmanın verdiği mutlulukla gülümsedim. Ve artık bu muhteşem zaferiyle birlikte gözümde değeri iyice arttığına göre, gözlerim boynunun görünen bölgelerinden başlayıp siyah ayakkabılarına kadar onu baştan aşağı süzdü. Sonra tekrar yüzüne yayılan geniş tebessümüyle buluştu.

“Baştan başlayalım istersen,” dedi. “Selam...”

“Selam...”

“Harika görünüyorsun, Julia.”

“Sen de öyle...”

“Hazır mısın?” diye sordu Alex, bu kez tepeden tırnağa beni süzme sırası ona gelmişti.

“Yalnızca anahtarlarımı ve çantamı almam gerek.”

Antredeki sehpaye uzanıp ikisini de aldıktan sonra kapağa yönelecekken, Alex bileğimi yakaladı.

“Bir şey unutmuyor musun?”

Neyi unutmuş olabileceğimi düşünürken gözlerimi kısararak ona baktım. “Ah, sanmıyorum. İhtiyacım olan her şey yanımda.”

Alex’in beni kendine doğru çekmesiyle birlikte sert göğsüne çarptım ve ellerimi kaldırıp göğsüne yerleştirdim. Alex bir eliyle beni boynumdan kavrarken diğer elini belimde gezdirmeye başladı. Dudakları dudaklarıma ilk değdiğinde, sanki birbirimizle yeniden tanışırcasına yumuşak ve hafif bir öpüşme oldu. Ama sonra durum aniden değişti ve diliyle alt dudağımı yaladığında, adeta kendimden geçtim. Ceketinin yakasına iki elimle asıldım

ve ağzımdan kaçan hafif bir iniltiyle birlikte, Alex daha fazlası için cesaretlenerek beni daha ateşli bir şekilde öpmeye başladı.

Orada durup ne kadar zaman öpüştük bilmiyorum, ama nihayet bitirdiğimizde ikimiz de nefessiz kalmıştık.

“İşte şimdi gitmeye hazırız,” dedi Alex alnımı okşarken. “Bu sabah yanımdan ayrıldığından beri, bu anın hayalini kuruyordum.”

“Öğleden sonra ayrıldığımdan beri demek istedin sanırım.”

Alex gülüşünü saklamaya çalışsa da gamzeleri onu hemen ele verdi. “Düzelتيyorum. Bu öğleden sonra yanımdan ayrıldığından beri, bu anın hayalini kuruyordum.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp, daha fazlasını isteyen şişmiş dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha kondurdu. Evde biraz daha kalmamız halinde, gitmeyi planladığımız yemeği çoktan boş verecektim.

“Alex?”

“Julia?”

Alex özenle dudaklarını boynuma doğru kaydırıp beni hesapsızca öpücüklere boğduğunda, gözlerim kapalı olarak bu anın tadını çıkardım. “Böyle yapmaya devam edersen, yemeğe gitmek istemeyeceğim.”

Alex başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. “Ama sana bir yemek sözü verdim, öyle değil mi?”

“Evet, öyle...”

Cevabıma karşılık olarak ellerini yüzümden çekti ve elimden tuttu. Kapıyı kilitledikten sonra park halindeki arabasına doğru yürüdük. Aiden’la yaşanan atışmaya rağmen kendimi gergin hissetmiyordum. Gecenin tadını

daha fazla kaçırmasına izin vermeyecektim. Hatta şu andan itibaren bir dakikamı daha onu düşünerek harcamaya karar verdim.

Alex arabanın kapısını benim için açıp binmeme yardım ettikten sonra, ön taraftan dolanıp kendi kapısına yöneldi ve yanıma oturarak motoru çalıştırdı.

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, kontrol panelindeki yansımasını gördüm. Masmavi gözleri ve muhteşem görünüşüyle, insanın adeta nefesini kesiyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Sürpriz...”

“Sürprizlerden nefret ederim, Alex.”

“Hayır, etmezsin. Herkes sürprizlerden nefret ettiğini söyler, ama içten içe buna bayılır.”

“Ben onlardan biri değilim,” dedim söylediğine karşı gelerek.

“Biz hep böyle mi olacağız?” dedi Alex gülümseyip.

“Tam olarak neyi kastettiğini söyler misin?” dedim kollarımı kavuşturup. Cümlemin içinde kullandığı “biz” kelimesine şimdilik bir anlam yüklememeye çalışıyordum.

“Yani...” dedi Alex ve ardından duraksayıp göz ucuyla bana baktı. “Bana karşı her fırsatta kavgacı bir tutum içinde mi olacaksın?”

Elini, elbisemin açık bıraktığı çıplak dizime koymasıyla birlikte, vücudumdaki her bir tüyün ürperdiğini hissettim. Başparmağıyla cildimin üstünde küçük daireler çizip aklına sonradan gelen düşünceyi de ekledi. “Çünkü senin yanıldığını kanıtlamaya bayılıyorum.”

“Sana sürekli karşı çıkıyorum. Şu an arabanda oturmuş, seninle yemeğe gitmek üzere değil miyim?”

“Evet, öylesin. Ama bana kalsa, o koltukta çok daha öncesinde oturuyor olurdun.”

Bana böyle şeyler söylediğinde kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Ne zamandan beri bana karşı ilgisi olduğunu bilmiyordum ki? Flörtleşmemiz dışında, bir hamlede bulunacağına dair en ufak bir işaret hissetmemiştim geçmişte. Yoksa olmuş muydu? Kendimi hep bir parça da olsa akıllı sanırdım, ama şimdi Sarah gibi cahil olup olmadığımı sorgulamaya başlamıştım.

“O halde neden daha önce harekete geçmedin?”

“Çünkü buna hazır değildin,” dedi Alex hiç tereddütsüz.

“Hazır değil miydin?” dedim şaşkınlık içinde. “Sen kendini beğenmiş herifin tekisin, bunu biliyorsun, değil mi?”

Alex aniden sağa dönüp yan sokağa girdi ve arabayı park etti.

“Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?”

Cevap vermek yerine kemerini çözdü, bana doğru eğildi ve yüzümü kavradı. Ağzımdan tek kelime çıkmasına fırsat vermeden beni öpmeye başladı. Üzerimdeki şaşkınlığı atmam biraz zaman alsa da, kısa sürede duruma uyum sağladım. Bunda ustalıkla kullandığı dilinin ve dudaklarının etkisi büyüktü. Her seferinde ona tamamen teslim olma isteği uyanıyordu içimde. Adeta oyuncağı haline gelmişim ve o da bunun farkındaydı.

Alex yavaşladı ve benim tek yapabildiğim ona ayak uydurmaktı. Çünkü bu noktada bütün kontrol ondaydı. Gözlerimi açtığımda bana arzuyla ve henüz adını koymak istemediğim başka bir duyguyla baktığını gördüm.

“Artık dikkatini çektiğime göre... diye fısıldadı. “Tekrar söyleyeceğim. Hazır değildin. Bu beni kendini beğen-

miş bir herif mi yapar? Belki... Peki, böyle düşünmen umurumda mı sence? Hayır... Çünkü sana daha önce duygularımdan bahsetseydim, bana inanmazdın. Benim gönül eğlendirme derdinde olduğumu düşünür ve kesinlikle benden uzak dururdun."

"Ama..."

"Daha bitirmedim," dedi Alex sözümü keserek, "Bir zamanlar her neyse... Ondan daha fazlasını olmak istedim. Ve sen küplere binmeden önce hemen düzeltelim, kastettiğim yalnızca yatak arkadaşı olmak değildi."

"Beni endişelendiriyorsun," dedim aniden.

Bu çıkışımla birlikte Alex hafifçe tebessüm etti. "Neden?"

"Çünkü ağzından ne zaman ne çıkacağını kestiremiyorum. Mesela biraz önceki sözlerin buna mükemmel bir örnek. Kim böyle şeyler söyler ki? Kimse. Ama sen, sen..."

"Ben ne?" diye sordu Alex, bu kez tamamen gülüyordu.

"Sen böyle şeyler söyleyip dengemi bozuyorsun, beni adeta savunmasız bırakıyorsun. Bu, sinir bozucu!"

"Senin dengeni bozmak hoşuma gidiyor, Julia?" diye itiraf etti sessizce. "Ama asıl anlamadığın şey, senin de benim üzerimde aynı etkiye sahip olduğun."

"Öyle miyim?"

"Tahmin bile edemezsin," dedi Alex çenemi tutup dudığıma minik bir öpücük kondurarak.

İşte bu çok hoşuma gitmişti.

Böyle bir bilgiyi elde eden her yürekli kadın gibi, durumdan yararlanmaya karar verdim. Tabii ilk önce ortamı biraz daha güzelleştirmem gerekiyordu, bu yüzden ona doğru eğilip kollarımı boynuna doladım. Burnumu

yüzünde gezdirdim ve bu sırada içten içe sümüğümün akmaması için dua ederek dudaklarımı kulağının dibine soktum.

“Alex?” dedim fısıltıya benzer bir sesle.

“Hımmm?”

“Yemek için nereye gidiyoruz?”

Alex geri çekilip kemerini tekrar bağlarken kıkırdadı. “Sana söyledim, bu bir sürpriz. Yine de iyi denemeydi.”

“Sürprizlerden nefret ederim,” diye mırıldandım tekrar arabayı sürmeye başladığında.

Alex kahkahalar atarken, yüzümdeki sırıtışı saklamak için başımı yana çevirip pencereden dışarıyı seyrettim. Bu gülüşümün birkaç dakika önce bana itiraf ettiği şeylerle ilgisi büyüktü, ama itiraf ediyorum asıl nedeni başkaydı.

Ukala herif haklıydı. Sürprizlere bayılırdım.

Alex, Dolphin Karayolu'nda ilerlemeye başladığında ve dışarıdaki manzara değişip, uçsuz bucaksız Atlantik Okyanusu bize eşlik ettiğinde, South Beach'e doğru gittiğimizi anladım. Ama ona tekrar sorduğumda, bana nereye gittiğimizi söylemedi. Ben de bir daha sordum. Sanırım yolun geri kalanı boyunca ona bu soruyu beş kez daha sordum. Ta ki arabayı onlarca palmiye ağaçlarının arasındaki yola çekene ve üzeri kanvas örtüyle kaplı uzun bir giriş yolunda ilerleyip yolun sonundaki restoranın kapısına ulaşana dek...

Barton G.

Ah, Tanrım!

Miami'de yaşamayanlar için hemen belirteyim, burası şehrin en lüks restoranıydı. Onlardan yalnızca iki tane vardı, diğeri de Los Angeles'taydı. Romantik ambiyansı ve seçkin yemek sunumuyla ünlüydü. Ve sanırım bir de aşırı pahalı oluşuyla... Daha önce yalnızca bir kez burada bulunmuştum ve o da uzun zamandır müşterim olan birisinin ev sahipliği yaptığı özel bir parti sebebiyleydi. O günden beri buraya bir gün tekrar gelebilmek ve yemek yemek için can atıyordum. Ama uğraşmak şerefine nail olduğum ezikler listesi göz önünde bulundurulunca, burada romantik bir yemek, benim için hiçbir zaman olası olmamıştı.

Ulu Tanrım, buna hazır değildim. Washington Bulvarı'nda şık bir restoran ya da benzeri yerler bekliyordum. Asla böyle romantik ve yakın bir ortam tercih edeceğini hayal etmemiştim. Bu *'yalnızca yatak arkadaşı değiliz'* yorumunu derinlemesine ele almamı sağlayacaktı. Çılgın bir kimyamız olduğunun farkındaydım, ama konu bu değildi. Benim asıl derdim şuydu. Bugüne kadar erkekler konusunda o kadar şanssızdım ki, hangi noktadan sonra kendimi koyverip, gerçek tutku ve sevgiyi kabul etme boyutuna geçebileceğimi ayırt edemiyordum. Hepsinin ötesinde, erkeklerin genel olarak benim sivri dilli oluşumla ilgili problemleri vardı. Ama böyle biri olduğum için özür dileyecek değildim.

"Bir yere kıpırdama," dedi Alex valeye anahtarları uzatmak için arabadan inerken.

Kapımı açtı ve beton zeminde dengemi sağlayabilmek için bacaklarımı dikkatlice dışarı uzattım. Alex elini uzatıp bana yardım etti, ama bu sırada bacaklarıma hayranlıkla kaçamak bir bakış attığını fark ettim.

Vale Alex'in arabasını hızla götürürken, biz el ele ön kapıya doğru yürüdük. Kulağına doğru eğilip fısıldadım. "Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi Alex ve çabucak ekledi. "İstedğim için yaptım."

Kapıya vardığımızda, Alex önden geçmem için kapıyı tuttu, ama ben içeri girmeden önce söylediğini karşılıksız bırakmak istemedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve ardından peş peşe restorana girdik.

Gelen müşterileri karşılamakla görevli kadın, ben sanki orada değilmişim gibi davranarak bütün dikkatini Alex'e yöneltip onu tepeden tırnağa süzdü. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Yani Tanrı aşkına, bu yakışıklılık

karşısında kim crimez ki! Ama bunu en azından belli etmeden yapsaydı.

“Merhaba!” dedi kadın yalnızca Alex’e hitap ederek. Yine ben yokmuşum gibi davranmaya devam ediyordu. Üstelik bilinçli olarak göğüs dekoltesini göstermek istemesine hafifçe öne doğru eğilmişti.

Sürtük, lütfen git ve kendine başka adam bul!

Evet, doğrudu. Bu adam üzerinde resmen hak iddia ediyordum.

Alex, kadının beceriksiz çabasını görmezden gelerek, elini belime dolayıp beni kendine doğru çekti ve rezervasyon listesini kontrol etmesi için adını verdi.

Kadın şaşkın gözlerle bana bir bakış attı. “Amma da şanslısın.” diye belli belirsiz mırıldandı.

Normalde olsa ona hemen bir cevap yapıştırdım. Ama bu geceyi kimsenin mahvetmesine izin vermeyecektim. Hele de karşılık vermeye asla değmeyecek biri söz konusuyken... Ve ne Aiden ne de bu kadın kesinlikle buna değmezdi.

Standının arkasından bir ok gibi fırlayarak önümüze geçti ve bize yolu gösterdi. Birlikte birkaç basamak çıktıktan sonra, insanların neşe içinde yemeklerini yedikleri masaların arasından dolanarak nihayet salonun en uzak köşesinde, üzeri şeffaf kumaşla kaplı, çift kanatlı camlı kapıya vardık. Kadın kapıyı açtığı anda, dışarıdaki ışıklarla aydınlanan gözlerden uzak masamız açığa çıktı.

Vay canına!

Burası insanın aklını başından alırdı.

“Beğendin mi?” diye sordu Alex kulağıma eğilip, masaya geçmem için hafifçe arkamdan iterken.

Bu özen karşısında beğenmek kelimesi az kalırdı, çünkü bunun için gerçekten düşünüp çaba sarf ettiği belliydi. Ve bu bile başlı başına bu geceyi özel kılmaya yeterdi. Bir erkeğin en son ne zaman beni etkilemek için bunca uğraş verdiğini hatırlamıyordum. Üzerinden o kadar uzun bir zaman geçmiş olmalıydı ki, Alex bir kez daha hoşuma gidip gitmediğini sorana kadar yine söyleyecek söz bulamamış, ne diyeceğimi şaşırmıştım.

“Bayıldım,” dedim nihayet kendimi toplayarak.

Alex beni sandalyeme yerleştirirken gülümsedi ve ben oturur oturmaz eğilip boynuma bir öpücük kondurarak yine tüylerimi ürpertmeyi başardı. Bu kadar ilgiden adeta başımın döndüğünü hissediyordum. Kadın hâlâ şaşkınlıktan ağzı açık kalmış halde bizi kesiyordu.

Alex başını kaldırıp ona baktı. “Teşekkürler...” dedi ve ekledi. “Bu arada, asıl şanslı olan benim.”

Sanırım âşık oluyordum.

Hayır, hayır, hayır âşık değildim. Ama kahretsin! Böyle davranmaya devam ederse, âşık olmam an meselesiydi.

Kadın, garsonun kısa süre içinde geleceğini bildirerek yanımızdan ayrıldı ve Alex karşıma geçip oturdu. Nihayet bizi süzen meraklı gözlerden uzakta baş başa kalmıştık ki, bu yalnızlığımız çok sürmeden garsonumuz elinde bir şişe şampanyayla çıkageldi. Şişeyi açıp ikimizin de kadehini doldurduktan sonra gittiğinde tekrar baş başa kalabildik.

Alex yüzünde canlı bir gülümsemeyle kadehini havaya kaldırdı. “Yeni başlangıçlara...”

Kadehlerimizi tokuşturduktan sonra şampanyadan minik bir yudum aldım ve ardından aklıma gelen ilk cümleyi söyledim. “Bu gece sana çooooook fena şeyler yapacağım.”

Alex genzine kaçan şampanya yüzünden öksürüklerle boğuldu ve ardından bir kahkaha attı. Bütün yüzünü aydınlatan, kesinlikle çok seksi bir gülüşü vardı. Kulağa duygudan yoksun gibi gelse de, söylediğinde samimiydim. Elimden gelen her şeyi yapacak, tüm olanakları seferber edecektim. Buna büyük olasılıkla oral seks de dahildi. Bu gece yaptıklarıyla, beni ne kadar etkilediğini siz düşünün artık!

"Affedersin, bazen düşünmeden konuşuyorum." dedim kıkırdayarak. Alex hâlâ boğazını temizliyordu.

"Özür dilemene gerek yok. Ben senin dilini seviyorum."

"Gerçekten mi?" dedim öne doğru eğilip dirseklerimi masanın üzerine koyarak. "O zaman gecenin sonunda karşılığını alacaksın."

Şimdi Alex de öne çıkmıştı ve yalnızca iki kişilik ufak bir masada oturduğumuzdan yüzlerimiz birbirine daha yakınlaştı. "Eğer böyle şeyler söylemeye devam edersen, yemeği paket servis yaptıracağım."

"Nasıl şeyler söylersem?"

"İçimde, bana yapacaklarına karşılık, sana cevap verme isteği doğuran şeyler..."

"Ne gibi şeyler?" diye sordum cilveli bir tonda.

"Bir süredir yapmayı hayal ettiğim şeyler... Defalarca ismimi haykırmaya neden olacak şeyler..."

Birinin boğazını temizlediğini duymamızla birlikte başımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Zavallı garsonumuz kim bilir kaç dakikadır orada dikilmiş bizi dinliyordu. Utancımдан öleceğimi sandım. Şu an yer yarılıp beni yutsa daha mutlu olurdu.

Garson telaşlı bir sesle konuştu. "Eğer hazırsanız başlangıçlarınızı getireceğim."

Alex kendinden emin bir sesle yanıtladı. "Hazırız. Getirebilirsiniz."

Yanımızdan uzaklaştığında Alex'e döndüm. "Menüye bir göz atma şansım yok muydu?"

"Ben senin için çoktan siparişi verdim. Daha doğrusu ikimiz için de..."

"Hımm, peki seçtiğin şeyi seveceğimi nereden biliyorsun? Belki ondan nefret ediyordumdur?"

"Bana güvenmiyor musun?" dedi içimi gıcıklayan gamzelerini ortaya çıkaran gülüşüyle.

Bu hem iyi hem de şaşırtmacalı bir soruydu. Başka adamlar canımı çok yaktığı için bu soruya henüz cevap verebilmem mümkün değildi. Hayatıma ondan önce giren aşağılık heriflerin davranışlarından, Alex'i sorumlu tutmanın hiç adil olmadığını farkındaydım. Sanki bir ordu dolusu erkek bana acı çektirmiş gibi konuştuğumu da biliyordum. Ama zamanımı boşa harcamama ve onlara karşı gardımı düşürdüğümde bana zor zamanlar yaşatıp, kendimi değersiz biriymiş gibi hissetmeme neden olan yeterince adam girmişti hayatıma.

"Hımm, seçtiğin yemek hoşuma gitse iyi olur. Aksi halde, oral seks önerisini masadan kaldırmak zorunda kalabilirim."

Alex'in kaşları duyduklarına inanamaz bir halde havaya kalktı. Tam ağzını açıp esprili bir karşılık vermeye hazırlanıyordu ki, garson elinde ilk yemeklerimizle çıkageldi. Yüzünde hem huzursuz hem şoka girmiş bir ifade vardı. *Cebine çaktırmadan bir kutu bonibon koyabilsem ve böylece gelişini önceden fark etsek ne iyi olurdu.* diye

geçirdim içimden. Masaya gümüş, takriben 1950'li yıllardan kalma nostaljik bir tost makinesi içinde, iki tane milföy hamurundan yapılma börek getirdi ve koşar adımlarla geldiği yere geri döndü.

“Bunlar ne?” diye sordum merak içinde.

Alex makineye uzanıp böreklerden birini aldı ve tabağıma servis etti. Ardından diğerini de kendi tabağına koydu. “Yengeçli Puf Böreği...”

Börekten ilk ısırığı almamla birlikte kendimi cennette hissettim. Alex keyif içinde benim böreği yememi seyrediyordu.

“Beğendin mi?”

“Beğenmek ne kelime? İnanılmaz lezzetliymiş!”

“Bunu duyduğuma nasıl memnun oldum bilemezsin,” diye şaka yollu takıldı Alex ve ardından o da böreğinden bir lokma aldı.

“Beğendiğim için ne kadar memnun olduğumu gayet iyi tahmin edebiliyorum, ama önümüzde daha bir menü dolusu yiyecek var. Bu yüzden düşüncelerimi yemeğin sonuna kadar saklama hakkına sahibim. Anlaştık mı?”

Alex peçetesiyle ağzını sildikten sonra şampanyasından bir yudum aldı. “Sadece açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Hâlâ düşündüğüm şey hakkında konuşuyoruz öyle değil mi?”

Varsayımının doğru olduğunu belli eden bir bakış attıktan sonra böreğimi yemeye devam ettim.

“Pekâlâ, insan böyle bir fırsatı kaçırmı mı hiç? Dedğin gibi olsun.”

Bir süre sonra ana yemek servisi geldiğinde –ki hepsi birbirinden lezzetliydi– yeğeni hakkında konuşmaya başladık.

“Geçen gün Josie ile yeniden görüştük. Vanessa onu parti detaylarını konuşmak için ofisime getirdi.”

“Biliyorum. Gün içinde onunla konuştuk.”

“O harika bir kız...”

Alex içtenlikle gülümsedi. “Sana kesinlikle katılıyorum.”

“Pekâlâ, şimdi soracağım soru fazla özel gelirse beni uyarmakta tereddüt etme olur mu?”

Alex başını salladı ve yemeğine devam etti.

“Babası bu aile tablosunda yer alıyor mu? Çünkü Vanessa’nın yüzük takmadığını fark ettim ve Josie de ondan hiç bahsetmedi.”

“Hayır, almıyor,” diye kestirip attı Alex.

“Affedersin, niyetim özel hayatlarına burnumu sokmak değildi. Ben yalnızca... Josie o kadar tatlı bir kız ki, merak ettim.”

Alex çatalını yere bırakıp özür dileyen gözlerle bana baktı. “Hayır, asıl ben özür dilerim. Sorunu geçiştirmek gibi bir niyetim yoktu. Bu sadece biraz hassas bir konu... Ablam Josie’ye hamile kaldığında adam onu terk edip gitti. Josie babasını hiç görmedi.”

“Hiç mi?”

“Bir kez olsun bile.”

“Vay canına, bunu duyduğuma üzüldüm. Yalnızca Josie için değil, Vanessa için de çok zor bir durum olmalı.” Öne eğilip dirseklerimi masaya koydum. “Ama bu aynı zamanda yeğeninle birbirinize bu kadar yakın olmanızın da sebebi, öyle değil mi?”

Alex belli belirsiz gülümseyip başını salladı. “Doğdu-ğu ilk günden beri...”

“O halde Vanessa onun bir dediğini iki etmediğini ve çok şımarttığını konusunda haklıydı.”

“Belki biraz...” dedi Alex şampanya kadehine uzanırken.

“Bence epey... Mesela onun için planlamamı istediğin parti buna bir örnek.”

“Şey...” dedi Alex mahcup bir oğlan çocuğu gülüşüyle.

“Şey ne?”

“O konuda sana bir açıklama yapmam gerek. Çünkü bu aslında seninle ilgili...”

Yeğeninin doğum günü partisiyle, yaptığım iş dışında benim ne alakam olabilirdi, merak ediyordum doğrusu. Kafam karışmış halde yapacağı açıklamayı bekledim.

“Bu küçük meselede senin ilgini çekebilmek için kendi öz yeğenimi bir ya da birkaç kez kullanmış olabilirim. Bundan gurur duymuyorum elbette, ama insan yapması gerekeni yapmalı, öyle değil mi?”

“Başka bilmem gereken bir şey var mı?”

“Anlaşmamızı mı diyorsun? Şu an Josie için parti planlamana sebep olan şeyi?”

Başımınla onayladım.

“Seninle bu anlaşmayı yaptım. Böylece bana bir borcun olsun istedim. Bununla birlikte, karşılığını almak için bir yol uydurmaya çalışmak oldukça zor oldu diyebilirim.”

Söylemeye çalıştığı şeyi doğru anladığımdan emin olmak için bir kez daha düşündüm. “Dur bir dakika! Yani bu anlaşmayı yapmanın asıl nedeni, en başından beri ben miydim?”

“Evet...”

“Geçen yıl bana galeride bir sürü iş vermenin sebebi de mi bendim?”

“Aynen öyle...”

“Ama anlaşmayı yapalı çok oldu. Bunca zaman beni mi bekledin. Marisa’yla birlikte geçen kısımları saymazsak tabii...” İsminin geçmesiyle birlikte duraksadım ve gözlerimi devirip Alex’e baktım. O ise gülerek beni dinlemeye devam ediyordu. “Eminim bunca zaman evde tek başına oturup benim hasretimi çekmiyordun.”

“Yani?”

“Yani harekete geçmek için bu kadar zaman niye beklediğini merak ettim.”

“Sana arabada da söyledim, hazır değildin. Bu yüzden uygun zamanın kendiliğinden ortaya çıkmasını bekledim.”

Başımı yana eğdim ve ona bu cevabın yine beni tatmin etmediğini belirten bir bakış attım.

“Tyler’ın onu beklediği gece Sabrina’yı eve bıraktığını mı hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim? Haber vermeden gelme cesareti gösterdiği için onu öldürmek istemiştim.”

“Senin üzerinde kedili bir pijama altı ve askılı bir tişört vardı, saçların darmadağınktı. Tyler’ın peşinden gittin çünkü en yakın arkadaşını korumak istiyordun. O gün olağanüstü görünüyordun. Onunla tartışırken gözlerindeki tutkuya ve arkadaşın için gösterdiğin davranışa hayran kaldım. O gün senden çok etkilendim, Julia.”

“Tyler’ın kışına sağlam bir tekme vurmaya çok yaklaşmıştım,” diye sözünü kestim ve Alex gülmek için kendini zor tuttu.

“Eminim öyleydin,” diye karşılık verdi Alex hâlâ kahkahasını bastırmaya çalışırken. “Her neyse, eğer sana sonrasında o gece senden çok etkilendiğimi ve o sevimli pijamaların içinde Tyler’ı paralarken ölümüne seksi göründüğünü söylesem suratıma gülerdin. Ve daha büyük olasılıkla, Tyler yerine benim kıcıma bir tekme savururdun.”

Dudağımı çiğnerken, Alex’in haklı olduğunu düşündüm. Kesinlikle suratına gülerdim. Canına okumazdım sanırım, ama o gece çok sinirli olduğum da düşünülünce, bu da güçlü bir olasılıktı.

“O gecedен sonra seni kazanmak için kesinlikle bir şeyler yapmam gerektiğini anlamıştım. En mükemmel koşulların kendiliğinden oluşması için bir yıl boyunca beklemem gerektiği anlamına gelse bile... Gerçi aklıma Josie’nin partisi gelmese, artık kendimi biraz çaresiz hissetmeye başladığımı itiraf etmeliyim.”

“Çaresiz ha?” diye sordum kıkırdayarak.

“Denize düşen yılanı sarılırmış,” dedi Alex seksi bir gülüşle. “Josie sonuçta bu işten bir parti kazanmış oluyor. Bu yüzden onun için karlı bir anlaşma diyebiliriz.”

“Peki, ben ne kazanıyorum?”

“Bekleyip göreceğiz, öyle değil mi?”

“Peki ya ben beklemek istemiyorsam?”

Alex şampanya kadehini masaya bırakıp öne eğildi. “Beklemeye degeceğine dair bir hatırlatma ister misin?”

“Değişir. Ne gibi bir hatırlatma?”

“Tıpkı tatlı sonrasına kadar beklememiz gereken ve böylece hafızanı tazelememe yardımcı olacak şeye benzeyen bir hatırlatma.”

Alex beklentilerimi gerçekten aşıyordu ve bu yalnızca

seks konusunda geçerli değildi. Her koşulda bana ayak uydurabiliyor ve benimle ilgileniyordu. Karakterimden rahatsız olmuş görünmüyordu. Benimle her konuda zıtlasmaktan çekinmiyordu. Hatta bundan hoşlanıyor gibiydi. Sanki beni çekici bulmasının en büyük nedeni, onunla zıtlaşan davranışlarım ve karakterimdi.

Bir süre sonra gelen tatlımızı da yedikten sonra –ki o da olağanüstü bir lezzete sahipti– Alex hesabı ödedi ve hızlı adımlarla restorandan çıktık. Sanki o da benim kadar, hafızamı tazeleme konusunda acelesi varmış gibi görünüyordu. Birkaç kadeh şampanyanın da etkisiyle, bu kız gecenin diğer safhasına geçmek için can atıyordu.

Eve dönüş yolunda bütün kırmızı ışıklar, tutkulu öpüşmeler ve kıyafetler üzerinde dolaşan eller sayesinde verilen zevk ve tatmin sözleriyle geçti. Bu vaatlerle birlikte dizlerimin bağı çözülüyor ve onu yatağa atmak için adeta dakikaları sayıyordum.

Ah onunla ne yapacağım konusuna gelince, bu kez sürpriz sırası bendeydi.

Eve varır varmaz, ben üzerime rahat bir şeyler giyerken, ona iki kadeh şarap doldurmasını söyledim ve gözden kaybolduğu an koşar adımlarla yatak odama gidip dosdoğru iç çamaşırı çekmeceme yöneldim. Çekmecede bugüne kadar asla giymediğim ve gün yüzü görmeye can atan bir sürü parça vardı. Aynı zamanda daha önce giydiğim ve bir daha asla giymeyeceğim şeyler de. Doğrusu onları hâlâ neden sakladığımı bilmiyordum. Birinden ayrıldığınızda bu parçalar artık bir anlamda kirlenmiş oluyor ve onlara baktığınızda size geçmiş kötü deneyimlerinizi anımsattığı için bir daha asla dedirtiyordu.

Çekmeceyi bir süre karıştırdıktan sonra nihayet turnayı gözünden vurdum. Kırmızı dantelli ve dolgulu bir sutyen ile ona uygun bir tanga bulmuştum. Hemen elbisemin fermuarını çözdüm ve üzerimde ne var ne yoksa çıkardım. Alex mutfaktan seslendiği sırada, tangayı ayağıma geçirmek üzereydim.

“Julia, şarap kadehleri nerede?”

“Buzdolabının yanındaki dolapta...” diye bağırdım.

Bir saniye sonra dolabın kapanan kapak sesini duydum ve ardından tekrar seslendi. “Kırmızı mı beyaz mı?”

“Fark etmez. Sürpriz olsun.”

“Sürprizlerden nefret ettiğini sanıyordum,” diye tekrar bağırdı Alex ben “oğlanları” dolgulu sutyene yerleştirirken.

Adi herifte fil hafızası vardı sanki.

“Ukala şey!”

Alex kahkahalarla gülerken aynanın önüne geçip son kez nasıl görüldüğümü inceledim. Bir şeyler eksik gibiydi. Yani güzel görünüyordum ama yine de eksik olan bir şey vardı ve ne olduğunu bir türlü keşfedemiyordum.

Buldum!

Koşarak çamaşır çekmecesine gittim ve bir çift siyah dizüstü ince çorap çıkardım. Ardından dolabımdan en güzel siyah topuklu ayakkabılarımı aldım. Popomu yatağın kenarına dayayarak, dikkatli bir şekilde ama aynı zamanda ışık hızında, önce çorapları sonra ayakkabıları ayağıma geçirdim. Aynaya tekrar yürüdüm ve...

İşte bu!

Tam o sırada Alex’in açtığı şarap şişesinden fırlayan mantar sesini duydum.

Zamanlama harikaydı.

Kollarımı kaldırıp kendimi kokladıktan sonra –çünkü onca koşturma ve daha önce terlemeyle ilgili bahsettiğim problemim yüzünden başınıza ne geleceğini asla bilemezsiniz– yatak odasının kapısını açtım. Alex’in bana arkası dönük olduğundan emin olmak için önce kapıdan kafamı uzattım ve ardından parmak uçlarımda hızla yürüyüp koridoru geçerek, sırtı hâlâ bana dönükken pozisyonumu aldım. Bir elimi kalçama koyup duvara dayanmıştım.

“Kırmızı mı yoksa beyaz mı seçtin?”

Alex kırmızı olduğunu gördüğüm şişeyle kadehleri doldururken, sırtarak bana doğru döndü. “Sürpriz olsun demiştin.”

Başını kaldırdığında, adeta bir seks bombası gibi kar-

şısında dikildiğimi görünce yüzündeki tebessüm silindi ve yerini şaşkınlıktan açık kalan bir ağız ile güçlü bir iç çekiş aldı.

“Sürpriiz!” diye bağırdım.

Doldurduğu kadeh taşıp yere döküldü ve bu anın büyüsü bozulduğu için ağızından bir küfür kaçtı. Dökülen şarapları temizlemek için mutfakta el yordamıyla bir bez aramasını eğlenerek izledim ve ardından “Bırak kalsın,” dedim sakince.

Bir kez daha tekrarlamama gerek kalmadan Alex elindeki her şeyi bırakıp koşar adımlarla yanıma gelirken gözleri vücudumun her bir noktasını inceliyordu. Nihayet yaklaştığında duvardan çekilip geri geri yatak odama doğru yürümeye başladım. Bu yüksek topuklarla düşüp bir taraflarımı kırmamam adeta mucizeydi. ama sonunda, peşimde adım adım beni takip eden Alex’le birlikte odanın sınırlarına ulaşmıştım.

“Olduğun yerde kal ve kıpırdama,” dedim yatağın hemen önüne geldiğinde.

Talimatlarımı harfi harfine uygularken, dudaklarında günahkâr bir tebessüm belirdi. Arkasına geçtim ve göğüslerimi sırtına bastırırken uzanıp ceketinin düğmelerini çözüp yere fırlattım. Sonra beni görebilmesi için önüne geçtim. Alex elini uzattı ama geri çekilerek hevesini yarım bıraktım.

“İ-ıh! Dokunmak yok,” dedim kafamı sallayarak.

Alex isteksizce kolunu yere indirip başını yana eğdi ve bakışlarıyla beni sessizce protesto etti. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlarken kendimi eğlenceye iyice kaptırmıştım. Nihayet o da çıktığında, elimi kaslı göğsünde gezdirdim ve ardından omuzlarına ve kollarına dokun-

dum. Bu dokunuşlarla birlikte bedeni alev alev yanmaya ve kesik kesik nefes alıp vermeye başladı. Başımı kaldırıp ona bakarken, bir yandan da dudaklarımı göğsüne bastırıp yavaşça öptüm.

“İntikamım acı olacak!” dedi Alex oyunbaz bir tonda.

Gülmeye başladım. Alex belli ki bu küçük oyunun beni de en az kendisi kadar delirttiğinin farkında değildi. Bu baştan çıkarma safhasını bir kenara bırakıp, üzerine atlamamak için kendimle nasıl savaştığımı bir bilseydi!

“Vaatler, vaatler!” dedim soğukkanlılıkla, parmağım kemerine doğru uzanırken. “Ayakkabılarını çıkar.”

Hemen dediğimi yaptı ve ben kemerini çözerken, her hareketimi takip eden mavi gözlerini tekrar bana çevirdi. Bir sonraki hamlede elimi yavaşça penisinin olduğu bölgede gezdirdim ve o an nefesi kesildi.

Pantolonunun üzerinden okşamaya başladığımda sessizce sordum. “Hoşuna gidiyor mu?”

Alex dudaklarını yalayıp benim kadar sessiz bir şekilde karşılık verdi. “Bebeğim, harika bir his ama lütfen sana dokunmama izin ver. Yoksa öleceğim.”

“Yakında... İnsanlar sabırla bekleyince başlarına iyi şeyler gelir, bilmiyor musun Alex?”

“Daha iyi şeyler de harekete geçenlerin başına gelir, Julia.”

“Ah, bu cümleyi daha çok sevdim,” dedim sözünü takdir ederek.

Okşamaya ara verdim ve pantolonunun düğmesini çözüp aşağı indirdim. Yere düştüğünde Alex öne doğru birer adım atıp pantolonun içinden çıktı. Şimdi erkeklik organını tamamen saran dar bir siyah bokser ile karşımda

dikiliyordu. İçimden gidip telefonumu kapmak ve daha sonra kullanmak üzere bu anın birkaç fotoğrafını çekmek geldi. Ama büyük olasılıkla deli olduğumu düşünür diye bundan vazgeçtim.

Gözlerim gözlerinde kenetlenmiş halde bokserini çıkardım ve sonra başımı aşağı eğdim. Tanrım, penisıyla önceden tanışıklığımız olduğu halde, hâlâ çölde bir serap görmüşüm gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

“Aletime bakmanın hoşuna gitmesine çok sevindim. Ama çok geçmeden bir şeyler yapmazsan, buradan sonrasını benim devralmam gerekecek,” diye uyardı Alex çattallı bir sesle.

Dizlerinin arkası yatağa değene kadar onu geriye doğru ittim. “Otur şuraya ve unutma... Dokunmak yok.”

Önünde diz çöküp yere oturdum ve Alex bacaklarını aralayıp benim için yer açtı. Daha fazla zaman geçirmeden bir elimle penisini kavradım ve hafifçe sıktım.

Başımı kaldırıp kaçamak bir bakış attıktan sonra, dilimi tıpkı bir dondurma yalarmışçasına ucundan başına penisinde gezdirmeye başladım. “Aahhh!” diye inledi Alex.

İki elimle tutup ucunu ağzıma aldım ve bir yandan dilimle masaj yaparken, diğer yandan ağzımı aşağı yukarı hareket ettirdim. Alex, penisinin daha da sertleşmesiyle birlikte başını geriye attı. Aletini emmemle birlikte kendinden geçtiğini görmek beni de coşturdu. Bir şekilde rahatlamaya ihtiyacım vardı bu yüzden bir süre daha aynı tempoda gittikten sonra kontrolü ona devrettim ve o ağzımın içinde vuruşlarına devam ederken ellerim kendi bedenime doğru kaymaya başladı.

İlk önce dantel kumaşın üstünden meme uçlarımı sık-

tım ve etkisini adeta bir kurşun gibi kasıklarımda hissettiğimde, ağzım hâlâ penisindeyken inlemeye başladım.

“Tanrı aşkına, Julia...” diye mırıldandı Alex.

Bu yeterli değildi. Elimin birini daha aşağı kaydırıp çoktan kabarmış bölgemi ovmaya başladım. Bu çooooook daha iyi gelmişti.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Alex hayal kırıklığı içinde. Ben kendimi okşamaya devam ederken bir süre daha beni izledi ve nihayet kırılma noktasına ulaştı. “Canı cehennem!”

Ellerini kollarımın altından geçirip beni yerden öyle bir kaldırışı vardı ki, gözümü kırpmama bile zaman kalmamıştı. Sonrasında tek bildiğim sırt üstü yatağa atıldığımı. Alex saniyeler içinde üzerime çıktı. Sutyenimin kopçasını çözdü ve meme ucumun birini emerken, diğerini eliyle okşamaya başladı.

Ağzımdan iniltiler çıktığında göğsümde kıkırdıyordu. Başını kaldırıp bana bakarken bir eliyle tangamı sıyırdı. “İşkence görmek ve oyuncak gibi oynanmak pek hoş bir şey sayılmaz, öyle değil mi?”

“Özür dilerim. Bunu telafi edeceğim. Yemin ediyorum.”

Bunu söylememle birlikte Alex kalçasının üstünde iki yana açtığı bacaklarımın arasına oturdu ve az önce sıyırdığı tangamı var gücüyle çekip yırtarak ayırdı.

“Alex!”

Hâlâ tek bacağımdan çıkmayan parçayı indirmekle meşgul olduğu için bana cevap vermedi. Yanlış anlamayın, bu yaptığı çok seksi bir şeydi ama o çamaşır da inanılmaz pahalı bir parçaydı.

“Onun bana kaç paraya mal olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?”

“Şu an bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Sana yüz tane daha çamaşır alırım, ama bir daha böyle bir şey yaparsan hepsini üstünde paralarım, beni anladın mı?”

Sözlerine karşılık vermedim, çünkü şimdi elleri bacaklarımı ikiye ayırmış parmaklarını yavaşça içime sokuyordu. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım.

“Beni anladın mı, Julia?” dedi bir kez daha şehvet dolu gür bir sesle.

“Anladım, Alex. Şimdi lütfen becer beni.”

Tekrar üzerime çıktı ve ağırlığını bir kolunun üzerine verip, dizlerimden birini omzuna doğru kaldırarak içime yerleştirdi.

Olağanüstüydü.

“Sakın durma!” diye yalvardım iniltilerimin arasından.

Alex üzerimde ileri geri hareket etmeye devam ederken, bedenim her vuruşuyla birlikte kendinden geçiyor ve infilak etmenin eşiğine geliyordu.

Dizimi tekrar yere bıraktı ve ellerini sırtıma geçirdi. Kalçasının üstüne oturup, beni kendine iyice çekti. Bu pozisyonda mükemmel ritmi yakalamıştık ve klitorisimde hissettiğim sürtünme gitgide daha fazla gelmeye başlamıştı. Alex belimi sertçe kavradı ve hareketlerimin kontrolünü tekrar eline aldı. Bu sırada başım yine geriye düşmüştü.

“Bana bak, Julia!” dedi sıkıtığı dişlerinin arasından. “Boşalırken gözlerini görmek istiyorum.”

Başım tekrar öne uzandı ve dudaklarına yapıştım. Dilini alt dudağımda gezdiriyor ama henüz beni öpmüyor-

du. Birkaç sert vuruşun ardından nihayet doruk noktasına ulaştık ve ben adeta ikiye parçalandım. İç duvarlarım onu daha da sıkı kavrayıp yaşadığı orgazmı son anına kadar hissetmek isterken, diğer yandan kendi uçuşuma devam ediyordum.

Sonunda hareketlerimiz yavaşladığında, ben yarı sertleşmiş penisinin üstünde otururken, ikimiz de terden yapış yapış bir halde ve nefes nefese kalmıştık. Ellerimi nazikçe saçlarında gezdirip, dudaklarına uzanmak için başını hafifçe ittim. Nihayet onu öpebildiğimde, ağızlarımızın içinde süzülerek kayan dillerimiz beni adeta eritti. Yavaş, ağır ağır işlenen, çok hassas ve olağanüstü bir öpüşmeydi. Tıpkı Alex'i tarif ediyordu.

Sonra beynime bir kurşun yemiş gibi, aklımdan türlü düşünceler geçmeye başladı. Dikkatli olmadığım takdirde, eğer ona âşık olursam diye bir opsiyonum olmayacaktı. Bu gidişle yalnızca ona ne zaman âşık olacağım asıl mesele olarak karşıma çıkacaktı. Bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalıştım, ama parmaklarını sırtımda gezdirirken bunu başarmak pek kolay değildi. Hâlâ içimde olduğu halde, beni adeta mühürleyen dudaklarıyla başımın büyük belada olduğunu anladım. Ve bu, bizim teknik olarak ilk randevumuzdu.

Kimi kandırıyordum ki!

Ben çoktan ona âşık olmak üzereydim.

Ertesi hafta benim için biraz gerçeküstüydü. Geçmişte birçok ilişkimde -sayısını bile hatırlayamadığım kadar çok kere- daha ilk haftada, çıktığım kişilerin yanından kaçarcasına uzaklaşmıştım. Ama Alex'le işler farklıydı. Onun yanında kendimi sakın bir limana demirlemiş gibi hissediyordum. Eminim birçok insan daha çıkmalı bir hafta olduğunu ve bütün ilişkilerin başlangıçta böyle hissettireceğini söyleyecektir. Bu bence kitaplar ve filmler aracılığıyla bol bol propagandası yapılan büyük bir palavradan ibaretti.

Mesela şu kulağınıza tanıdık geliyor mu? Genç ve güzel bir kadın... Elbette bakire, çünkü yirmi bir yıllık hayatı boyunca kimseyle seks yapmamış. *Bakire olmakta ne sakınca var*, diye çığırtkanlık yapmaya başlamadan, hemen araya gireyim. Bence de yok, ama bu hikâyelerdeki genç ve güzel kadınların sanki hep büyülü bir vajinaları var. İçinde uyarı ışığı olan ve her ne hikmetse yalnızca hiç kusuru olmayan dövmeli serseri erkekleri ya da çapkın milyonerleri cezbeden sözde vajinalarıyla birlikte ayakları yerden kesilen bu kadınlar, ömürlerinin sonuna dek mutlu mesut yaşıyorlar.

Hikâyede tek bir kusur bile yok.

Dediğim gibi, tamamen propaganda saçmalığından ibaret.

Neden biliyor musunuz?

Çünkü kimse mükemmel değildir. Büyülü vajinası olan bakire kız bile... Herkesin içinde gizlediği utanılacak bir sırrı vardır. Hatta bazı insanların onlarca... Bu yüzden onlar ne kadar önce gün yüzüne çıkarsa, herkes için o kadar iyi olur.

Ben ise ne yazık ki biriyle tanışmamın üstünden daha bir hafta bile geçmeden gizli sırlarını öğrenme şerefine erişiyordum. Sakın yanlış anlamayın, arada gözden kaçanlar da oldu elbet ve bazen gardımı düşürüp sonunda kıcıma darbeyi yediğim durumlar da başıma geldi. Gerçek söylüyorum. Bayanlar baylar, karşınızda bir numaralı örnek! Jake Ryan.

Jake ile dünyada başka hiçbir yer kalmamış gibi bir marketin ödeme kuyruğunda tanışmıştık. Aklıma gelince bile tüylerim diken diken oluyor. Her neyse, onunla çıkmaya başladık ve birkaç hafta kadar bu durum devam etti. Her şey harika gidiyordu. Gerçekten... O mükemmel biri gibi görünüyordu.

Bir gece sevişmemizin ardından ben uyuyakaldım. Sonrasına ilk hatırladığım şey kıcımda hissettiğim sert bir ısırık oldu. Yataktan öyle bir fırlayışım vardı ki duvardaki tabloları yere düşürmüş olabilirdim. Büyük bir şok içinde ısırık yerini ovuşturdum ve ona Hannibal Lecter'miş gibi davranıp kıcımla ısırmasına sebep olan şeyi sordum. Beni tekrar havaya sokmaya çalıştığını ve bundan hoşlanabileceğimi düşündüğünü söyledi. Onda nasıl kıcımın bir çizburger gibi yenmesinden zevk alacağım izlenimi yarattığımı bilmiyordum. Günün doğmasıyla birlikte evden kaçana kadar, gecenin geri kalanını tek gözüm açık halde tetikte geçirmiştım. Jake'in bir daha adını bile duy-

madım. Bir hafta boyunca kıcımda diş izleriyle dolaştım ve yalnızca tek tarafım üzerine rahatça oturabildiğim için bir yere oturmak adeta angarya gelmişti.

Buna benzer birçok hikâyem vardı. Bu yüzden bu hafta benim için gerçeküstüydü derken samimiydim.

Alex ve ben son bir haftayı çok keyifli ve mutluluktan adeta havalara uçarak geçirdik. Hakkında öğrendiğim her yeni şeyle birlikte kendimi onu daha çok isterken, ona daha çok ihtiyaç duyarken buluyordum. Bu çok önemliydi, çünkü birçok şey olabilirdim ama bir erkeğe ihtiyaç duymak ve ilgisini arzulamak onlardan biri değildi. Bu nedenle kendime bu itirafta bulunmak benim için gerçekten büyük bir şeydi. Hayır, ona âşık değildim, ama eskiye göre çok daha fazla hoşlandığımı kesindi.

Zaten nasıl hoşlanmayabilirdim ki?

Çekiciydi, düşünceliydi, ilgiliydi, sevecendi, seksiydi, tatlı dilli ve güler yüzlüydü, doyumsuzdu, eğlenceliydi... Bu listeye daha devam etmek mümkündü.

Her geceyi ya onun evinde ya benimkinde geçirdik. Bu hafta içinde çok fazla çalıştığımı düşünerek, birkaç kez ofisine gelip bana yemek bile getirmişti. Listeye tatlı oluşunu da ekleyebilirdik. Bunca özelliğe karşın zihnimin derinliklerinde onunla ilgili ters giden bir şeyler olduğunu düşünürsem, beni suçlar mıydınız? Mesela belki kestiği ayak tımaklarını kilitli bir poşette saklıyordu ya da belki sırtına periyodik olarak ağda yapması gerekiyordu ki, kıllı bir goril gibi görünmesin. Aklımda böyle saçma sapan teorilerle odamda otururken –bir tanesi Alex’in potansiyel Zodiac seri katil oluşunu da içeriyordu– telefonum çaldı.

“Julia...” dedi resepsiyondaki kız neşeyle. “Saat bir randevun geldi.”

Bilgisayarımı açıp kontrol ettiğimde, saat birde gerçekten de bir randevum olduğunu ve onun aklımdan tamamen çıktığını fark ettim. Sebebi büyük olasılıkla sabahımın önemli bir kısmını, Alex'in kişiliğinin bir seri katil profiline uyup uymadığını anlamaya çalışarak geçirmiş olmamdan kaynaklanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim kıza. "İçeri gönderebilirsin."

Ahizeyi yerine koyduktan sonra bilgisayardaki ajan-dama tekrar baktım ve randevu sahibinin adını fark ettim. A. Locke.

O olamazdı. Beni bir daha asla arama dedikten sonra, randevusu olan biri kılığına girip ofisime gelmeye cesaret edemezdi. Bu kadar da ahmak olabileceğini sanmıyordum. Kapının açılmasıyla birlikte başımı kaldırdığımda Aiden'in içeri girdiğini gördüm. Evet, görünüşe bakılırsa son derece ahmaktı.

"Şaka mı bu?" diye sordum. "Beni görmek için randevu mu ayarladın?"

Aiden büyük bir özgüvenle masamın önündeki koltuğa doğru ağır adımlarla yürüdü ve oturmadan önce ceketinin düğmelerini çözdü. "Hayır, çok ciddiylim," dedi ağzı kulaklarında sırtarak.

"Aiden, burayı terk etmek için iki saniyen var."

Aiden öne eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne yerleştirdi. "Senden tek istediğim bana birkaç dakikanı ayırman, Julia. Bana bu kadarını borçlusun."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu cümleyi kurabilmek için delirmiş olması gerekiyordu. "Ben sana bu kadarını borçluyum, öyle mi?" diye tekrar ettim kendimi işaret ederek. "Sen bana diyorsun ki ben, yani senin tarafından ağzına sıçılmış kişi, sana borçluyum öyle mi? Doğru mu anladım?"

“Tamam tamam...” dedi Aiden. “Bana bir şey borçlu değilsin, ama seni nişan partisinde gördüğümünden beri...”

“Senin nişan partin...”

“Evet, benim nişan partim,” diye kabullendi Aiden gülererek. “Oturup düşündüm. Seni, aramızda olup bitenleri ve aslında çok uzun zaman öncesinde yapmam gerekirken yapmadığım şeyleri... Ve işleri tekrar nasıl yoluna koyup telafi edebileceğimi sorguladım.”

Ofisime girerken ona eşlik eden özgüven havası yerle bir olmuştu. Bu içten ve duygu yüklü ifade, ortamdaki gerginliği de bir nebze yatıştırmaya yardım etmişti. Tamamen değil tabii... Ona karşı hâlâ tetikteydim, ama bir yanımın anlatacaklarını merak etmediğini söylemek de yalancılık olurdu.

“Pekâlâ!” dedim uzun bir sessizlikten sonra. “Yalnızca beş dakikan var.”

Yüzünde beliren çarpık gülümsemenin ardından rahatlayarak elini saçlarında gezdirdi. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etme,” dedim saatime bakarak. “Dört dakika ve otuz saniyen kaldı.”

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bana açıklama yapma şansı vereceğine hiç inanmamıştım doğrusu. Seni kızdırmaya devam edeceğimi sanıyordum; sanki başına bela olmuş bir grip ya da—”

“Genital siğil...” dedim cümlesini onun için tamamlayarak ve uzun bir iç çekişin ardından ekledim. “Beni neden terk ettiğini anlatmakla başlayabilirsin?”

“Bu, o kadar kolay değil. O zamanlar aklımdan bir sürü şey geçiyordu.”

“Ne gibi?”

“Öncelikle senin için yeterince başarılı biri olamadığımı düşünüyordum. Sen kariyer yolunu çoktan çizmiştin ve üniversiteden hemen sonra iş hayatına atılmıştın. Ben ise daha hangi yolu seçeceğime bile karar verebilmiş değildim.”

“Yani sen şimdi bana diyorsun ki, penisinin başka bir kadının vajinasına girmesinin nedeni, benim kariyer sahibi olmam, öyle mi?” diye sordum. “Aiden eğer bahanen buysa, devamını duymak bile istemiyorum.”

“Hayır, elbette daha fazlası var.” Bir süre düşüncelerini toplamak için sessiz kaldıktan sonra ellerini çenesinin altında birleştirip devam etti. “Benden daha başarılı olduğun fikrini kafamdan bir türlü silip atamıyordum. En iyi halimle bile bu eksikliği giderebilmemim imkânsız olduğu düşüncesine katlanmak çok zordu. Düşüne düşünce her gün kendime daha derin çukurlar kazdım ve sonunda içinden çıkamaz hale geldim.

“Julia, salakça davrandım. Hem de çok. Bu aptal ruh hali içinde, internette hayatlarının benim gibi boktan olduğunu düşünen insanlarla sohbet etmeye başladım. Daha da aptallık ederek bu insanların arasından bir kadınla özel olarak yazışmaya başladım. Onunla yüz yüze gelmemiştik, ama benimle aynı yoldan geçtiği için, birçok açıdan onunla kendimi bağdaştırabildim.”

Aklına hüzünlü bir şey gelmiş gibi yüzünde buruk bir gülümseme belirdi ve sonra anlatmaya devam etti. “İnternetin en mükemmel tarafı, gardını düşürüp tamamen kendin olabilmen... Sana yalan söyleyip onunla hiçbir bağım olmadı demeyeceğim. Özellikle de sırf onunla birlikte olabilmek için, Kaliforniya’ya onca yolu gittiğim ortadayken... Ama yaptığım ana kadar bunun bir

hata olduğunu fark etmediğim ve o günden sonra her gün bundan büyük pişmanlık duyduğum konusunda da yalan söylemeyeceğim.”

Ne duymayı beklemiştim bilmiyordum. Belki ona karşı nefretle geçen yıllarımı doğrulayacak bir şeyler söylemesini ummuştum, ama sözleri bunun yakınından bile geçmedi. Yalnızca kafamı daha çok karıştırıp beni daha çok yaraladı. Çünkü gerçekte tek söylediği şey, güçsüz biri olduğuydu. Arkamdan çevirdiği gizli kapaklı işler ya da kötü bir sebep yoktu. Yaptığı şeyin farkında olarak bunları yapmıştı. Onu affetmeli miydim? Benimle sürekli olarak iletişime geçme çabalarının geldiği nokta bu muydu? Günahlarının bağışlanması mı? Dürüst olmak gerekirse, affetme konusunda pek başarılı sayılmazdım. Bu beni sürtük yaparsa varsın yapsın. Gerçek buydu. Biri bana yanlış yaptığında, onu derhal hayatımdan çıkarırdım. Benim gözümünden bu durum, Noel zamanı kart atılacakların bir kişi azalmasından ibaretti.

Aiden sanki aklımı okumuşçasına, “Beni bağışlamanı beklemiyorum Julia. Sana yaptıklarımın sonra bunu hak ettim mi, bilmiyorum doğrusu,” dedi.

“O zaman benden ne istiyorsun? Bunca yıldan sonra neden beni görmeye geldin?”

Aiden tekrar gülümsedi ve arkasına yaslandı. “Miami’ye geri döndüğümde seni arayıp bulmak istedim. Ama cesaretimi her topladığımı düşündüğümde, gelip seni görmemek için bahaneler ürettim. Ne olduğunun farkına bile varmadan, aradan çok zaman geçti ve ben de hayatıma devam etmeye çalıştım. Sonra da Sophia ile tanıştım. Nişan partisi için seninle anlaştığını biliyordum. Bu yüzden görüşmelerinizin birine bile katılmadım, çünkü bu en

masum ifadeyle bile çok garip olurdu. Ona seni nereden tanıdığımı da söyleyemezdim, ama eninde sonunda seni görmem gerekeceğini biliyordum.”

“Öyle mi dersin?” diye sordum alaycı bir tavırla.

“Seni partide görmemle birlikte içimde geçmişten kalan bazı duygular açığa çıktı.”

“Duygular derken?”

“Zannettiğin gibi değil...” dedi Aiden. “Sana yaptıklarım yüzünden hissettiğim suçluluk duygusu...”

“Ah, anladım,” diye mırıldandım.

“Özrümü kabul etmeni beklemiyorum, ama yine de bunu söylemem gerek.” Devam etmek için hızlıca bir nefes aldıktan sonra, büyümlü kelimeler nihayet ağzından çıktı. “Özür dilerim.”

Odada öyle bir sessizlik oldu ki, yere yaprak düşse duyulurdu. Bu sessizlikten faydalanıp bu iki küçük kelimeye ilgili düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Her şey bu iki kelimeye bağlıydı, en azından benim için öyleydi. Ona gerçekten inanmış mıydım? Yoksa kendimi aniden çok çaresiz hissederek ona inanmayı isteyip, özrünü kabul ederek nihayet her şeyi arkada bırakmayı mı seçiyordum? Kahretsin! İçimdeki reddedilmiş yaralı kadın bu kadar hızlı karar vermeme istemiyordu. Adeta bana sınıksız tutunmuştu. Öte yandan dış dünyaya çok nadir gösterdiğim diğer bir yanımla, her şeyi geçmişte bırakmamı söylüyordu. Bu mantıklı ve duyarlı tarafım özrünü kabul edip, geçmişle hesaplaşmayı bırakmaya ve hayatıma kaldığım yerden devam etmeye ihtiyaç duyduğumu salık veriyordu. Bu yanımla birini affetmekle birlikte insanın kendini daha özgür hissedeceğinin farkındaydı ve sırf bu yüzden sözlerine tolerans göstermeyi seçtim.

“Özrünü kabul ediyorum, Aiden. Bunun için her ne kadar beş yıl geç kalmış olsan da kabulüm,” dedim hafif bir tereddütle birlikte ve bu Aiden’ı tekrar gülümsetti.

“Senin için kolay olmadığını biliyorum, Julia ama teşekkür ederim. Bana inanıp inanmaman önemli değildi, yalnızca bunu sana söylemem gerekiyordu.”

“Fazla heyecanlanma. Senden hâlâ fazla hoşlanmıyorum.”

“Senden de aksi beklenemezdi zaten,” diye karşılık verdi Aiden sırtarak.

Nasıl olduğunu anlamasam da, ben de gülerek karşılık vermemek için kendimi zor tuttum.

“Kim bilir, belki bir gün gerçekten de arkadaş oluruz.”

“Orada dur bakalım, koca adam!” dedim bir kahkaha atıp. “Bir sonraki karşılaşmamızda yüzüne tükürmememle başlayabiliriz ama, ne dersin?”

“Yeterince adil...” diyerek başıyla onayladı ve sonra bana düşünceli gözlerle baktı. “Eee, Alex’le işler nasıl gidiyor? Geçen gece yanında gördüğüm adamla yani... Adı Alex’ti değil mi?”

“Öyle ve bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum.”

Aramızda tuhaf bir sessizlik olduktan sonra göz ucuyla saatime baktım. “Dinle, Aiden. Sanırım artık bu konuşmaya bir son versek iyi olacak.”

“Haklısın. Elbette beni ilgilendirmiyor. Affedersin ben sadece... Neyse, boş ver.” Aiden bir süre sözüne devam edip etmemekte kararsız göründü ve ardından ayağa kalktı. “Seninle nihayet konuşma fırsatı bulmak harikaydı, Julia. Tekrar teşekkür ederim.”

Arkasını dönüp çıkmak üzere kapıya doğru yürürken,

“Neyse boş ver” deyişi çoktan beynimi kemirmeye başlamıştı.

“Aiden, bekle,” dedim ve yerimden kalktım.

Aiden arkasını dönüp bana baktı.

Birkaç adımda ona yetiştim ve sordum. “Alex’le ilgili ne söyleyecektin?”

“Julia bir önemi olmadığına eminim ve haklısın bu gerçekten beni ilgilendiren bir mesele değil.”

Biri bu sözleri söylediğinde, karşısındaki kişinin konunun devamını duymak istemediğini düşünüyorsa, gerçekten aklını yitirmiş demektir. Ben de tepkimi belli edencesine gözlerimi devirdim.

“Pekâlâ!” dedi Aiden iç çekerek. “Sophia onların ciddi olduğunu düşünüyor gibiydi. O kadın çok yakın arkadaşı, ismini hatırlamadığım için üzgünüm ama...”

“Marisa...”

“Evet, o...” dedi yarı gülümseyerek. “Sophia onu epey yakından tanıyor ve Marisa ona beraber çok mutlu olduklarını söylemiş.”

“Bu biz çıkmaya başlamadan önceydi,” dedim savunmaya geçerek.

Aiden öne doğru çıktı ve hafifçe kolumu tuttu. “Julia, o Sophia’ya evliliği düşünmeye başladıklarını da anlatmış.”

Hiç başınızdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissettiğiniz oldu mu? Aiden bu küçük bilgiyi getirip kucığıma bıraktığında, ben tamı tamına böyle hissettim. Hatta bundan daha kötüsünü... Daha ziyade birisi önce yüzümün ortasına yumruğu patlatmış, ardından kalbime bir tekme savurmuş gibi oldu.

“Dinle,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Senin incinmeni istemiyorum.”

“Bir kez daha...” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Kolumu serbest bıraktı ve başını sallayarak beni sessizce onayladı.

“Üzgünüm, Julia,” diye mırıldandı ve beni odanın ortasında şok içinde bırakarak çıkıp gitti.

Tekrar masama döndüm ve sersem bir halde koltuğuma çöktüm. Düşün Julia, düşün. Kahretsin, biraz önce duyduklarımdan sonra sağlıklı düşünebilmem mümkün değildi. Bir yanım Aiden’in dediklerine inanmayı reddediyordu. Bu ziyareti zihnimde yeniden canlandırdığımda fazla suçluluk duygusu taşıdığını düşündüm. Sanki özür dileme faslıyla gözüme girmeye çalışmıştı ve ben de bu yemi yutup ona gözüm kapalı inanmıştım. Ama... Bana özür dilemek de dahil bunları söyleyerek ne elde edecekti ki? Hiçbir şey...

Öte yandan Alex bana Marisa’yla ilgili çok az şey anlatmış olmasına karşın, aralarında bir şey olmadığına ikna olmuşum. Gözümün önünde olup biteni fark etmeyecek kadar kör müydüm? Yoksa bana onunla olan ilişkisine dair bilmem gereken her şeyi söylemiş miydi?

Pekâlâ, öncelikle sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Tüm bunları daha sonra düşünmeliydim. Aklımı tamamen yitirmeden önce sakinleştirici birkaç nefes aldım ve masamın üstündeki eşyaları yere fırlattım. Ardından stres topumu elime alıp tüm enerjimi boşaltmak istercesine sıkmaya başladım. Gerçekten de adına yakışır şekilde stresimi almasını umuyordum. Bir süre sonra bir yandan hâlâ onu sıkmaya devam ederken, diğer yandan Alex’in bu sabah

Josie'nin partisi için e-maile göndermiş olduğu davetli listesini inceliyordum ki, gözlerim bir satıra takılı kaldı.

Marisa'nın adı da davetli listesinde gün gibi ortada yer alıyordu.

Ne haltlar oluyordu?

Tamam, panik yapmayacaktım. En azından çıldırmak üzereyken kendimi bu şekilde telkin etmeye çalışıyordum. Masaj topu elimde patladı ve içindeki granül toz parçacıkları her yere saçıldı. Her yere derken abartmıyordum. Bluzumdan girip sutyenimin içine, saçlarıma ve en kötüsü de gözlerime...

Gözümde yanma hissiyle birlikte, "Kahretsin!" diye bağırdım. "Kör oldum!"

Oda kapımın açıldığını duydum ve Lisette'in tanıdık sesi panik içinde bağırdı. "Neler oldu?"

"Bu salak top yüzümde patladığı için hiçbir şey göremiyorum!" diye geri bağırdım.

Aceleyle masamın sağ tarafına doğru yaklaşan ayak seslerini duymamla birlikte o yana döndüm ve gözlerimi tekrar açmaya çalıştım.

"Lisette banyoya gitmeme yardım edebilir misin? Gözlerimi yıkamak istiyorum."

"Elbette. Gel."

Bileğimden kavrayıp, parçalanmış stres topunu elimden alarak beni yerimden kaldırdı. Gözlerim adeta milyonlarca minik jilet saplanmış gibi acıyorken, deliler gibi küfürler savurarak Lisette'le birlikte kadınlar tuvaletine gittik.

İçeri girer girmez Lisette musluğu çevirdi ve başımı soğuk suyun altına sokmama yardım etti; böylece zor da olsa iki gözümün içini de iyice yıkadım. Biraz zaman aldı

ama sonunda gözlerimi açıp etrafı görebildim. Gerçi görüşüm hâlâ biraz bozuktur.

Başımı kaldırıp aynaya baktığımda karşımda, kırmızı yarı kapalı gözleriyle yanaklarından rimeller akan ve bu haliyle tıpkı kuduz bir rakuna benzeyen birini gördüm. Lisette elime birkaç ıslak mendil tutuşturduğunda gözlerim hâlâ acıyordu. Şişlikleri alması için mendilleri gözlerime bastırmamı söyledi.

“Bana neler olduğunu anlatabilir misin?” diye sordu sakın bir sesle.

“Sana söyledim, o aptal stres topu elimde patladı ve içindekiler her tarafa saçıldı.”

“Evet, belli oluyor,” dedi Lisette. “Ama benim sordüğüm bu değil.”

“Canım bir şeye sıkılmıştı ve onu çok fazla sıkığının farkında değildim,” dedim çabucak. Acele etmişim çünkü tekrar gündeme getirip, bugün öğrendiklerimin beni bir kez daha etkilemesine izin vermek istemiyordum.

“Peki, canını bu kadar sıkı şey neydi?”

“Önemli bir şey değil.”

“Julia seni uzun zamandır tanıyorum. Beni kandırmazsın, bu yüzden hemen konuşmaya başlasan iyi edersin,” diye uyardı Lisette nazikçe.

“İyi...” dedim gergin bir sesle. “Şu Marisa denen kadını hatırlıyor musun?” Lisette başını salladı. “Pekâlâ, ismini Josie’nin doğum günü partisi için davetli listesinde gördüm ve kafayı yedim, çünkü bunu hiç ama hiç beklemiyordum.”

“Peki, bunu neden Alex’e sormuyorsun?”

Gözlerimden ıslak mendilleri çekip gürültüyle içimi çektim. “Bilmiyorum.”

“Seninle çıkarken, diğer taraftan onu da idare ettiğini mi düşünüyorsun?”

Josie'den, Alex'ten ve şimdi de Aiden'dan Marisa'yla ilgili öğrendiğim şeylerden sonra kesinlikle ters giden bir şeylerin olduğunu hissediyordum. Ama Lisette'le bu konu hakkında fazla detaya girmeyecektim. Özellikle de Aiden kısmıyla ilgili olanlara... Çünkü bu işte onun parmağı olduğunu öğrenirse, sonsuza kadar konuşup dururdu.

“Bunu bilemem,” dedim gözlerim hâlâ batarken. “Birlikte daha bir haftayı geride bıraktık ve gereksiz kuruntular yapıp gözünde kıskanç bir sürtük gibi görünmek istemiyorum.”

Acı içindeki gözlerimle yarı seçebildiğim kırmızı dudaklarındaki gülüşünü zorlukla bastırdığını fark ettim. Ardından omuzları titremeye başladı. Sonrasında ise sanki anlattıklarımın gülünecek bir şey varmış gibi kahkahalara boğuldu.

“Bu kadar komik olan şey nedir, söyler misin?” diye sordum sabırsızca.

“Julia, artık çok geç. Sen çoktan kıskanç bir sürtük olmuşsun, tatlım,” dedi Lisette kahkahaların arasından.

Haklı olabilirdi. Marisa'yı belki de refleks olarak birazcık kıskanıyordum, ama bu Alex'in kıskanç yanımı öğrenmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

“Kes şunu, Lisette,” diye mırıldandım. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Lisette boğazını temizledi ve savunmaya geçercesine ellerini kalçalarına koydu. “Julia, seni çok uzun zamandır tanıyorum ve bugüne dek hiç ama hiçbir zaman bir erkeğin seni bu kadar heyecanlandırıldığını görmedim.”

“Yani ne demek istiyorsun?”

“Tanrı aşkına Julia, bir de ciddi ciddi soruyor musun?” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Ona öyle abayı yakmışsın ki, bundan ölümüne korkuyorsun ve böyle hissetme sebebini anlıyorum. Gerçekten. Ama kendini rahat bırakıp günün getirdiklerini yaşamalı, bu korkulara bir son vermelisin artık. Benim gördüğüm kadarıyla Alex de sana karşı aynı şeyleri hissediyor. Bu yüzden, şu kaltak tavırları bir kenara bırak ve onunla açık açık konuş. Eminim ki, Marisa’nın davet edilmesinin geçerli bir nedeni vardır. Ona sormadan bu nedenin ne olduğunu asla öğrenemezsin.”

Lisette’in söylediklerini sindirmeye çalışırken bir kez daha gözlerimi ovuşturdum. Haklı olduğu zamanlardan nefret ediyordum. Bununla birlikte asıl nefret ettiğim hatalı olmaktı, ama bunu yüksek sesle dile getirmek daha da acı veren bir şeydi. Bundan daha kötüsü ise hayatımın şu noktasında yeni bir hayal kırıklığını daha kaldıracak gücümün olup olmadığını bilmiyordum. Bunun beni mahvedeceğinin farkındaydım, bu yüzden ekstra temkinli davranıyordum.

“Bir şey söyle,” dedi Lisette endişeyle. “*Canın cehenneme* de ya da *sen git kendi işine bak* de. Ama bir şey söyle, çünkü şu an beni çok korkutuyorsun.”

“Haklısın.”

Lisette şaşkınlıkla başını salladı. “Ne dedin sen?”

Boğazımı temizledim ve sözümü bir kez daha mırıldanarak tekrarladım. “Haklısın, dedim.”

“Dünyanın sonu mu geliyor?” diye sordu Lisette ve sonra kolyesinin ucundan sallanan haç işaretini çekip öptü. “Gerçekten bu konuda benimle hemfikir misin?”

“Evet...”

Islak mendilleri bir kez daha yüzümden çekip gözlerimi ona diktim. Yüzü hâlâ sevinçle parlıyordu. “Fazla böbürlenip durumdan kendine mutluluk payı çıkarma. Bu hiç hoş değil.”

“Ah, öyle bir böbürleneceğim ki, kendini buna hazırlasan iyi edersin,” dedi Lisette ellerini ovuşturarak. Bir süre yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle gözlerini dikip bana baktı ve birkaç saniye sonunda sesli olarak iç çekti. “Pekâlâ, böbürlenmem bitti. Haydi, konuşmaya başlayabilirsin.”

“Daha yalnızca bir hafta oldu, Lisette. Deli gibi sevişmeyle ve yastık sohbetleriyle dolu geçen bir hafta... Bundan şikâyet ettiğim yok. Çünkü pekâlâ biliyorsun...” Lisette anladığını belli edercesine göz kırptı. “Her neyse, şu an kendi küçük dünyamızda öyle mutluyuz ki, bunu mahvetmeye henüz hazır değilim.”

“Mahvetmek derken ?”

“Demek istediğim, her şey mükemmel gidiyor. Sorun çıkarıp bir çuval inciri berbat etmek istemiyorum.” Ve sonradan aklıma gelen düşünceyi de ekledim. “Ayrıca aramızda seksten fazlasının olduğunu iddia etmek de yanlış belki.”

Alex’in bana birer yatak arkadaşından çok daha fazlası olduğumuzu söylediğini biliyordum ama yine de... Her şeyin yalnızca bundan ibaret olduğu da ihtimaller dahi-
lindeydi. O benim endişelerimi gidermek için çabalarken, zihnimin arka taraflarında bu düşünce hep saklı duruyordu.

İnsanın yıllarca berbat bir aşk hayatı olursa, aklının tamamen normal çalışması beklenemezdi.

“Seksten fazlası olduğu besbelli, Julia,” dedi Lisette sakince. “O adamın sana bakış şekli... İnan bana aranızda

çok daha fazlası var. Bu yüzden, bu düşünceden bir an önce kurtulsan iyi edersin.”

“Söylemesi kolay.”

“Bundan vazgeç!” dedi Lisette, kızmışa benziyordu.

“Neyden?”

“Her erkeği Aiden’la kıyaslamaktan. Bu Alex’e de haksızlık. Bu durumu açıklaması için ona bir şans ve zaman vermelisin.”

“Haklı olduğunda senden nefret ediyorum, bunu biliyorsun değil mi?”

Lisette hoşnutlukla gülümsedi. “Biliyorum, ama endişe etme bu sırrın benimle güvende.”

Koluna girmeme yardım ederek beni tekrar odama götürdü ve ortalığa saçılan dağınıklığı toplamama yardım etti. Alex’e bir şans vermemle ilgili uyarısını bir kez daha yaptıktan sonra beni yalnız bıraktığında, Alex’e bir kısa mesaj yolladım.

Benim evimde akşam yemeğine ne dersin?

Alex anında cevap verdi.

Harika! Kaçta geleyim?

19:00

Onayladığını belirten son mesajı yolladığında, ona tekrar aynı soruyu sorarak karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. *Marisa ile aranızda ne halt var?* Ama sakinliğim öfkemi yendi ve bu gece Alex’in geçmişini kazıp tam olarak gerçeği anlayana kadar beklemeye karar verdim.

Eve varır varmaz, üzerime siyah askılı bir tişört ile eskitme, dar bir kot pantolondan oluşan rahat kıyafetler geçirdim ve yemek hazırlıklarına başladım. Genellikle her kadının yoğun geçen bir günün ardından yaptığı gibi, kapıdan girer girmez sutyenimi çıkarıp bir kenara atardım. Ama ilişkimiz, henüz üzerime geçirdiğim tişörtle ortalıkta sutyensiz bir halde dolaşmama izin verecek kadar rahatlık seviyesine gelmemişti. Yine de yakın zamanda bu aşamaya geçebilmeyi ummaktan zarar gelmezdi.

Zil çaldığında mutfakta çipura filetoları fırına vermek üzereydim. iPod’umdan yükselen Elvis Costello’nun “Everyday I Write the Book” şarkısının sesini kısıttan sonra kapıyı açmaya gittim. Eğer kapı kolunu tutmuyor olsaydım, gördüğüm manzara karşısında dengemi kaybedip bayılmam an meselesiydi. Alex başında ters taktığı beyzbol şapkası, beyaz V yakalı bir tişört, siyah spor bir şort ve ayağında spor ayakkabıları ile karşımdaydı.

Şimdi hepiniz konu erkekler olduğunda iki zayıf noktam olduğundan bahsettiğimi hatırlarsınız. Bunlardan ilki kaslı kollardı, ama ondan daha güçlü bir etkiye sahip olan şey yakışıklı bir erkeğin ters taktığı beyzbol şapkasıydı. Bunun beni nasıl ve neden etkilediğine dair mantıklı bir açıklama yoktu. Sebepsizdi yani. Bu yüzden Alex’in başındaki kırmızı şapkayı ve ön kısımdan çıkan bir tutam dağınık saçı gördüğümde, bu gece Bayan USA Güzeli

hakkında ciddi bir konuşma yapmam gerektiğini bir süreliğine unutup, gözlerimi ondan ayıramadan öylece bakakaldım.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Alex gülerek, benim birkaç saniye boyunca dilimi yutmuş halde onu seyrettiğimi görünce.

“Neden böyle giyindin?”

“İşten sonra koşuya çıktım ve ardından doğrudan buraya geldim.”

Ben kapıyı açtığım pozisyonda yerimden kıpırdamadan dururken, Alex antreye girdi. “Yemekten önce banyonu kullanıp bir duş alabilir miyim? Söz veriyorum, çok hızlı olacağım.”

Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra çantasını yere bıraktı. “Elbette. Yemek on-on beş dakikaya kadar hazır olur.”

Ben hâlâ gözlerimi ondan alamazken, Alex banyoya doğru ilerledi.

“Alex!” diye seslendim arkasından. Ve evet kapıyı hâlâ ardına kadar açık tutup içeriye bir sürü sineğin girmesine sebep olmuşum. Elimde değildi, şu an adeta aklımı yitirmiş bir insan gibiydim. Başındaki şapkayı işaret edip sordum. “Bunu normalde kullanır mısınız?”

Alex omuz silkerek gülümsedi. “Çoğunlukla spor yaparken, evet... Neden sordun?”

“Bir sebebi yok. Sadece merak ettim,” dedim ilgisiz görünmeye çalışarak.

Tekrar koridorda ilerlerken aniden durup arkasını döndü ve bana şaşkın gözlerle baktı. “Julia, sen iyi misin?”

“Evet... Neden ki?”

“Çünkü hâlâ kapı kolunu tutuyor ve bana sanki uzaylıymışım gibi bakıyorsun.”

“Ah, kahretsin!” diye mırıldanıp sonunda kapıyı kapattım. Alex banyoya girip gözden kaybolana kadar kahkahası koridorda yankılandı.

Mutfaktan gelen kokularla birlikte daldığım hülyalardan uyandım. Hâlâ ilgilenmem gereken bir yemek vardı. Kendimi toparlamaya çalışıp ayaklarımı sürüyerek mutfğa doğru ilerlerken, aklımda hâlâ başında şapkasıyla Alex’i hayal ediyordum. Bununla birlikte bu şapkalı görünüşün felaketim olmasına izin vermemeli, bir an önce dikkatimi toplayıp onunla yapacağım konuşmaya odaklanmalıydım. Lisette’e bunu yapacağıma söz vermiştim ve onu yeterince tanıyorsam, sabah ilk iş odama dalıp benden hesap soracaktı.

Pekâlâ, bu işe bir son vermeliydim. Mutfak masasına tabakları ve çatal-bıçak takımını hazırladım. Tam eğilmiş fırını açmak üzereyken banyodan gelen su sesinin kesildiğini fark ettim. Alex her an burada olabilirdi.

“Çok lezzetli kokuyor,” dedi bir dakika bile geçmeden yanıma gelerek. “Ne pişirdin?”

Doğrulurken sorusuna cevap verdim. “Tereyağlı sarımsaklı sos eşliğinde çipura...”

Ağzım büyük olasılıkla hâlâ oynuyordu ama ne dedüğimin zerre kadar farkında değildim. Çünkü karşımda beline sardığı havlu içinde olağanüstü görünen, hâlâ biraz ıslak Alex’e gözlerimi dikmiştim. Onun Alex olduğunu bilmesem, Lost dizisindeki Sawyer karşımda dikiliyor sanırdım. Gerçekten de Lost’un birinci sezonunun on ikinci bölümünde –evet ben sıkı bir Lost takipçisiyim– Sawyer yüzmeye gidip geldikten sonra inanılmaz hoş görüldüğü

bir sahne vardı. İşte Alex de şu an tam olarak böyle görünüyordu.

Gözlerim göğsünden aşağı süzülen bir su damlasına takılmışken, bana seslenmesiyle birlikte Sawyer'la çıplak yüzme fantezimden uyandım. Pardon pardon, Alex demek istedim.

“Dostum, şu an benimle kafa buluyor olmalısın.”

“Sen bana dostum mu dedin, yoksa yanlış mı duydum?”

“Evet, dedim. Dönüp kendine bir baksana! Önce şapka, şimdi de bu ha?”

Alex gülmemek için kendini zor tuttu. “Çantamı kapı girişinde bırakmışım da onu almaya geldim.”

“Tamam, git ve bir an önce al. Aksi halde birazdan sana Sawyer diye seslenmeye başlayacağım ve sen de bana Freckles demek zorunda kalacaksın.”

“Bu insanlar da kim?” diye sordu Alex neşeyle.

“Şu anda bunun bir önemi yok,” dedim çabucak. “Tanrı aşkına! Sana yalvarıyorum, git ve bir an önce üzerine bir şeyler giy.”

Alex yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ve ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Aramızdaki mesafe kapandığında elimdeki fırın eldivenlerini alıp tezgâha bıraktı. Ardından kollarını bir kanca gibi boynuma dolarken, bir yandan da başparmağını büyük olasılıkla düzensizce atan nabzımda aşağı yukarı gezdiriyordu.

“Demek şapkalara karşı bir zaafın var, ha?” diye sordu sırtarak.

“Öyle de diyebiliriz.”

Parmağıyla çenemi yukarı doru kaldırıp dudaklarını

dudaklarımda gezdirdi. Böyle yapmaya devam ederse yemeği unutmamız gerekecekti.

“Alex?”

“Julia?”

Gülümsedim ve tatlı tatlı bana bakan mavi gözleriyle buluştum.

“Gözlerin neden kıpkırmızı? Canını sıkan bir şey mi oldu? “ diye sordu endişeyle.

Hafifçe içimi çekerek kollarının arasından sıyrıldım. “Hayır, önemli bir şey yok. Hatta aslına bakarsan salakça bir şey... Sana yemekte anlattığımda büyük olasılıkla epey güleceksin,” dedim parmak uçlarımda yükselip onu bir kez daha hafifçe öperken. “Yemekten bahsetmişken, git ve üzerini giyin. Ben de burada kalan işleri halledeyim ve oturup yemeğimizi yiyelim.”

“Haklısın, sen bana şey demeden önce... Neydi adı?” diye sordu oyunbaz bir tavırla.

“Sawyer...” diye mırıldandım.

“Hah, evet... Sanırım bir rakibim var.”

“Ah, o en sevdiğim dizideki bir karakter sadece. Bu yüzden korkmana gerek yok, güvendesin.”

“Hangi dizi?”

“Lost...”

“Ben onu hiç izlemedim,” diye itirafta bulundu.

“Pekâlâ, benimle takılmaya devam edeceksen bu konuda kesinlikle bir şeyler yapmamız gerek.”

Alex’in gözleri parladı ve eminim ki bunun televizyon tarihinin en iyi dizisini izlemesiyle değil --tartışmasız öyle, bu konuda farklı görüşleri asla kabul etmiyorum--

daha çok birlikte bir gelecek imasında bulunmamla bir ilgisi vardı.

“Bu sözünü unutma.”

Beni son bir kez öptükten sonra antreye çantasını almaya gitti. Ben de bu sırada aval aval arkasından bakıp, kaslı ve erkeksi vücudunun her bir noktasını ezberledim. Bakışlarımı yakaladığında, yaptığımı tasvip etmediğini belli eder şekilde başını salladı. Gözden tamamen kaybolduğunda tezgâha bıraktığı fırın eldivenlerini alıp kendimi yellemeye başladım. Yemin ederim ölümüm bu adamın elinden olacaktı.

Üzerinde kot pantolon ve siyah bir tişörtle mutfığa geri döndüğünde, ben de fırınlanmış sebze tabağını masaya koyuyordum. Alex oturdu ve masadaki soğutulmuş şarap şişesini alıp kadehimi doldurdu. Ben de geçip karşısına oturduğumda bana baktı ve “Her şey gerçekten nefis kokuyor, Julia. Senin yemek yapabildiğini bilmiyordum doğrusu,” dedi bu kez kendi kadehini doldururken.

Onunla konuşmak istediğim şeyler için harika bir geçiş olacaktı. Gerçekten istesem bu kadarını planlayamazdım.

Onu şaşırtabilmenin verdiği mutlulukla gülümsedim ve yemeğini servis ederken karşılık verdim. “Eminim birbirimiz hakkında bilmediğimiz daha çok şey vardır.”

Sözlerime devam ederken Alex meraklı gözlerle bana bakıyordu. “Ama soruna cevap verecek olursam, yetenekli bir aşçı sayılmam. Yapmayı bildiğim birkaç yemek var ve bir de harika biftek pişiririm, ama hepsi bu.”

Ağzına ilk lokmayı aldığında tepkisini görmek için bekledim. “Seninle aynı fikirde değilim,” dedi durup ağzının kenarını peçeteyle silerek. “Bu gerçekten olağanüstü lezzetli, ama başka bir sefer de bifteğinden tatmak

isterim.” Çatalını yere bırakıp kadehini kaldırdı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce şarabından bir yudum aldı. “Pekâlâ, birbirimiz hakkında fazla bir şey bilmeme meselesi nedir? İş dışındaki Alex’e mi atıfta bulunuyorsun yine?”

“Sayılır,” dedim açıkça. “Demek istediğim fiziksel olarak epey yakından tanıdığımız kesin ,ama artık başka yönlerden de tanıma zamanımızın geldiğine inanıyorum, ne dersin?”

“Katılıyorum,” dedi Alex bir çatal dolusu yemeği ağzına götürürken. “Gözlerinin neden kıpkırmızı olduğunu anlatmakla başlayabilirsin.”

“Bundan bahsetmen ilginç. Çünkü kırmızı olmalarının biraz seninle ilgisi var.” Alex’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında, Aiden’in ziyaretini olayın dışında tutarak sözlerime devam ettim. “Ofiste oturmuş elimdeki stres topuyla oynayarak, Josie’nin partisi için gönderdiğin davetli listesine göz gezdiriyordum.”

“Ve?”

“Şey, listede beni şaşırtan bir isimle karşılaştım. Marisa’yla...”

“Onun ismini görmenle gözlerinin kızarmasının ne ilgisi var peki?” diye sordu Alex sessizce.

“İsmine denk geldiğimde elimdeki topu fazlaca sıkılmış olmalıyım ki, patlayıp paramparça oldu ve bazı toz taneleri gözlerime girdi.”

“Özür dilerim,” dedi Alex üzgün bir ifadeyle. “Sana bundan daha önce bahsetmem gerekirdi.”

Lisette’in bugün bana dediklerini hatırladım. *Ona açıklaması için bir şans ver ve hemen bir anlam çıkarma.*

Tam da buna niyetlenerek, “Hiçbir şey için geç değil,” dedim.

“Biraz karışık bir mesele...”

Ah, bu kulağa hiç hoş gelmiyordu ve daha şimdiden Aiden haklı mıydı diye düşünmeden edemedim. Yarı gülümseyerek şarabımdan bir yudum aldım. “En baştan başlayabilirsin.”

“Ailelerimiz uzun zamandır arkadaşlar ve birbirlerine çok yakınlar. Bu yüzden Vanessa ile çocukluğumuz ve ilk gençliğimiz, Marisa ve ablasıyla birlikte geçti diyebilirim.” Alex gülümsedi, ama gülüşü gözlerine yansımamıştı. “Marisa hepimizden yaklaşık sekiz yaş küçüktü ve yaşımız ilerledikçe Vanessa, ben ve Marisa’nın ablası Katerina birlikte takılmaya başladık. Neredeyse bir saniye birbirimizden ayrılmıyorduk.”

Bu konuşmanın nereye doğru gittiğinden emin değildim, ama sonu nereye varırsa varsın şimdiden hoşuma gitmeyeceğinin farkındaydım. Yine de yüzümden tebesümü eksik etmeyerek ,ona devam etmesi için başımla işaret ettim.

“Vanessa sonunda uzaktaki bir üniversiteye gittiğinde Katerina ve ben baş başa kaldık. Birbirimize daha da yakınlaştık ve aramızda bazı şeyler değişmeye başladı.” Alex başını kaldırıp tereddüt edercesine bana baktı ama sözlerine devam etti. “Birlikte liseye başladığımızda resmi olarak sevgili olmuş ve geleceğimiz için planlar yapmaya koyulmuştuk. Farklı üniversitelere gitmeye karar verdiğimizde ise başlangıçta zorlansak da durumun üstesinden geldik. Birbirimizin her fırsatta ziyaretine gidiyorduk. Yine de ikimiz de itiraf etmek istemesek de, aramızdaki mesafe ilişkimizde biraz zorluk yaratıyordu.”

“Onu seviyordun,” dedim yumuşakça.

“Evet, sevdim,” diye itiraf etti Alex iç çekerek. “Şimdi geriye dönüp bakınca sebebini anlıyorum. O kadar uzun zaman birlikte olmuş ve küçük yaşta bizi birbirimize bağlayan o kadar çok şey paylaşmıştık ki, ikimiz de diğerinin çekip gitmesine izin vermek istemiyordu.”

“İkiniz de hayatlarınıza ayrı ayrı devam etmeye korkuyordunuz, anladım.”

Şu an geçmişteki bütün hüznü anıların gözünde yeniden canlandığını görebiliyordum ve tek yapmak istediğim kucağına kıvrılıp ona huzur vermektir. Dürüst olmak gerekirse daha önce hiçbir erkek için bunu yapma ihtiyacı ve arzusu duymamıştım içimde. Benim için ürkütücü bir duygu olmasına karşın harekete geçmedim ve şeytana uymamak için parmaklarımı çenemin altında birleştirip Alex’i dinlemeye devam ettim.

“Üniversitede son senemdeyken bir gün beni ziyarete geldi. O zamanlar en iyi tabirle ilişkimiz sallantıdaydı ve o gün deliler gibi kavga ettik. İşler öyle bir noktaya geldi ki, ağzımızdan geri alınamayacak kırıcı sözler çıktı. Ve o gitti.”

“Üzgünüm, Alex.”

Ağzından çıkacak bir sonraki cümleyi söylemekte zorlandığını, yumruk yaptığı ellerine bakarak anlayabiliyordum. “Ben de üzgünüm. Çünkü geri gelmesini beklemek yerine peşinden gitseydim, bugün hâlâ hayatta olurdu.”

Ağzımdan bir çığlık kaçırdım çünkü bu duymayı en son beklediğim şeydi. “Aman Tanrım! O nasıl...”

“Arabanın kontrolünü kaybedip yol kenarındaki bariyerlere çarpmasından başka pek fazla detay bilmiyorum. Tek bildiğim, acı çekmeden oracıkta son nefesini verdiği...”

Gözyaşlarımı zorlukla bastırdım çünkü gözlerinde hâlâ çektiği acıyı hissedebiliyordum. Hepsinden kötüsü, Katerina'yı kaybetmiş olmanın tek suçlusu olarak kendini görüyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum ve yıllardır Aiden tarafından istenmeyen kadın olmakla ilgili acıklı hikâyem, bunun yanında bütün önemini yitirmişti.

Alex ortamdaki ağır havayı dağıtmak için çabalayarak gülümsedi, ama bunda zorlandığı belliydi. İkimiz de yemek yemeyi çoktan unutmuştuk. Yumruk yaptığı elini gevşetip kadehine uzandı ve şarabını yudumladı. Bardağı tekrar masaya bıraktı ve hikâyenin Marisa'yla ilgili bölümünü anlatmaya devam etmeden önce boğazını temizledi.

“Bu olay, on bir yıl önce yaşandı. Bir süre hayata tutunmakta zorlandım ama sonra bir şekilde üstesinden geldim. Öte yandan ne Marisa ne de ailesi bu acıyla baş edemedi. Katerina öldüğünde, Marisa on dört yaşındaydı. Değer verdiğin birini kaybetmek için oldukça zor bir yaşta... Ama sanırım yıllar içinde işleri onun için daha da zorlaştıran şey, ailesinin Katerina'yı adeta taparcasına putlaştırıp, sanki yaşasa hayatta hiçbir yanlış yapmazmış gibi yere göğe sığdıramamaları oldu. Sonuç olarak Marisa hayatını, hep Katerina'nın gölgesinde yaşadı.”

“Anlayamıyorum,” dedim kafam gerçekten karışmış bir halde. “Bunca sene sonra senin bununla ne ilgin var?”

“Suçluluk çok tuhaf bir his, Julia,” diye yanıtladı Alex zoraki bir tebessümle. “Daha önce de dediğim gibi, ailem hâlâ Marisa'nın ailesiyle çok yakın ve sanırım zihinlerinde Marisa'yı her fırsatta dışarı çıkarmamın ona iyi geleceğini düşünüyorlar. Ama öyle değil, bu işleri yalnızca daha da...”

“Zorlaştırıyor.”

“Evet...” diye itiraf etti Alex iç çekerek. “Çok zorlaştırıyor.”

“Pekâlâ, bu onu neden partiye davet ettiğini ve sana olan ilgisinin nereden kaynaklandığını açıklıyor. Şimdiki sorumla fazla ileri gitmiş olursam lütfen beni uyar.”

Alex bir kaşı havaya kalkmış ağzımdan ne çıkacağını merakla beklerken, başıyla onayladı.

“Onunla ilgili endişelenmeli miyim?”

Alex elini saçlarında gezdirdikten sonra ensesini ovaladı ve bu bile başlı başına vereceği cevabı tedirginlikle beklememe neden oldu. “Buna gerek yok.”

Cevabını biraz daha açmasını isteyecektim ki, “Birkaç yıl önce bir kez öpüştük, ama sana yemin ederim ki daha ileriye gitmedik. Biraz içmiştim ve bir anlık aptallıkla bunun olmasına izin verdim,” diye açıkladı.

Geçmişte yaşanan bir öpüşme ve zaman zaman ona eşlik etmek dışında aralarında gerçekten bir şey olmadığına inanmak istiyordum. Ve eminim bunu da yalnızca suçluluk duygusu yüzünden yapıyordu. Bu biraz tuhaf ve ürkütücü müydü? Belki evet, ama sebebini anlıyordum. Bununla birlikte Alex’in anlattıkları, Marisa’nın neden Aiden’in nişanlısına aralarında çok daha fazlasının olduğunu söylediğini açıklamıyordu. Ama konuyu daha fazla deşmemeye karar verdim. Aiden’in açıklamalarına karşılık, Alex’e inanmayı seçiyordum çünkü... Aiden’in geçmişteki davranışları bile başlı başına neden bunu seçtiğimi anlatmaya yeterliydi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Alex tedirgin bir tonda. “Korkutucu derecede sessizsin.”

“Açık konuşmak gerekirse, aklımdan bir sürü şey geçiyor.”

“Düşüncelerini benimle de paylaşır mısın?”

“Pekâlâ, bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama Marisa’nın durumu için üzüldüm. V ona karşı bir kaltak gibi davrandığım için de kendimi çok kötü hissediyorum,” dedim utanarak. Bu doğrudu. Başından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum.

“Peki, tüm bunlar senin için sorun yarattı mı?”

“Onu neden dışarı çıkarmaya devam ettiğini anladığım için, hayır... Ama sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum. Eğer birlikte olmaya devam edeceksek, bu durumu anlayışla karşılayabileceğimi sanmıyorum.” Bir süre duraksadım ve ifadesinin yumuşadığını fark ettim. Sanki çoktandır tuttuğu nefesini bırakmış gibiydi. “Ben kimseyi paylaşmam, Alex.”

“Birkaç hafta önce galerideki açılıştan sonra onunla hiçbir yere gitmedim,” diye açıkladı Alex ve ardından çapkın bir tebessümle ekledi. “Ve bunu duyduğuma sevindim, Julia. Çünkü ben de kimseyi paylaşmam.”

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Birkaç saniye sessiz kaldık. Bir süre önce içimde hissettiğim onu rahatlatma arzusuyla hâlâ savaşıyordum. İlişki yaşadığım adamı rahatlatmaya çalışmak çok tuhaf bir duyguydu ve normalde bu hissi derhal başımdan savardım. Ama Alex’leyken bunu yapmak istemiyordum. Korkup vazgeçmeden önce ayağa kalktım ve o hareketlerimi takip ederken masanın etrafından dolanıp yanına geçtim. Alex oturduğu yerde doğruldu ve kucağında bana yer açtı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve çenesini kaldırıp alına hafif bir öpücük kondurdum. Alex gözlerini kapadığında burnunu, göz ka-

paklarını, yanaklarını, çenesini ve nihayet dudaklarını öptüm. Her nasılsa bu an, onunla yatak odasında paylaştığımızdan çok daha yakın hissettirdi ve bundan hoşlandım. Hem de çok...

Alex kollarını belime dolayıp beni kendine daha da yaklaştırdığında, saçlarını okşayıp başını karnıma yatırdım. “Benim için hazırladığın bu harika yemeği mahvettiğim için ve stres topun patladığı için çok üzgünüm. Sana her şeyi daha önce anlatmam gerekiyordu ve bu yüzden kendimi berbat hissediyorum,” dedi Alex kucağımda yatarken boğuk bir sesle. “Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?”

“Yemeği tekrar ısıtabiliriz, o hiç sorun değil. Stres topuna gelince, o şeyden kurtulmamın zamanı çoktan gelmişti. Görüyorsun...” dedim ve ardından duraksayıp yüzünü tekrar yukarı kaldırıp sorgulayan gözlerine baktım. “Hiçbir şeyi mahvetmedin ve özür dilemene gerek yok. Ama...”

“Ama ne?” diye sordu Alex sırtarak.

“Ama kendini illa affettirmek istiyorsan, bunu nasıl yapabileceğini biliyorum.”

“Özür dilememe gerek olmadığını daha bir saniye önce söylemişken mi?” dedi Alex alaycı gözlerle bakarak.

“Evet...” dedim gülmemek için dudağımı ısırıp.

“Pekâlâ, devam et. Söyle bakalım.”

Ellerim bağlıyken bile yapabileceğim bu şakalaşmalar kesinlikle bana daha uygundu. Aramızda geçen samimiyet dolu dakikalardan pişman değildim elbette, ama daha küçük adımlarla ilerlemem gerekiyordu. Çünkü ona karşı gardımı gitgide düşürdüğümün farkındaydım ve bunun geri dönüşü olmayacaktı.

“Beyzbol şapkası ve bazı başka şeyler içeriyor.”

Alex kolunu kaldırıp boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti. Böylece dudaklarımız yine birbiriyle buluşmak üzereydi. Konuştuğunda sıcak nefesini hissedebiliyordum ve bu baştan aşağı ürpermeme sebep olmuştu. “Sen yemeği ısıtmaya başla ben de sana neler yapabileceğimi göstereyim.”

“Beyzbol şapkasıyla mı?” dedim fısıldayarak.

“Kesinlikle beyzbol şapkasıyla...”

Yemeğimizi tekrar ısıtıp yedikten sonra gecenin geri kalanını yatakta bana bir kez Freckles diye seslenmesi de dahil bazı şeyler yaparak geçirdik.

Tamam tamam, belki iki kez...

Gözlerimi Alex'in yatağında açtım ve yarı uyur vaziyette, sanki bir rüyanın içindeymişçesine seviştik.

Son bir aydır onunla hemen her gün seviştiğimiz için, bu duruma pek yabancı değildim. Ama Josie'nin bugünkü partisine hazırlanmak için sabahın körüne kurduğum alarm bile daha çalmadan uyanmış olunca, bana neler oluyor böyle diye meraklandım. Durumdan şikâyetçi falan değildim. Yalnızca dengem biraz şaşırmıştı o kadar. Ama o da olabilecek en iyi yönde...

Sonra, ikimiz de yavaş yavaş orgazmın etkisinden çıkarken, Alex burnunu benimkine sürttü. Yanaklarıma onlarca öpücük kondurduktan sonra kulağıma, "Günaydın..." diye fısıldadı.

"Sana da günaydın..." dedim halimden hoşnut bir şekilde. "Biliyorum bunu istemek biraz fazla olacak, ama acaba beni her gün böyle uyandırman mümkün mü? Sana sonsuza dek minnettar kalırdım."

Alex sırtüstü yuvarlanıp beni de beraberinde kucakladı. Hâlâ içimdeyken, elini sırtımda gezdirdi ve cevap verdi. "Elimden geleni yaparım."

Başımı çevirip göz ucuyla saate baktım. Ah! Beş kırk beş olmuştu. Gerçekten de bugün Josie'nin partisi olmasa, Alex'le uzun, keyifli bir uyku çekip, bütün bir günü bu yatakta geçirebilirdim.

Öpüştük ve onu itmeye başladım, ama Alex kollarını bana dolayıp beni kendine geri çekti. "Artık hazırlanmam gerek," dedim kıkırdayarak. "Teslimatların bazıları on beş dakika içinde burada olacak."

"İki dakika daha ver," dedi Alex boynuma dayadığı ağzından boğuk sesler çıkararak. "Sonra yataktan çıkabilirsin."

Bu iki dakikalık isteğe bayıldım ve olduğum yerde kalıp, güçlü kollarıyla beni kavramasına izin verdim. Başımı kaldırıp ona baktığımda saçlarım yüzünün iki yanına düşmüştü. Dudaklarına haylaz bir tebessüm yerleşmişken, yüzünü ellerimin arasına aldım.

Parmaklarımı dudağının kenarında gezdirdikten sonra onu öptüm. "Kalksam gerçekten iyi olacak, Alex."

Alex beni serbest bırakmadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha kondurdu. Yataktan adeta fırlayarak kalktım ve banyoya koşup kendimi duşun altına attım. Alex'in arkamdan kahkahalarla güldüğünü duyabiliyordum. Bu kadar nazik olması çok hoştu, ama teslimat kamyonları gelmeden önce kendimi toparlamak için gerçekten yalnızca birkaç dakikam vardı.

Yarım yamalak aldığım duştan sonra yatak odasına geri döndüğümde Alex altına koyu renk bir pijama geçirmiş yatağı topluyordu ve her zamankinden daha tatlı görünüyordu. Yatağın kenarında eğilip doğrulan vücudunu izlemek görülmeye değer bir manzaraydı ve yemin ederim ki hiç sıkılmadan onu seyredebilirdim.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, geç kalman halinde bunun sorumlusu yalnızca sen olacaksın," dedi omzunun üstünden bakıp beni suçüstü yakalayarak.

Burnumu buruşturup küçük valizimden birkaç parça

kıyafet çıkardım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde giyindim. Partiyi düzenleyen kişi olduğum için, henüz güzel bir elbise giyip, saçımı ve makyajımı yapmam mümkün değildi. Yani işleri tamamladıktan sonra ve şeref konuğumuz teşrif etmeden önce büyük olasılıkla bir kez daha duş almam gerekecekti.

Vakit kaybetmeden mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdım. Kahvenin demlenmesini beklerken çantamdan iPad'imi çıkardım. Alex bir süre sonra mutfağa girip, arkamdan kollarını boynuma doladığında yapılacak işlerin listesi üzerinden geçiyordum.

“Sanırım bu parti işi seni yeğenimden daha çok heyecanlandırıyor.”

Gözlerimi önümdeki listeden ayırmadan yanıtladım. “Pek sanmıyorum. Onunla en son konuştuğumda heyecandan ölmek üzereydi.”

“Saat kaçta burada olacak?”

“Vanessa’ya onu öğlene doğru getirmesini söyledim; çünkü konuklar saat birden itibaren gelmeye başlayacaklar ve onlar gelmeden önce ona yaptığımız tüm hazırlıkları özel olarak göstermek istiyorum.”

Evin önüne yanaşmakta olan ilk kamyonun çıkardığı ısığa benzer sesi duymamla birlikte başım bir köpek gibi havaya kalktı. Yan gözle pencereden baktım ve Alex’in dudaklarına telaşlı bir öpücük kondurdum. “Kamyonlar yanaşmaya başladı. Gitmem gerek.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa, ben çalışma odamdayım. İçimden bir ses olmayacağını söylüyor, ama yine de bunu dile getirince kendimi daha iyi hissediyorum.” Kollarını gevşetip kendine bir kupa almak üzere tezgâha gitti. “Sen

vakit kaybetme. Kahve hazır olduğunda ben sana bir fincan getiririm.”

Bir elimde iPad diğerinde telefonum ve yüzümde aptal bir gülümsemeyle –çünkü haklıydı, en az Josie kadar heyecanlıydım ve bu evi baştan aşağı süslemek istiyordum– eğilip onu yanağından bir kez daha öptüm ve teşekkür ederek mutfaktan çıktım.

Malzemeleri boşaltan kamyonlara göz kulak olurken, son bir ayda hayatımın ne kadar değiştiğini düşündüm. Alex’le olan ilişkim hiç beklemediğim ve asla hayal bile edemeyeceğim bir noktaya gelmişti. Birlikte olmadığımız zamanlarda onu ne kadar özlediğimi ve ona değer verecek kadar olgunlaştığımı yüzümde bir tebessüm eşliğinde düşündüm. Bazen adeta birbirimize doyamıyorduk.

Ve bu duyguya bayılıyordum.

Bir daha hiç kimse için böyle duygular hissedebileceğime ihtimal vermezdim, ama hayatta bazen gerçekten mucizeler oluyordu.

Bu mucizeyi gözlerinde, sözlerinde ve en önemlisi davranışlarında görüyordum. Çünkü erkekler her şeyi söyleyebilirlerdi, ama sözlerinin doğruluğunu kanıtlayan şey davranışlarıydı. Bu konuda bana güvenebilirsiniz, çünkü daha önce başımdan benzer tecrübeler geçti.

“Al bakalım!” dedi Alex usulca yanıma sokulup, tıpkı söz verdiği gibi bana kahvemi uzatarak.

Ona hızlıca teşekkür ettikten sonra, Alex alnıma bir öpücük kondurup tekrar eve girdi.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, uzun bir süre gözlerim ardından kapattığı kapıya takılı kaldı.

Evet, Alex kesinlikle sıradan erkeklerden biri değildi.

Hem de hiç!

Son altı saati boğazıma kadar büyücülerin ve cadıların arasına batmış halde geçirdim, ama buna değdi. Alex'in evi ve arka bahçe tamamen Harry Potter filmlerinden fırlamış gibiydi. Bir başka deyişle, her şey o kadar harika olmuştu ki, ortam bu haliyle Orlando'daki Universal Film Stüdyoları'na kök söktürebilirdi.

Josie birkaç dakika içinde eve vardığında bütün bu hazırlıkları görüp çılgına dönecekti. Lisette'i bahçede ikram servisi yapacaklara verdiği komutlarla baş başa bırakarak, tekrar duş alıp hazırlanmak üzere içeri girdim. Bu kez üzerime daha şık, straplez siyah bir elbise giydim ve altını sandaletlerle tamamladım. Saçlarımı balıksırtı öreerek tek tarafımda topladım. Alex'in yatak odasında küpelemlerimi ararken o içeri girdi ve karyolanın direklerinden birine yaslanıp benim kafası kesilmiş bir tavuk gibi oradan oraya koşturmamı seyretti.

"Bizimkiler aradı ve birazdan burada olacaklarını söylediler," diye açıkladı.

Gelecekleri tamamen aklımdan çıkmıştı. Üstelik bugün onlarla ilk kez tanışacaktım.

Odanın ortasında aniden durup ona '*kahretsin*' dercesine bir bakış attım. Şimdi daha da gerilmiştim. Evet, ablasıyla ve yeğeniyle tanışmış olduğum doğrudu, ama bu çok farklı bir durumdu. Özellikle de benim için... Çünkü

bir erkekle hiçbir zaman ailesiyle tanışacak kadar sürdürrebildiğim bir ilişki yaşamamıştım. İsmi-Lazım-Değil kişiyi saymazsak... Hatta onu tamamen unutulım, olur mu? Haydi o halde, öyle yapalım.

“Neyin var?” diye sordu Alex endişeli bir halde yanıma gelerek.

Sanki her şey yolundaymışçasına saçma sapan bir şeyler mırıldandım ama aslında hiç de yolunda değildi.

Tebessüm ederek kollarımı ovuşturdu. “Ailemle tanışacağın için gerildin mi yoksa?”

“Belki biraz...” diye itiraf ettim.

Gerçeği söylemek gerekirse bundan ölümüne korkuyordum.

“Julia Boyd, tanıdığım en güçlü kadın, benim ailemden korkuyor, öyle mi? Pekâlâ, bu gerçekten çok ilginç.”

Gözlerimi devirerek koluna hafifçe bir yumruk attım. “Alex, bu hiç komik değil. Benim için önemli bir şey ve onların üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.”

“Korkacak hiçbir şey yok. Seni çok seveceklerinden eminim,” dedi çenemi kaldırıp dudaklarıma bir öpücük kondururken.

“Senin için bunu söylemek kolay.”

Alex cevap olarak kaşlarını kaldırdı. Birkaç saniye içinde verdiğim karşılıkla, bir şekilde onun beni sevdiğini ima etmiş olduğumu fark ettim ve henüz bu konulara hiç girmedığımız için biraz cüretkâr bir söz olmuştu.

Alelacele çark ettim. “Yani demek istediğim, beni tanıyorsun, bazen bir kamyon şoförü ağzıyla konuşabiliyorum. Onlar böyle insanlar değil ve... Evet, şimdilik tek bildiğim bu ve...”

Ben lafı döndürüp durmaya devam ederken, Alex gülmek için dudağını ısırdı. Beni kollarına aldı ve sessizce, “Sus artık, Julia,” dedi.

“Bana susmamı söyleme.”

“Söyledim bile.”

“Tamam, ama bir daha bunu yapma.”

“Konuşmaya devam mı edeceksin, yoksa seni öpmeme izin verecek misin?”

“Bana bir kez daha sus dersen, vermeyeceğim.”

“Şimdi konuşman bitti mi?”

“Bana gerçekten de bu soruyu mu soruyorsun?”

“Sen benim soruma soruyla mı karşılık veriyorsun?”

Ağzımı açıp ona tekrar soru olmayan bir cümleyle karşılık verecek oldum. Ama Alex beni öpmeye başladı ve doğrusu artık beni susturmuş olması umurumda değildi. Her seferinde öpecekse, beni istediği zaman susturmasında bir sakınca yoktu.

Zilin çalmasıyla birlikte isteksizce birbirimizden ayrıldık.

“Akşama hatırlat da kaldığımız yerden devam edelim,” dedi Alex fısıldayarak ve içim kıpır kıpır oldu.

“Başına büyük dert aldın.”

Kapı bir kez daha çaldı. Küpelerimin arkasını elime alıp ön kapıya doğru yürürken, kulaklarıma taktım. Alex de beni takip ediyordu.

Yan camlardan dışarı göz attığımda, gelenin Josie ve Vanessa olduğunu gördüm. Bir an bile vakit kaybetmeden kapıyı açtım ve Josie’nin diş tellerini sergilercesine kocaman gülümserken buldum. Tanrım, ne tatlı bir kızdı!

"Julia!" diye haykırıp kollarını boynuma doladı.

"Selam, tatlım!"

Vanessa güneş gözlüklerini tepesine yerleştirip içini çekti. "Sabah saat yediden beri ayakta ve hazır halde bekledi ve her on dakikada bir gitme vaktinin gelip gelmediğini sordu."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Ama onun yerine Josie evet diye haykırarak karşılık verdi.

Hemen yanımda duran Alex, Josie'nin seviyesine kadar eğildi. "Bana bir selam bile yok mu?"

"Saçmalama, Alex dayı," dedi Josie ciddiyetle ve beni serbest bıraktı. Alex Josie'yi kollarından tutup havaya kaldırdı ve ben de Vanessa'yla doğru düzgün selamlaşma fırsatı buldum.

Alex Josie'yi tekrar yere bırakarak ablasına sarılıp öptüğü sırada Josie sabırsızlık içinde bekliyordu.

"Pekâlâ, tatlım! Hogwarts Kalesi'ne girmeye hazır mısın?"

Josie heyecanla el çırpı ve başını salladı.

"Elini bana ver ve gözlerini kapat," diye talimat verdim.

Birlikte birkaç adım attık ve antrenin sonunda açılmayı bekleyen platform duvarın yanına geldik.

"Gözlerini açabilirsin Josie."

Hemen dediğimi yaptı ve tıpatıp filmdekinin aynısı olan boyalı işareten gözlerini alamayarak sevinçten yerinde zıplamaya başladı. Taklit bir duvar onu bu kadar heyecanlandırdıysa evin tamamını görünce neler olacaktı, kim bilir!

"Açabilir miyim?" diye sordu merak içinde.

"Evet..."

Duvarın önündeki kumaşın ucundan tuttu ve yavaş yavaş geri çekmeye başladı. Bu sırada göz ucuyla diğer tarafa bakıyordu. Perdenin tamamen yere düşmesiyle birlikte yüzünde hiç beklenmedik bir ifadeyle karşılaştım. Son derece sakın görünüyordu.

Dizlerimin üzerin çöküp gözlerinin içine baktım. Elimle alnına düşen bir bukleyi geriye attıktan sonra sordum. “Her şey yolunda mı?”

Josie başını salladı, ama ağzından yine bir şey çıkmadı. Başımı kaldırıp Vanessa ve Alex’e baktığımda onların da en az benim kadar şaşkın olduklarını gördüm. “Josie...” dedim tekrar. “Neden bir şey söylemiyorsun?”

Kollarını boynuma dolayıp bana öyle bir sıkı sarılışı vardı ki, neredeyse boğulacaktım. Josie hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken kulağıma, “Olağanüstü olmuş,” diye fısıldadı.

Eminim regl öncesi sendromu yaşamamın bu durumla bir ilgisi vardı. Çünkü gösterdiği bu minnettarlık karşısında hemen gözlerim doldu.

Ulu Tanrım, bana neler oluyordu böyle? Aşırı duygusal bir insana dönüşüyordum ve aslına bakılırsa bundan hoşlandığım söylenebilirdi.

Çaktırmadan Alex’e baktığımda, bana gülümseyip göz kırptığını görünce, gerçekten bir bebek gibi ağlamaya başlamak için bakışlarımı hemen yere çevirdim. Hemen kendimi toparladım ve tanrıya şükür gözyaşlarına boğulmadan önce bunu başarabildim. Bir çocuğun ağlaması başkaydı, yetişkin bir kadınsı bambaşka. Ayrıca insanların beni ağlarken görmemeleri kendi yararlarındaydı, çünkü korkunç olabiliyordum. Dudaklarım titremeye başlıyor, burnum kıpkırmızı oluyordu. Gerçekten de hiç hoş değildi.

“Daha her şeyi görmedin,” dedim sırtına hafifçe vurarak. “Haydi gel sana geri kalanını göstereyim.”

“Tamam...”

Kollarını çözmesiyle birlikte tekrar ayağa kalkıp elinden tuttum. Perdeyi kenara koyup eşiğin üzerinden geçerek partinin asıl merkezine giriş yaptık. İçerisi üç alana ayrılmıştı. Bir tanesi Seçmen Şapka bölgesiydi. Koltuğun arkasına iliştirilmiş bir telsiz sayesinde, üzerine misafirlerden biri oturup şapkayı başına taktığında, başka bir odada bu gün için tutmuş olduğumuz bir oyuncuya konuşması için sinyal gidecekti. Misafirler kendi evlerine atandıktan sonra, üzerlerinde dört armadan biri, yer alan otantik cüppelerin bulunduğu raftan kendilerine ait olanını seçeceklerdi. İkinci bölge İksir Yapımları odasıydı. İçerisinde ağzına kadar kuru buz toplarıyla dolu dev bir cadı kazanı ve kazanın önüne sıralanmış malzeme şişeleri vardı. Ejderha kanı, mandrake otu, salamander kanı, yılanbalığı gözü ve yoğurtotu bunlardan bazılarıydı.

Bir zamanlar Alex’in oturma odası olan sol taraftaki oda şimdi sol köşesinde ufak bir girişi olan beyaz kumaş bir çadır haline getirilmişti. Josie’yi dürtüp içeriyi rahat görebilmesi için çadırın köşesini kaldırdım.

“Profesör Trelawney’in kehanet sınıfı!” diye bağırdı yüzünde büyük bir tebessümle bizi takip eden annesine dönerek.

Çadırın içinde bir masanın etrafına dizilmiş bir sürü yer yastığı ve masanın üzerinde kristal bir küre yer alıyordu. Profesör Trelawney’i canlandırması için tuttuğum oyuncu gerçeğine o kadar benziyordu ki, ben bile bu benzerlik karşısında şaşkına döndüğüme göre Josie ne tepki verecekti, merak ediyordum.

Geriye dönüp Alex'in arka bahçesine açılan çift kanatlı cam kapının önüne geldik. Bahçedeki havuzun içindeki fildişi renkli mumlar, tıpkı Büyük Salondaki yüzen mumları andırarak yüzeyde salına salına yüzüyorlardı. Havuzu geçtikten sonra bahçenin sonundaki geniş alana vardık. Her köşesinde birer çember olan Quidditch Sahası'nı gördüğünde, "Aman Tanrım!" diye bağırdı Josie. "Kahrolası bir Quidditch Sahası bu!"

"Hey!" diye uyardı Vanessa gülümseyerek. "Sözlerine dikkat et ufaklık."

Ben de kakhahalarımın arasında, "Seni suçladığımı söyleyemem, tatlım. Bence de kahrolası harika bir saha!" dedim.

"Alex?" diye seslendi evin içinden gelen bir kadın sesi.

Hepimiz birden dönüp, Alex'in anne babası olduğunu sandığım kişilerin şaşkınlıkla bize doğru yürüdüklerini gördük. Ulu Tanrım! İkisi de o kadar hoş görünüyordu ki, çocuklarının bu kadar güzel oluşuna şaşmamak gerekirdi. Sanki bir Calvin Klein reklamlarından fırlamış gibiydiler. Erolin yüzünden bir deri bir kemik kalmış Kate Moss gibi değil tabii. Son derece elegant ve birbirine mükemmel bir uyum sağlayan ellili yaşlarında iki modelin yan yana getirilmesinden bahsediyorum. Çoğunlukla elli yaşlarına kadar kimse modellik yapmıyor, ama resim gözünüzde canlanmış olmalı.

Annesi beyaz bir bluz altına siyah ekoseli bir kapri giymişti ve sarı saçları yüzüne çok yakışan küt bir modelde kesilmişti. Oğlunu kucaklayıp yanağına bir öpücük kondururken görebildiğim kadarıyla, Alex parlak mavi gözlerini annesinden almıştı. Babası inanılmaz yakışıklı ve çekici bir erkekti ve Alex'in hoş tavırları ve güler yüzüyle seksi duruşu da ondan geliyor olmalıydı.

“Büyükanne, Büyükbaba! Julia’nın, Alex dayımın evini Harry Potter’ın dünyasına çevirmek için yaptığı şeyleri gördünüz mü?” dedi Josie aceleyle ve onlara doğru koştu.

“Gördük, tatlım,” dedi Alex’in annesi ve bana baktı.

Bunu kendimi tanıtmam gerektiğine dair bir işaret olarak algıladım ve cesaretimi toplayıp, avuçlarımdan terlememiş olması için dua ederken elimi uzatıp ona doğru yaklaştım.

Alex benden önce davranıp kolunu belime doladı. “Anne, Baba! Bu Julia, benim kız arkadaşım ve bugün gördüğünüz her şeyin sorumlusu...” diye açıkladı ve peşinden alnıma bir öpücük kondurdu. Josie iki başparmağını havaya kaldırmış, yüzünde soytarılarinkine benzeyen geniş bir gülümseme ile bize bakıyordu.

Bu ana kadar Alex’i erkek arkadaşım olarak görüyordum görmesine, ama bunu şimdiye dek açıkça hiç dile getirmemiştim. Hatta onunla aramızda geçen konuşmalarda bile ona hiç böyle hitap etmemiştim. Onun şimdi bunu sesli olarak söylemesi şaşırtıcı olmuştu, ama iyi bir yönde tabii.

“Merhaba, sizinle tanıştığımıza sevindim, Bay ve Bayan Holt,” dedim sesim tahminimden daha sakın çıkarak.

Alex’in annesi elimi avucunun içine aldı. “Ah, tatlım! Rica ederim, bana böyle seslenme. Kayınvalidemi hatırlıyorum. Bana lütfen Allison de.”

Allison elimi bırakırken başımla sözlerini onayladığım sırada bu kez Alex’in babası yanıma yaklaşıp tokalaşmak için elini uzattı. “Annem hakkında ne derse ciddiye alma. Otuz yıl önce düğünümüzün renk seçimi konusunda onayını alamadığı için hâlâ ona bozuk.” Kendimi tutamayıp

bir kahkaha attım. “Ama bir konuda haklı, lütfen bana da Alex de.”

Başımı şaşkınlıkla sağ yanımda duran benim Alex’ime çevirdim. “Küçük Alex olduğunu bilmiyordum.”

“Çünkü bunu insanlara söylemiyorum,” diye mırıldandı Alex.

Josie araya girdi ve büyük anne ve babasının elinden tutup onları evin içine doğru sürükledi.

Yanımdan uzaklaşmalarını seyrederken annesi başını çevirip “Seninle tanışmak güzeldi, konuşmamıza sonra devam ederiz,” dedi.

Vanessa da yanımdan geçerken popoma bir şaplak indirip şaşkınlıkla havaya zıplamama neden oldu. “Gördün mü, gerilecek hiçbir şey yokmuş, Julia,” dedikten sonra gülerек Josie ve ailesinin peşinden gidip beni Alex’le bahçede baş başa bıraktı.

“O kadar kötü değildi, öyle değil mi?”

“Ablana gergin olduğumu mu söyledin ?” diye sordum inanmayarak.

“Evet...”

“Bunu neden yaptın?”

“Çünkü çok tatlı olduğunu düşündüm.”

“Bana bak Ufaklık. Sana özel olarak söylediğim şeyleri başkalarıyla paylaşma.”

“Bayılsam ve çok tatlı bulsam bile mi?”

Beni etrafımda döndürüp kollarını boynuma dolarken sorusuna cevap vermemi bekliyordu.

“Soruna soruyla karşılık verirsem, bana sorular sormaya devam edecek misin?”

“Çok geç, bana yine soruyla cevap verdin ve ben bunu bir evet olarak alıyorum. Kız arkadaşımın çok tatlı olduğunu düşündüğümde bunu insanlarla paylaşacağım.”

“Evet, o konuya gelince...” dedim nazlı bir tavırla.

“İşte başlıyoruz,” diye homurdandı Alex. “Ben de ne zaman çıldıracağsın diye bekliyordum.”

“Aslında tek söyleyeceğim... Hoşuma gittiği olacaktı.”

Alex’in gözleri sevinçle parladı ve dudaklarını dudaklarımına yapıştırdı. Bu arada Josie’nin neşeli çılgınlıkları tekrar duyuldu. İlk misafirlerinin gelmesiyle birlikte herkesin birer Hogwarts kabul mektubuyla partiye çağrıldığını görmüş olmalıydı. Bu mektuplarla birlikte ben de adeta kendimi aştığımı hissediyordum ve bunca hazırlık içinde en çok hoşuma giden kısım bu oldu.

Alex’i serbest bıraktım ve birlikte tekrar eve yürüdük. O diğerleriyle takılmak üzere yanımdan ayrılırken, ben de mutfakta yiyecek-içecek ikramlarını gözden geçiren Lisette’in yanına geldim. Her şeyin kontrol altında olduğu bilgisini aldıktan sonra da etrafta dolanıp aksayan bir şeyler olup olmadığını denetledim.

Yaklaşık yarım saat sonra her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca –Tanrıya şükür hiçbir sorun çıkmamıştı– çocukların ilk Quidditch maçı için toplandıkları alana gittim. Sahanın kenarındaki izleyicilerin arasına geçmek için önümdeki kalan birkaç kişiyi daha sıkıştırıp ilerlemeye çalışıyordum ki, tanıdık bir sesin benden bahsettiğini duydum.

Ne yaptım dersiniz?

Evet, tahmin edeceğiniz gibi konuşmaya kulak misafiri oldum.

“Onun burada olduğuna inanamıyorum,” dedi Marisa, yaklaşık bir buçuk metre çapındaki alanda herkesin duya-
bileceği bir sesle. Marisa’yı görüş alanımdan çıkarmadan,
beni fark etmemesi için hemen sol tarafında çocuklarına
tezahürat yapan bir çiftin yanına yanaştım. Tam bekledi-
ğim gibi konuşmaya devam etti.

“Gerçekten anlamıyorum, kenar mahalle kadınlarına
benziyor ve Alex onun için fazla iyi,” dedi bir çırpıda.

“O zaman neden onunla birlikte?” diye sordu tanıma-
dığım diğer kadın.

“Birlikte değil... Ya da en azından birliktelikleri uzun
sürmeyecek.”

Şimdi bu noktada durup hepinize onu ilk gördüğümde
hakkında neler hissettiğimi hatırlatırım. Hani kadınsal iç-
güdülerime dayanarak aklımdan geçirdiklerimi... Pekâlâ,
Alex sonradan bana Marisa’nın hikâyesini anlattığında,
ona kötü davrandığımı ve ağlak bir sürtük olarak damga-
ladığımı için kendimi berbat hissetmiştim.

İşte şimdi içimden, *Aha!* dememin vakti geldi. Çünkü
en başından beri onun hakkında yanılmamışım. Demek
kenar mahalle kadını, öyle mi? Bu kaltak kendini ne sanı-
yordu acaba? Alex için yeterince iyi olmadığımı saçmalığı
da nereden çıkmıştı?

Evet, itiraf ediyorum. Alex’e aşığım, ama şu an ko-
numuzun bununla ilgisi yok. Önemli olan, bunca insanın
önünde, olay çıkarmadan Bayan USA Güzeli’ni en uygun
dille susturabilmek...

Bu noktada Marisa’nın durduğu yere doğru bakıp dik-
katini çekmek istedim, ama bana sırtı dönüktü. Sonrasın-
da tek hatırladığım şey yüzümde patlayan sert bir cisim
oldu. Ne olduğunu anlamadım, ama beni dümdüz yere
sermeye yetmişti.

Ve işe yaradı. Marisa çenesini kapadı.

Bunun nedeni herkesin iyi olup olmadığını öğrenmek için başımda toplanması olabilirdi tabii. Elimle yüzümün sol tarafını tutuyordum, çoktan morardığını hissedebiliyordum. Bu sırada tek gözümle kalabalık arasından Vanessa'nın bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Sen iyi misin?"

"Sanırım," dedim onun yardımıyla yerimden doğrulup. "Bana ne çarptı?"

"Bir Quaffle topu..." dedi gülümseyerek.

"Harika!"

"Haydi gel içeri girelim ve gözüne bir pansuman yapalım."

Vanessa kalkmama yardım etti ve eve doğru yürümeye başladık. Bu sırada gözüm Marisa'ya takıldı. Pis sürtük, ağzı kulaklarında gülüyordu.

"Sürtük..." diye mırıldandım.

"Kim sürtük?"

"Kimse, boş ver, önemli değil."

"Hı-hımm tabi..." diye karşılık verdi Vanessa da sesizce ve sonra hâlâ dikkatle bizi izleyen kalabalığa döndü. "Bir şeyi yok. Siz partinin tadını çıkarmaya devam edin, birazdan yanınıza döneceğiz."

Beni dosdoğru Alex'in yatak odasındaki banyoya götürdü. Kapağı kapalı klozetin üstüne oturtup musluğu açtı ve eline aldığı havluyu suyun altında ıslattı. Fazla suyunu sıktıktan sonra yanıma geldi.

"Pekâlâ, bir bakalım."

Yüzümün girdiği şekli görmekten korkarak, başımı hayır anlamında salladım.

Bu çocuk gibi davranışım Vanessa'yı çileden çıkarmış olmalıydı ki, parmaklarımı tek tek yüzümden ayırmaya başladı.

Yüzümün açığa çıkmasıyla birlikte de uzun bir ısıklık çaldı. "Güzel iz, tatlım..."

"O kadar kötü mü?"

"Dürüst olmak gerekirse..." dedi ve ardından derin bir nefes alıp verdi. "Oldukça kötü..."

Yerimden kalkıp yara izini görmek için aynaya gittim. Yüzümün sol tarafı gözümün altından başlayarak mosmor olmuştu.

"Al," dedi Vanessa elindeki ıslak havluyu uzatarak. "Bunu bir süre yüzüne bastır, en azından şişmesini engelleyecektir."

Sanki Mike Tyson'la on iki maç yapmışım da yenilgiye uğramışım gibi hissederek tekrar klozetin üstüne oturdum. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Vanessa nihayet söze girdi.

"Pekâlâ Marisa'yla ilgili bir derdin var öyle değil mi?"

"Bunu nereden çıkardın?"

"Kadınlık içgüdüğü..." diye karşılık verdi Vanessa ve duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Kendimi tutamayıp güldüm, ama yüzüm acımaya başladı. Üstelik şimdi üstüne bir de baş ağrısı eklenmişti.

"Julia, onu kafana takma. Bir süredir Alex'e kancayı takmaya çalıştığı doğru, ama bu kardeşimin umurunda değil. İnan bana Alex'i uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim ve bu mutluluğun tek sebebi sensin."

"Öyle mi diyorsun?"

"Kesinlikle."

Tam bu sırada sanki kulakları çınlamış gibi Alex endişeli bir yüzle banyonun kapısında belirdi.

“Sana ne oldu böyle?”

Vanessa olanları anlatırken yanıma gelip önüme çömeldi.

Beni alnımdan öptükten sonra elimle saklamaya çalıştığım yüzümü görmek istedi. “Bırak da bir bakayım.”

“Hayır, berbat durumdayım ve beni kesinlikle bu halde görmeni istemiyorum.”

Vanessa kıkırdayarak banyodan çıktı. “Ben gidip bir aspirin bulayım, bu sırada siz kumrular aranızdaki meseleyi çözün.” Dönüp bana göz kırptı ve kapıyı ardından kapattı.

Alex tekrar elimi yüzümden çekmek için uğraştı ama pes etmeye niyetim yoktu. “Bebeğim ne durumda olursan ol benim için her halin güzel.”

Ağzımdan derin bir nefes alıp burnumdan verdikten sonra, gözlerimi kapatıp üçe kadar saydım ve yüzüme tuttuğum havluyu çektim.

Alex’ten çıt çıkmayınca gözlerimi açtım. “Berbat, öyle değil mi?”

Alex öne eğilip yüzümdeki yarayı nazikçe öptü. Hafifçe geriye çekildikten sonra tek gözümle görebildiğim kadarıyla yüzüne baktım.

“Olağanüstü... Mükemmel...” diye fısıldadı.

Gülümsedim. “Yalnızca erkek arkadaşım olduğun için bunu söylüyorsun, çünkü söylemezsen kıcına tekmeyi basacağımın farkındasın.”

“Bunu yapardın, öyle değil mi?” dedi gülerek ve omzuma düşen saçlarımı okşadı.

“Belki şu an değil, ama yakın gelecekte kesinlikle yapardım.” Elimi tekrar kaldırıp hafifçe yaraya dokundum. “Yüzüme bir göz bandı koymam gerekecek. Korkunç bir korsan gibi görüneceğim, öyle değil mi?”

“Sen tanıdığım en seksi korsan olacaksın.”

“Ben tanıdığın tek korsan olacağım.”

Alex havluyu tekrar yüzüme koyduktan sonra ayağa kalkmama yardım etti. Beni yatağa götürmeden önce oda kapısının kapalı olduğundan emin oldu.

“Alex, ne yapıyorsun sen? Parti devam ederken, böyle kafamıza göre takılamayız. Ayrıca gidip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeliyim.”

“Şişşş, konuşma artık!” dedi ve beni yatağa oturttu.

Arkama birkaç yastık yerleştirdikten sonra, ayaklarımı da yerden kaldırıp yatağa uzattı.

“Pekâlâ, konuşma artık kısmına kadar her şey çok tatlıydı, ama şimdi... Pek öyle değil.”

Yorumumu duymazdan geldi, ama her tarafımı yastıklarla donatırken bir yandan sırtıyordu. Sağ yanıma oturup kolunu omzuma attı.

“Parti için endişelenmekten vazgeç. Sen dinlenirken, eminim Lisette bir süreliğine tek başına her şeyi idare edebilir.”

“Evde bir sürü misafirin var. Burada kalmana gerek yok. Ben de biraz dinlendikten sonra, tekrar yanınıza dönerim.”

“Vanessa konuklarla ilgilenir.”

“Ama—”

“Aması yok,” diye ısrar etti Alex. “Bana yaslan ve bir süreliğine kendini rahat bırak.”

Başımı omzuna koyarken bugünü hiç de böyle hayal etmediğimi düşündüm. Hepsinin ötesinde onu böyle önemli bir günde, ailesinin yanından alıkoyduğum için kendimi berbat hissediyordum.

“Alex, yeğenin doğum gününde, evinde bir sürü misafirin varken, burada benim yanıma tıklıp kalmış olman hiç hoşuma gitmiyor.”

Başımı özenle tutup kaldırdı. “Şu an tek istediğim burada senin yanında olmak. Partideki insanlar umurumda değil.”

“Josie söylediklerini duymasın,” dedim kıkırdayarak.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye karşılık verdi Alex içten bir tonda.

Ne demek istediğini biliyordum ve bu beni inanılmaz mutlu ediyordu. Şu an tek gözü kapalı bir korsan gibi sırtıyor olmalıydım.

Tekrar omzuna yerleşmeden önce başıma nazik bir öpücük kondurdu. “Biraz dinlen bir tanem, uyandığında ben burada olacağım.”

Kalbim bir an için duracak gibi oldu. Birkaç dakika sonra sırtıma eliyle minik daireler çizmesiyle birlikte de gerçekten durdu sanırım. Sıcaklığında adeta eridim ve bu huzurun verdiği rahatlıkla gözlerim ağırlaştı. Kendimi daha fazla tutamayarak uykuya yenildim ve rüyamda Marisa’nın onlarca Quaffle topuna maruz kalıp, her yanının çürüklerle dolduğunu gördüm. Bugüne kadarki en iyi rüyam olmalıydı.

Josie'nin partisinin üzerinden bir hafta geçmişti.

Yüzümdeki yara izi hâlâ gözle görülmekle birlikte gitgide silikleşiyordu. Başlangıçta morun çeşitli tonlarındaki yara yerinde şimdi sarı-mor gölgeler vardı. Cadılar Bayramı yaklaştığından, birçok insan benim zombi makyajı yaptığımı sanıyor olabilirdi. Bu yüzden fazla büyütülecek bir durum yoktu.

Her neyse şu an kardeşim Darren'la, bir şeyler içmek üzere Coconut Grove'a doğru yoldaydım. Aslında Alex'le yemeğe çıkacaktık, ama randevumuzu iptal etmişti. Çünkü bir süredir peşinde olduğu bir ressamla, adamın stüdyosunda nihayet bir son dakika görüşmesi ayarlayabilmişti. Gecenin ilerleyen saatlerinde bana katılacağını söyledi ve böylece ben de küçük kardeşimle buluşma fırsatı yakaladım.

Coconut Grove'a vardığımda, arabamın içinde küfürler ederek etrafta iki kez turlayıp park yeri aradım. Nihayet bir süre sonra Darren'la buluşacağımız barın yakınında bir yer bulmayı başardım. Barın kapısından girer girmez Darren'ı gördüm. Onu fark etmek çok zor değildi. Çünkü ilgisini çekmek için birbirleriyle adeta yarışan iki esmer hatun tarafından kuşatılmıştı.

Ona doğru yaklaştığımı görünce bira şişesinden bir yudum aldıktan sonra, şişeyi barın üzerine bırakıp eli şeker kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi sıırttı. Nihayet

yanına vardığımda beni her zamanki gibi kucaklayıp havaya kaldırdı. Bu sırada kızlardan birinin diğerine, “Bu da kim?” dediğini duydum.

“Bilmiyorum.”

Darren beni tekrar yere bıraktıktan sonra, bira şişesini almak üzere tekrar bara döndü. “Hanımlar, sizi tanımak güzeldi.”

Beni barın en uzak bölümüne doğru götürürken, bıyık altından mırıldandı. “Tanrıya şükür, zamanında yetiştin. O ikisiyle bir dakika daha geçirmeye katlanamayacaktım.”

“Dışarıdan bakınca çok eğleniyor gibi görünüyordun, Maverick.”

“Lütfen ama, bana haksızlık etme. Benim de kendime göre standartlarım var.”

“Neymiş o standartlar?” diye sordum gülerek. “Nefes alması senin için yeterli mi?”

O sırada barmen yanıma geldi ve Darren iki bira daha istedi. “Sen var ya, çok fenasın. Bu arada yüzüne ne halt oldu böyle?”

“Top çarptı.”

“Hepsi bu diyorsun?”

Elimi belime koyup ona ölümcül gözlerle baktım. “Kes şunu. İster inan ister inanma yüzüme top çarptı ve şu an birkaç gün öncesine göre yüz kat daha iyi görünüyorum.”

Barmen biraları önümüze bıraktı ve Darren parayı öderken bir sonraki içkileri ısmarlamaya söz verdim. Bu sırada kapıdan bir grup kadın salınarak içeri girdi. Hepsi de birbirinden genç ve güzel beş-altı hatunu görünce Darren büyülenmiş gözlerle onlara baktı. Ondan da başka ne beklenebilirdi ki?

En arkadaki kız eğilmiş çantasından bir şeyler arıyordu. Nihayet başını kaldırdığında bir de ne göreyim, bu Sarah'tan başkası değildi.

“Julia!” diye bağırdı sanki yıllardır görüşmemişiz gibi.

“Sarah!” diye bağırarak onu taklit ettim.

Bize doğru yürürken, arkadaşlarına onlara daha sonra katılacağını belirten bir el işareti yaptı. “Aman Tanrım, yüzüne ne oldu senin?”

“Uzun hikâye...” diye kestirip attım.

“Hep öyle olur zaten...” dedi imalı bir tonda.

Bu da ne demekse? Eminim sizin de benim kadar iyi bir tahmininiz vardır.

Sarah daha sonra yanımda duran Darren'ı fark etti. Onu saklamaya bile gerek duymadan baştan aşağıya süzdükten sonra, “Julia, bizi tanıştırmayacak mısın?” diye sordu.

“Sarah, bu kardeşim Darren. Darren bu Sarah, benim bir arkadaşım ve Alex'in galerisinde çalışıyor.”

Benim küçük oyunbaz kardeşim, Sarah'm kendisine uzattığı eli alıp nazikçe öptü. “Tanıştığımıza sevindim, Sarah.”

“Ah Tanrım!” dedi Sarah ve boşta kalan eliyle yüzünü yellemeye başladı.

Darren, Sarah'ı etkilemiş olmaktan hoşnut halde ona biraz daha yanaştı.

“Pekâlâ, siz ikiniz...” dedim Darren'ı bir adım geriye iterken. “Ayrılın bakalım.”

Darren yüzüne en masum ifadesini takınıp sıırıttı. “Ben ne yaptım ki şimdi?”

“Her neyse... Tanrı aşkına, kendine mukayyet ol.” Ardından dönüp ağzı sulanarak hâlâ kardeşimi kesen Sarah’a baktım ve içimi çektim. “Sarah, aynı uyarım senin için de geçerli.”

Sarah kıkırdadı ve saçını geriye doğru savururken, ilgisini bana çevirmeden önce Darren’a son bir bakış attı. “Her neyse burada ne işin var senin?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum? Kardeşimle birkaç kadeh bir şeyler içtikten sonra eve döneceğim.”

“Alex’le Lu Lu’daki yemeğinize geç kalmıyor musun peki?”

“Ah, hayır...”

“Hımm.”

“Hımm ne?”

“Yalnızca kafam karıştı biraz.” Çantasından telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez dokunduktan sonra tuhaf bir yüz ifadesiyle tekrar bana baktı. “Bugün son dakikada Lu Lu’da iki kişilik yemek rezervasyonu yaptırmamı istedi. Birlikte gideceğinizi sanmıştım, ama yanlışmışım demek ki.”

“Demek ki...” diye karşılık verirken, kafamdan hızla onlarca düşünce geçmeye başlamıştı.

“Her neyse, artık kızların yanına dönmem gerek. Haftaya seni ararım ve belki birlikte bir şeyler yaparız,” dedi Sarah ve elini tekrar kardeşime doğru uzattı. “Darren, seninle tanıştığıma çoooooooook memnun oldum.”

“Bu zevk bana aitti, Sarah.”

Sarah neşeyle kıkırdayarak yanımdan ayrıldığı sırada, ben Alex’in birkaç blok ötede benden başka biriyle yemeğe çıkarken, neden bana bir ressamı stüdyosunda görmeye gideceği yalanını söylediğini anlamaya çalışıyordum.

Darren bendeki tuhaflığı hemen fark etti. “Julia, sen iyi misin?”

“Hayır... Haydi, buradan gidelim.”

Biramın geri kalanını bir dikişte bitirip şişeyi bara bıraktım. Darren uzanıp kolumdan çektiğinde ben çoktan kapıya doğru yol almıştım. “Hey, ne yapıyorsun?”

“Caddenin karşısına geçip Alex’in hangi koltakla yemek yediğine bakacağız.”

“Yani onu gizlice gözetleyeceksin.”

“Julia...” dedi Darren elini gergin bir şekilde saçlarında gezdirirken. “Ben böyle bir şeyi yapamam. Bu erkeklik kitabına sığmaz.”

Dönüp ölümcül gözlerle yüzüne baktım. Dişlerimi sıkarak, “Erkeklik kitabı saçmalığı da neyin nesi? Ben senin ablanım, bu erkeklik kitabının da, her şeyin de üstünde gelir.”

“Dostum, benim söylemeye çalıştığım şey...”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Bu kesinlikle iyi bir fikir değil, Julia.”

“Biliyor musun, Darren? Gidip caddenin karşı tarafında neler olup bittiğini öğrenmeme izin vermezsen, Sarah’ı tekrar gördüğümde sende bulaşıcı bir hastalık olduğunu söylerim.”

Darren anında kolumu bırakıp elindeki bira şişesini bulduğu en yakın yere koydu. “Haydi gidelim.”

Kalbim ağzımda, karnıma kramplar girmiş halde Lu Lu’ya doğru yürümeye koyulduk. Aklımın derinliklerinde kötü bir manzarayla karşılaşmayacağıma kendimi inandırmaya çalışıyordum. Oysa içimden bir ses, oraya

vardığımda göreceklerimden hiç hoşlanmayacağımı söylüyordu.

Lu Lu'nun bahçesinde bir sürü masa vardı ve hemen görülmemek için çok dikkatli olmam gerekiyordu. Ayrıca restoran sokağın tam köşesindeydi. Yani tek taraftan bakıp, her yeri görebilmek mümkün değildi.

Darren durumu çabucak fark edip beni kolumdan tuttuğu gibi, gizlenmemiz için bir çalılığın arkasına sürükledi. İki parmağını kaldırıp önce gözlerini sonra restoranı işaret edip arada da parmaklarını hafifçe koluna dokundurdu.

"Bu da ne demek oluyor? Donanma işaret dilini bırakıp neden doğru dürüst konuşmuyorsun? Bu çalıların ardındayken bizi kimse duyamaz."

"Fark edilmemeye çalışıyorum," diye fısıldadı Darren.

"Pekâlâ, bunun pek işe yaradığı söylenemez, bu yüzden ne anlatmak istiyorsan açık konuş."

Darren hâlâ fısıltılı bir sesle planını ortaya koydu. "Sen sokağın karşısında park halindeki arabaların arkasına saklanmalısın. Böylece restoranın diğer tarafını gözetleyebilirsin."

O talimatları sıralamaya devam ederken, omzunun üstünden masalara hızla göz attım ve görmeyi en son istediğim kişiyi gördüm.

Marisa.

Yüzü bana dönüktü. Ve karşısında sırtı bana dönük oturan kişi de tahmin edilebileceği gibi Alex'ti.

"Ben içeri giriyorum," dedim Darren'm sözünü keserek.

"Öylece içeri giremezsin. Bu, gözetleme işinin doğasına aykırı."

“Öyle bir yaparım ki. İzle ve gör.”

“Julia, bazen işler dışarıdan görüldüğü gibi olmayabilir. Aptalca bir şey yapmadan önce, durup tekrar bir düşün.”

Darren’ın beni durdurmasına fırsat vermeden çalılarının arkasından çıktım. Masalarına yaklaştığım her adımda, kendimi daha da bilenmiş hissediyordum. Nihayet birkaç adım uzaklıktaydım ki, Marisa başını kaldırıp beni gördü ve eline geçen fırsatı sonuna kadar kullanmaya karar vererek, yüzünde bir tebessümle uzanıp Alex’in elini tuttu.

“Vay, vay, vay! Kimleri görüyorum?” dedim, bulduğumuz koşullar altında sesimin bu kadar sakin çıkmış olmasına şaşırarak.

Tam ortalarında durmuş, gözlerimi şaşkınlıkla bana bakarken, elini Marisa’dan kurtarmaya çalışan Alex’e dikmiştim.

“Julia?” dedi Alex gerçekten şaşırmış bir halde. “Burada ne işin var?”

Elimi kaldırıp kendimi işaret ettim. “Burada ne işim mi var? Bu soruyu sormuş olman çok komik, çünkü ben de senin için aynı şeyi merak ediyorum. Biliyorsun ya, şu anda başka bir yerde olman gerekiyordu.”

“Açıklayabilirim.”

“Açıklamak mı? Bence sürprizleri çok sevdiğimi bildiğinden belli ki, bana başka bir sürpriz yapmak istemişsin hepsi bu. Haksız mıyım, Alex?”

“Düşündüğün gibi bir şey değil, Julia.”

Marisa araya girdi. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Öne doğru eğilip ellerimi masanın üstüne koydum. Aksi halde sırttan yüzünün tam ortasına bir tokat indire-

cektim. "Küçük kız, kimse sana bir şey sormadı. Bu yüzden kendine bir iyilik yap ve sesini kes."

Ardından tekrar Alex'e döndüm. Ensesini ovalıyor ve tek kelime etmiyordu. Zaten öylesine öfkeliydim ki, ağzından çıkacak her cümle yalnızca daha çok çıldırmama neden olacaktı.

Yerimden doğrulup arabama doğru yürümeye başladım. Öfkeden gözüm döndüğü için Darren'ı tamamen unutmuştum. Ta ki yanıma yaklaştığını görene dek...

"Julia!" diye seslendi beni durdurmaya çalışarak.

Ama kendimi sağ salım arabama atana kadar yürümeye devam ettim ve motoru çalıştırmadan önce birkaç saniye sessizce koltukta oturdum.

Darren hafifçe pencereyi tıklattı. "Julia! Haydi ama, konuş benimle."

Normalde çok ağlayan biri değildim. Josie'nin parti-sinde gözlerimin dolmasını saymazsak, ki o da teknik olarak ağlamak sayılmaz, son on senede ağladığım zamanları toplasak bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama ağlamaya başladığımda bana kesinlikle dokunmamanız gerekirdi, çünkü destanlara konu olabilirdim. Ve şu an kendimi tam olarak böyle hissediyordum. Baraj yıkılmak, gözyaşlarım sel olmak üzereydi ve başımı çevirip Darren'a bakarsam kendimi tutamayacağımı biliyordum. Bunu yaptığım an, erkek arkadaşımı başka bir kadınla yemek yerken yakaladığım restoranın karşı sokağına park ettiğim arabamın içinde, hayatımda hiç olmadığı kadar korkunç bir halde gözyaşlarına boğulacaktım.

"Ben eve gidiyorum, Darren," dedim boğuk bir sesle ve motoru çalıştırdım. "Toparlayacağım, merak etme."

"Hiç iyi görünmüyorsun. Lütfen, bu haldeyken gitme."

“Seni ararım, tamam mı?” dedim. Sesim iyiden iyiye çatallanmaya başlamıştı.

Darren bir süre daha çabaladıktan sonra pes etti. “Pekâlâ. Kendine dikkat et. Jules?”

“Efendim?”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni, Darren...”

Darren yana çekilerek bana yol verdi. Eve varana kadar, direksiyon başında düşündüğüm tek şey, suçlanacak biri varsa o da kendimin olduğuydu. Bu ilişki olması gereğinden fazla iyi gidiyordu. Alex bir şeyleri saklamakta usta olabilirdi. Ama ben de fazla hevesli davranmış ve gözümün önünde olup biteni görmemeyi seçmiştim. Bu ilişkinin gözümü boyamasına izin vermiş ve Aiden aslında haklı olduğu halde ona inanmamıştım.

Aiden gibi bir pisliğin iyi bir adama dönüşmesi kıyametin ilk habercisi olabilirdi.

Eve girip kapıyı arkamdan kilitledim ve kendimi yere attım. İşte o an bayanlar ve baylar kontrolümü kaybettim. Kollarımı dizlerimde birleştirip şoursuzca ağlamaya başladım. Ona bir şans verdiğim için, bize bir şans verdiğim için, hatta aşka bir şans verdiğim için kendime içimden küfürler savuruyordum. Her seferinde dönüp dolaşıp kıçıma tekmeyi yediğim halde, neden hâlâ üzüldüğümü bile bilmiyordum.

En az on-on beş dakika boyunca devam eden bu kendime acıma seansı, dışarıda bir arabanın çarpan kapı sesini duyana kadar devam etti.

Kahretsin! İyi olacağımı söylememe rağmen, Darren gelmiş olmalıydı. Kesinlikle iyi değildim, ama bunu bilmesi gerekmiyordu.

Kapıyı tıklatmasıyla birlikte yerimden kalkıp gözetleme deliğinden baktım. Karşımda hiç beklenmedik bir şekilde Alex'in durduğunu görünce tekrar öfkelen dim.

Bu herif şaka yapıyor olmalıydı!

“Evine git, Alex!” diye bağırdım kapının arkasından.

“Aç şu kapıyı, Julia! Konuşmamız gerek.”

Alnımı kapıya dayadım ve “Konuşacak bir şey yok. Lütfen, evine git,” diye karşılık verdim.

“Gitmiyorum.”

“Sen bilirsin,” dedim çatlak bir sesle. “Sana arabanda iyi uykular dilerim o zaman.”

Tekrar delikten baktığımda Alex’in parmaklarını başının arkasında birleştirmiş halde volta attığını gördüm. Aniden durdu ve elini kapıya koydu. Sanki bir hapishane görüşmesindeymişiz gibi ben de kapının diğer yanından elimi elinin olduğu yerin üstüne yerleştirdim.

Çok ucuz bir davranış olduğunu biliyordum. Ama kalbiniz kırılmışken bazen asla yapmayacağınız şeyleri yapabiliyordunuz.

“Julia, lütfen... Kapıyı aç.”

Birkaç dakika önce yerde deliler gibi ağlarken, onu bir daha asla görmek ve sesini duymak istemediğime dair yemin ederken, sesindeki yumuşaklık her nasılsa içimi adeta delip geçti. Bu yüzden zinciri çözdüm ve kilidi çevirdim, ama kapıyı açmadım. Hızla kaçıp kanepeye oturdum ve kollarımı dizlerimin etrafına doladım.

“Açık!” diye bağırdım.

Kapı kolunun çevrildiğini ve Alex’in antreye girip kapıyı ardından kapattığını duydum. Sessizce oturduğum kanepeye doğru yürüyüp yanıma ilişti. Öne eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne koydu ve başını ellerinin arasına aldı.

“Özür dilerim. Sana yalan söylememeliydim.”

“Neden söyledin peki?” dedim ve sonra hızla ekledim. “Gerçi artık bir önemi yok.”

Başını çevirip yüzüme baktı. “Çünkü bunu anlayışla karşılamayacağını biliyordum.”

“Tam olarak neyi anlayışla karşılamayacaktım? O kızla... Başka bir randevun daha olmasını mı? Evet, haklısın, anlamıyorum.”

“Düşündüğün gibi değil,” dedi Alex iç çekerek. “Bu bir randevu değildi.”

“Alex, ben aptal değilim. Sizi el ele gördüm, unuttun mu?”

“Hayır, görmedin.”

“Sen bana yalancı mı diyorsun?” diye bağırdım. “Sizi kendi gözlerimle gördüm diyorum.”

“Hayır, onun uzanıp elimi tuttuğunu gördün. Yüzümdeki ifadeyi görmedin ya da ona neyi açıklamaya çalıştığımı duymadın. Ki sana anlatmaya çalıştığım şey de bu.”

“Bundan şüphem yok. Devam et o halde.”

“Bana asılıyordu evet, ama ona bir kız arkadaşım olduğunu ve buna saygı duyması gerektiğini söyledim.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hiç de değil.”

“Pekâlâ, bir dakikalığına doğruyu söylediğini farz edelim.”

“Söylüyorum zaten.”

Sözümü kesmesinin beni yalnızca daha da kızdıracığını anlatan öfkeli bir bakış attım. “Her neyse... Her şeyden önce onunla dışarıda ne işin vardı?”

Alex elini tekrar saçlarında gezdirdi. Derin bir iç çektikten sonra arkasına yaslanıp kafasını duvara koydu. “Josie’nin partisinden sonra beni defalarca arayıp durdu. Onu görmezden geliyordum, ama bugün artık bu işin fazla uzadığına karar verdim. Bu yüzden onu arayıp konuşmamız gerektiğini söyledim. Sana yemin ederim ki ona bizden bahsediyordum. Birlikte olduğumuzu, artık önüne bakması gerektiğini anlatıyordum.”

Bana doğru yaklaşıp elini sırtıma koydu. Bu temasla birlikte gözlerimi kapadım. “Julia, sana doğruyu söylüyorum. Lütfen, dediklerime inan.”

“Alex, tekrar aradığında ne olacak peki? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki rahat durmayacak.”

“Aramayacak.”

“Bunu bilemezsin.”

“Sen de...”

“Ahh, gerçekten bu kadar kör müsün? Sana abayı yakmış ve seni elde edene kadar da durmayacak,” dedim ve sessiz kaldığını görünce devam ettim. “Bana kenar mahalle kadını olduğumu ve seni hak etmediğimi söyleyen bir kadınla, sevdiğim erkeğin baş başa yemek yediğini görünce neler hissettiğim konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

Alex’in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Josie’nin partisinde olup bitenlerden ve kendimi nasıl yüzümde bir yara iziyle bulduğumdan belli ki haberi yoktu.

“Ne dedin sen?”

Elimle yüzümü işaret ettim. “Marisa partide yanındaki bir kadına senin için yetersiz olduğumu ve basit biri olduğumu söylerken gizlice bu konuşmaya kulak misafiri olduğumdan, yüzüme gelen topu fark edemediğim için bu haldeyim.” Ardından aklıma sonradan gelen şeyi de ekledim. “Haa bir de bizim çıkmamıza bir türlü inanmadığını ve yakında onunla olmanın an meselesi olduğunu da söyledi.”

“Biliyorum. Vanessa olanları anlattı. Sorduğum şey bu değildi.”

“Bunu biliyordun ve yine de bana yalan söyleyip onunla

yemeğe çıktın, öyle mi?” Hayal kırıklığı içinde gözlerimi devirdim. “Bu iş gitgide daha da inanılmaz bir hal alıyor.”

“Marisa’yla bu konuyu konuştum ve senden özür dilemesi gerektiğini söyledim.”

“Alex onunla bir kez daha karşılaşırsam, olacaklardan ben sorumlu değilim. Bu yüzden özrünü kendine saklamasını söyleyebilirsin ve bunu yüzüne karşı söyle çünkü tekrar görüşeceğinize hiç şüphem yok.”

Çenemi kavrayıp nazik bir hareketle başımı kendine doğru çevirdi. “Yeter artık, Julia. Başa dön ve bana biraz önce söylediğin şeyi tekrar söyle.”

“Ne zaman? Sen neden bahsediyorsun?”

“Bu gece onu benimle birlikte görmenin senin için nasıl bir his olduğunu anlattığın zamana.”

Ellerimi kaldırıp yüzümü tutan bileklerini iterek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım, ama kolları çok güçlüydü. “Biliyor musun, Alex? Bence artık gitmelisin, çünkü bu konuşma benim için burada bitti.”

Çenemi serbest bırakıp tekrar arkasına yaslanmadan önce sıırttı. “Gitmiyorum.”

“Gitmiyor musun?”

“Hayır...”

Kahrolası erkekler! Bir saniye bile kulaklarını açıp ne dediğimizi dinlemezler.

Ayağa kalktım. Öyle öfkelenmişim ki, sehpanın önünde ileri geri volta atmaya başladım. Dişlerimi sıkıp elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak, “Lütfen git,” dedim bir kez daha.

“Demin de söylediğim gibi, onu benimle birlikte gör-

menin senin için nasıl bir his olduğunu anlatana kadar gitmeyeceğim.”

Çizgi filmlerde kulaklarından dumanlar çıkan karakterleri görmüştünüzdür. Ya da yine öfkesi yüzünden beyinleri patlayanları... Ona bağırmaya başladığımda kendimi tam olarak bu karakterler gibi hissediyordum. “Pekâlâ! Çok mu bilmek istiyorsun? Kalbimin ortasına bir bıçak saplanmış gibi hissettim! Senin kışına tekmeler savurduktan sonra, dönüp onun gözlerini oymak istedim!”

Alex ayağa kalkıp yanıma yaklaşırken tekrar gözlerim dolmaya başladı. Ellerimi havaya kaldırıp sırtımı en yakın duvara dayayana kadar geri geri yürüdüm. Alex bir kolunu başıma, diğerini belime dolayarak beni kafesteki bir hayvan gibi köşeye sıkıştırdı.

“Biraz önce bunları söylemedin. Bu yüzden istersen hatırlamana yardım edeyim,” dedi sakın bir sesle.”Bana sevdiğin adamın başka bir kadınla görmenin nasıl bir his olacağı hakkında en ufak bir fikrim olup olmadığını sordun.”

Kahretsin, bunu sesli söylemiştim, öyle değil mi?

Gözlerimi kuruladım ve ona cevap vermedim. Bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra gözlerimin içine baktı. “Beni seviyorsun.”

“Ne olmuş yani?”

Kulağa çocukça geldiğinin farkındaydım, ama kendimi kurtarmak için her yolu deneyebilirdim.

“Bunu bana ne zaman söyleyecektin?”

“Hiçbir zamana ne dersin?”

“Bil bakalım, ne oldu? Artık bunun için çok geç, çünkü kahrolası beş dakika önce bunu itiraf ettin.”

Kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım, ama beni tek-

rar duvara yaslayıp sıkıştırdı. Destek almak için ellerimi kaldırıp göğsüne koyduğumda, kalbinin deliler gibi çarptığını hissettim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bir şey söylememe ya da yapmama fırsat kalmadan beni öpmeye başladı.

Başlangıçta beynim durdu ve bedenim tamamen ona eşlik etmek istedi. İnanılmaz ateşli bir şekilde birbirimizin saçlarını ve kıyafetlerini çekiştirerek birkaç dakika boyunca öpüşmeye devam ettik. Böyle giderse, on saniye içinde bu duvarın önünde sevişmeye başlamamız an meselesiydi.

Sonra kalbimi en son kıran adama, Aiden'a ait anılar gözümün önünde canlandı ve o an bu işe bir son vermem gerektiğini anladım. Aramıza kesinlikle bir mesafe koymam gerekiyordu. Kırılma noktasına bu kadar çok yaklaşmışken, başka bir adamın daha beni paramparça etmesine izin veremezdim.

Dudaklarından ayrıldım ve tişörtünü sıkıca kavramış olan ellerimi serbest bıraktım. "Gitmen gerek, Alex."

"Neden?" diye sordu Alex şaşkınlıkla. Yüzünde de aynı ifade belirmişti.

"Çünkü buna daha fazla devam edemem. Benden bu kadar... Bu ilişki bitti."

"Sen şaka mı yapıyorsun, Julia?" dedi Alex elleriyle gözlerini ovuşturarak. "Daha biraz önce beni sevdiğini söyledin ve şimdi dönmüş gözden kaybolmamı mı istiyorsun?"

"Anlamıyorsun, Alex," dedim. "Sana artık güvenemem. İstersen bana saatlerce açıklama yap. Bu, seni onunla birlikte gördüğüm gerçeğini değiştirmez. Onu duydum ve bazı diğer şeyleri daha net anladım. Bu yüzden bizim ilişkimiz bir... Hataydı."

“Hangi diğer şeyler?”

“Bunun bir önemi yok.”

“Eğer yoksa niye kafana takıyorsun?”

“Eminim çok uzun süre yalnız kalmazsın,” dedim sessizce. “Sonuçta Marisa bir telefon kadar yakınında.”

“Onun hakkında konuşmaya bir son verir misin artık?”

“Katerina’ya benzediğine bahse girerim,” dediğimde kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. İçimdeki kaltak Julia, hız trenine binmiş gibi son sürat coşmaya başlamıştı bir kere. Alex kafası karışmış halde lafın nereye gideceğini kestirmeye çalışıyordu. “Sonunda onunla yattığında, eminim tıpkı ölmüş eski nişanlını becermiş gibi hissedeceksin. Bu yüzden bu iş ikiniz için de kazançlı olacak.”

Sözler ağzımdan çıktığı anda büyük pişmanlık duydum. Zihnimde kendimi haklı çıkaracak bahaneler üretmeye çalışıyordum, ama bu faydasızdı. Çizgiyi kendi isteğimle aşmıştım ve artık bunun geri dönüşü yoktu.

Alex bir süre taş kesildikten sonra sakın bir sesle, “Sabrina yerine seni becerdiğimde olduğu gibi bir kazançtan mı bahsediyorsun?” diye karşılık verdi.

Vay canına! Lafı tam gediğine koymuştu. Ama ne yalan söyleyeyim, bunu ve hatta daha fazlasını hak ettiğimin farkındaydım.

“Ulu Tanrım!” dedi Alex, yüzündeki şok ifadesi ile ses tonu birbiriyle uyum içindeydi. “Bunu bana neden yapıyorsun?”

Gözümden yaşlar akmaya başlarken, Alex yanağıma süzülen bir damlayı yere düşene kadar takip etti. Sonra birkaç adım geriye gidip ceplerini karıştırdı ve anahtarım aradı. Nihayet bulduğunda, kapıya yönelmeden önce bir-

kaç saniye duyduklarına inanamayan gözlerle bana baktı. Büyük hayal kırıklığı yaşadığı belliydi.

“Beni restoranda bırakıp gitmene rağmen, buraya kadar peşinden geldim. Çünkü sana olanları açıklamak istedim. Ama aynı zamanda seni sevdiğimi ve bir daha asla seni incitecek bir şey yapmayacağımı söylemek için de gelmiştim.” Bu sözleriyle birlikte karnıma kramplar girdiğini hissettim, ama o daha bitirmemişti. “Umarım biraz önce yaşananlar seni mutlu etmiştir, Julia. Çünkü bu ilişkiyi kendi ellerinle mahvettin.”

Kapıyı arkasından hızla çarpıp evden çıktı ve kısa süre sonra arabasının uzaklaşan sesini duymamla birlikte duvarın dibine yığılıp hıçkırıklara boğuldum. Kendime bunu hak ettiğimi, her şeyin benim yüzümden olduğunu söyledim, ama bu bile acımı dindirmedi. Hatta artık beni sevdiğini biliyor olmak acımı daha da arttırdı. Haklıydı... Her şeyi yüzüme bulaştırmış ve bu ilişkiyi ellerimle mahvetmiştim.

Kendime notlar: Artık üniversitede değilsin ve geceyi döşemelerin üstünde geçirmek için fazla yaşlandın.

Pencereden yüzüme vuran güneşin ilk ışıklarıyla birlikte, gözlerimin yandığını hissettim. Gözlerimi açtığımda kendimi tam olarak dün gece çöktüğüm yerde buldum. Saatlerdir aynı pozisyonda kalmış olmaktan dolayı bütün bedenim ağrı içindeyken, bir türlü kendimi toparlayıp yerden kalkamıyordum. Alex gittiğinden beri gece boyu aralıklarla ağladığımdan, eminim gözlerim kıpkırmızı ve şişmiş bir haldeydi.

Tanrım, ben ne halt etmiştim böyle!

O gittikten sonra, söylediklerimi zihnimde defalarca tarttım ve bunların ağzımdan çıkmasına sebep olan şeyi bulmaya çalıştım. Bu çabalarım her seferinde aynı cevapla sonuçlandı: kendini koruma isteği. Bunun ancak bir bahane olabileceğini ve kulağa tuhaf geldiğini biliyordum, ama elimdeki tek geçerli sebep buydu.

Yetişkinliğe geçiş yaptıktan sonra, hayatımın büyük bir kısmını, erkeklerin kalbimi kırmalarına engel olmak için onlarla arama belli bir mesafe koymaya çalışmıştım. Birileri bana fazla yaklaştığımda, hemen karşımdakini delirtmeye yetecek küçük bahaneler bularak ya da geçmişte yaşadığım bir kalp kırıklığına tutunarak kendimi ondan uzaklaştırırdım. Alex ikinci kategoriye giriyordu ve bu

onun suçu değildi. Çünkü karşısında geçmişten çok fazla yükü hâlâ omuzlarında taşıyan biriyle birlikte olduğunu bilmiyordu. Haklısınız, bu hiç de adil değildi. Ne ona, ne kendime, ne de bize karşı...

Bu yüzden ona dün gece o korkunç ve yaralayıcı sözleri söylerken, kalbimin derinliklerinde bunları söylemem gerektiğini biliyordum. Ama beni potansiyel bir acıdan uzak tutmak isteyen çirkin yüzüm ortaya çıkıp, "Canı cehenneme! Şimdi konuşmak, seni kullanıp bir kenara atmasından sonra konuşmandan iyidir!" diyerek beni etkisi altına almıştı.

İnanın bana, bunun dünya üzerindeki en saçma mantık yürütme şekli olduğunun farkındaydım. Ancak insanın seneler boyunca uyguladığı alışkanlıklarından vazgeçmesi hiç de kolay bir şey değildi.

Bundan kurtulmak istemediğimi mi sanıyorsunuz?

İstiyordum. Hem de çok...

Tam mutlu sona yaklaşmışken her seferinde kendi ellerimle bunu yok etmekten ve kendime karşı bu kadar acımasız olmaktan yorulmuştum. Hayatıma girecek bir sonraki insan için olduğu kadar, kendim için de bunu istiyordum. Ama tıpkı bir atlıkarıncaya binmişim gibi, tek yaptığım her seferinde başa dönüp durmaktı. Bu işi düzeltmeye, nereden başlayacağımı bir türlü bilemiyordum.

Dün gece defalarca telefonu elime alıp Alex'i aramayı istemiştim. Hatta arabama atlayıp evine gitmeyi ve ayaklarına kapanıp yalvarmayı da düşünmüştüm. Ama gurur buna engel olduğu için, gece boyu oturduğum yerde ağlamaya ve kendimle inatlaşmaya devam etmiştim.

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurduktan sonra, uzun uzun iç çekerek aldığım nefesi geri verdim ve tekrar sırt

üstü uzanıp gözlerimi tavana diktim. Gözlerim tekrar ağırlaşmaya başladı ve hâlâ kahrolası yerde yattığıma aldırmadan uykuya yenik düştüm.

Kapının çalınmasıyla, daha ziyade yumruklanmasıyla, uyandım. Bu kez ne kadar zamandır uyuduğuma dair bir fikrim yoktu. bB yüzden göz ucuyla televizyonun yanındaki uydu alıcısının saatine baktım ve on biri biraz geçtiğini gördüm. Kapı tekrar yumruklanmaya başladığında ya-vaşça yerden kalktım ve kimin geldiğine bakmaya gittim.

Gözetleme deliğinden bakmadan önce bir saniyeliğine, dışarıda beni bekleyen kişinin Alex olmasını umdum, ama o değildi.

Kapıyı açtığımda karşımda Lisette ve Sarah duruyordu. Bugün cuma olduğundan ikisinin de bu saatte işte olması gerekiyordu. Aslına bakılırsa benim de öyle... Ah, her neyse! Orası benim ofisim olduğuna göre, bugün kendime kafa izni veriyordum.

Çatalı bir sesle burada ne aradıklarını sordum.

Tek kelime etmeden hızla içeri geçtiler ve gözlerini benden ayırmadan gidip kanepeye oturdular. Ben hâlâ şaşkınlıkla kapı kolunu tutuyordum.

Kapıyı kapatıp sırtımı duvara dayayarak gözlerimi ovuşturdum. "Size diyorum bayanlar, sizin bu saatte işte olmanız gerekmiyor mu?"

"Senin de işte olman gerekmiyor mu?" diye karşılık verdi Lisette sessizce.

"Bugün kendime izin verdim."

"Bütün bir sabahım hangi cehennemde olduğunu öğrenmeye çalışmakla geçti. Keşke beni de haberdar etseydin ya da arama veya mesajlarıma dönme nezaketini gös-

terseydin,” dedi Lisette. Bu kez sesinden onu kızdırdığını anlaşılıyordu.

“Görünüşe göre beni buldunuz,” diye söylendim sonra Sarah’a döndüm. “Onun neden geldiğini anladım, ama sen buraya nasıl geldin?”

“Darren sayesinde.”

“Ne dedin sen? Burada olmanla erkek kardeşimin ne ilgisi var acaba?”

“Beni dışarı çıkarmak için galeriyi aradı. Konuşurken dün gece sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra olup bitenleri anlattı,” dedi Sarah aceleyle. “Ben de bu yüzden Lisette’i aradım ve senden haber alıp almadığını sordum. Bu sırada dün olanları ona da anlattım. Sonra o sana ulaşmaya çalıştı ve sonra... İşte hepsi bu! Sonra buraya geldik.”

Beynim neredeyse patlamak üzereydi.

“Pekâlâ, bir kez daha deneyelim, ama bu kez tane tane anlat da anlayabileyim.” dedim geçip karşılarındaki sehpayaya oturarak. “Kardeşim Darren’m arayıp sana çıkma teklif ettiğini söylüyorsun, değil mi?”

“Evet...” dedi Sarah neşeyle. “Sabah erkenden hem de... Onu çok etkilemiş olmalıyım.”

Elini havaya kaldırıp çak işareti yaptı, ama ona karşılık vermeyince somurttu. Bu yüzden tekrar Lisette’e döndü ve ondan yüz bulup tekrar gülümsedi.

“Sarah...” dedim tedirgin bir sesle. “Kardeşim sana dün gece olan her şeyi anlattı mı?”

“Evet ve olanlar için çok üzgünüm, Julia,” Sarah elini uzatıp küçük bir çocuğu teselli edermiş gibi dizime dokundu. “Bu arada senin için çok endişeleniyor, bu yüzden onu arasan iyi edersin.”

Bu kez bir atmaca gibi beni izleyen Lisette'e döndüm. Sarah'ı göstererek, "Sana her şeyi anlattı mı?" diye sordum.

"Evet... Ben gerçekten çok üzgünüm."

Belli ki daha kötü kısmı bilmiyorlardı.

Alt dudağımı kemirmeye başladım ve Sarah lafa girdi. "Alex de işe gelmedi ve ne aramalarım döndü ne yolla-
dığım mesajlara cevap verdi."

"İşten nasıl ayrıldın o halde?"

"Müdüre tampon almam gerektiğini söyledim."

Kendimi tutamayıp deliler gibi gülmeye başladım. Çün-
kü bu bu ay içinde aynı bahaneye ikinci kez sığınaşıydı.
"Sürekli bu bahaneyi kullanamazsın, biliyorsun değil mi?"

Sarah elini havaya kaldırdı ve gözlerini devirdi. "Bir
erkeğe ne zaman regl olduğunu söyleyen anında sesini
kesiyor. Bu yüzden her seferinde işe yaradığından emin
olabilirsin."

Kahkahalarım yatıştıktan sonra aniden eski halime
döndüm ve bu kez deliler gibi ağlamaya başladım. El-
lerimle yüzümü saklamaya çalışırken, Lisette ve Sarah
da karşımda oturmuş çaresiz gözlerle beni izliyorlardı.
Çünkü daha önce böyle bir ana hiç şahit olmamışlardı.
Kahretsin! Ben bile kendimi daha önce hiç böyle görme-
miştim!

"Ben korkunç bir insanım," diye itiraf ettim hıçkırık-
larımın arasından.

İlk konuşan Lisette oldu. "Hayır, değilsin. O kadının
orada olduğunu nereden bilebilirdin?"

"Evet..." diye ona katıldı Sarah. "İşler biraz karışık."

Başımı salladım ve ellerimi yüzümden çektim. "Hayır
anlamıyorsunuz. Ben her şeyi mahvettim."

İkisi de kafaları karışmış halde bana bakıyorlardı. Bu yüzden onlara dün gece tam olarak neler olduğunu anlatmaya başladım. Yerde kendimden geçene kadar yaşadığım her korkunç detayı onlarla paylaştım.

Geceki haberleri verdikten sonra, aramızda uzun bir süre sessizlik oldu ve ardından Lisette perişan gözlerle bana baktı. “Julia, seni tüm kalbimle sevdiğimi biliyorsun, ama dün gece yaptıklarınla gerçekten çok ileri gitmişsin. Lanet olası aklından neler geçiyordu?”

Açıklama yapmak için ağzımı açacak olduğumda beni susturdu. “Biliyor musun? En iyisi cevabım kendine sakla, çünkü bana ne diyeceğini biliyorum.”

“Lisette ben...”

“Bana Lisette deme, Julia! Ona bir şans vermeni söyledim ve sen burada karşıma geçmiş aslında yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen onu paketleyip kapından kovduğunu söylüyorsun.”

Lisette yerinden kalkıp gidecek oldu, ama Sarah onu kolundan tutup geri çekti.

“No puedo creer que hayas hecho esta. Es increíble!”

“Lisette’in biraz önce ne dediğini bilmiyorum, ama ona katılmak durumundayım,” dedi Sarah sessizce.

“İyi de ne söylediğini bilmiyorum dedin,” diye çıktım.

“Ondan önce söylediği her şeye katılıyorum demek istedim,” diye karşılık verdi Sarah ve ileri atılıp elimi tuttu. “Julia, evet korkunç bir hata yapmışsın. Ama bu seni korkunç bir insan yapmaz.”

“Hah! Ona dün gece söylediklerimi duymadın mı? Sana yemin ederim ki, dosdoğru cehennemi boylayacağım.”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Sarah gülümseyerek. “Her şeyi düzeltmek senin elinde...”

Ona karşılık vermek üzereyken Lisette araya girdi. “Sarah haklı...”

Şaşkınlıkla, Sarah’ın söylediklerine katılan Lisette’e baktım.

“O seni seviyor, sen de onu seviyorsun,” dedi Lisette kollarını kavuşturup. “Kesinlikle durumu düzeltebilirsin.”

Gözümdeki yaşları silerken başımı iki yana salladım. “Bazen sevgi tek başına yeterli olmuyor.”

Sarah ve Lisette birbirlerine bakıp sonra tekrar bana döndüler ve önce titremeye başlayıp, ardından tutamadıkları kahkahalarını serbest bıraktılar.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Sen...” dediler bir ağızdan.

“Sizi bu kadar güldürecek ne dedim?”

“Sen ne zaman reklamlardan alıntı yapar oldun?” diye sordu Lisette son kahkahasının ardından.

Sarah ekledi. “Evet, kesinlikle düzeltilebilir bir durum.”

“Bugün sizi bu kadar eğlendirebilmeme çok sevindim ama bence ortada komik bir şey yok. Bu yüzden eğer izin vererseniz kendime acımaya ve belki bir koli dolusu çikolata ve dondurma yemeye devam etmek istiyorum.”

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. İkisi de beni takip edip dışarı çıktıktan sonra kendi aralarında fısıldaştılar.

“Sen dondurmanı yemeye dönebilirsin,” dedi Lisette arabasına yürürken omzunun üstünden bana seslenerek. “Buradan sonrasını biz hallederiz.”

Ardından arabalarına binip uzaklaştılar ve beni biraz önce olup bitenlere anlam verebilme çabasıyla baş başa bıraktılar. Hâlâ dün gecedен kalma kıyafetlerimle kendimi koltuğa bıraktım ve derin bir iç çektim.

Bundan daha karmaşık ve dokunaklı bir halde olabilir miydim acaba? Hayatım en büyük kâbuslarımdan birine dönüşmüştü. Arada sırada İspanyol kanallarından birinde izlediğim, ama konuşmaların çoğunu anlamadığım dandik Latin Amerikan melodramlarındaki karakterler gibiydim.

Aslına bakılırsa, şu an yarım kilo dondurmayla en iyi gidecek şey bu dizilerden biriydi.

Mutfağa gidip buzluktan acil durumlar için sakladığım dondurmayı çıkardım ve sonra televizyonu açtım. Sonradan izlemek üzere kaydettiğim dizi arşivimi açıp Corazon Indomable serisini buldum ve koca bir kaşıkla dondurmamı yerken ilk bölümü izlemeye koyuldum. Acımı dindirmeyecekti, ama en azından bir süreliğine unutmamı sağlayacaktı ve şu an için ihtiyacım olan tek şey buydu.

İnsan canı çok sıkkın olduğunda saçma şeyler yapmaya eğilimli oluyor. Duş almamak büyük olasılıkla listede başı çekenlerdendi. En azından benim için öyleydi. Çok dondurma yemek de, televizyonda New Jersey'in Gerçek Ev Kadınları şovunu izlerken bir içki oyunu icat etmek de aynı şekilde. Üstelik bu sonuncusunu uygulamak çok kolaydı. Kadınlar mücevher hakkında her konuştuklarında, mücevher mağazalarına baktıklarında ya da mücevherleri üzerlerinde denediklerinde bir tekila shot deviriyordunuz. İkinci bölümün daha yirminci dakikasında kafayı bulduğumdan bu oyuna derhal bir son vermem gerekti.

Yaptığımı bir başka saçmalık da hafta sonu boyunca Sabrina'dan gelen mesajları ve aramaları görmezden gelmek oldu. Kendimi henüz onunla konuşmaya hazır hissetmiyordum. En yakın arkadaşım olduğu için bana bir sürü tavsiyede bulunacağını ve beni rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Ama şimdilik bir süre daha bu acının içinde debelenmeyi istiyordum.

Alex hâlâ aramamıştı. Mesaj da atmamıştı. Böyle bir beklentim olduğu için değil, ama içimde hâlâ hiçbir şey olmamış gibi çıkıp geleceğine dair küçücük de olsa bir umut taşıyordum sanırım. Pekâlâ, pazar akşamı olmasına rağmen ondan hiçbir ses çıkmamıştı. Son bir saattir sırf kanalı değiştirmeye üşendiğim için izlediğim 700 Club

programını eşliğinde parmaklarımla yediğim reçel kavanozu ve ben başaşaaydık.

Ev telefonum çaldığı sırada Pat Robertson'un saçlarına neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Arayanın yine Sabrina olacağını düşünerek göz ucuyla telefona baktım ama o değildi. Aiden'di.

Ahizeye uzanıp neden telefona cevap verdiğimi size açıklayamam. Bana gökyüzü neden mavi diye sorsanız büyük olasılıkla daha mantıklı bir cevap alırdınız. Çünkü aslında onunla kesinlikle konuşmamam gerektiğini biliyordum. Alex ve Marisa ile ilgili söyledikleri kısmen doğru olsa da, onunla gireceğim daha uzun bir tartışma bana iyi gelmeyecekti. Ama salağın teki olduğum ve başıma bela aradığım için telefonu açtım.

"Selam..." dedi Aiden.

"Selam..."

"Telefonu açacağını düşünmemiştim doğrusu."

"Ben de..."

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. "Dinle, olanları duy-dum."

"Sen nereden..."

"Sophia söyledi."

"Ah, doğru ya!" diye yanıtladım alaycı bir tebessümle. "Sevgili nişanlın."

"Ben gerçekten üzgünüm, Julia."

"Yapma, lütfen. Bunu başkalarından duyunca, yanlış anlama ama kendimi daha kötü hissediyorum."

"Nasılsın peki?"

"Bir düşüneyim... Kesinlikle bundan daha iyi günlerim

olmuştu. Kumanda kendi kendine uçarak elime gelmezse, hayatımın sonuna kadar 700 Club izleyecek gibi görünüyorum. Bu yüzden birden ona kadar derecelendirecek olursak, berbatlık halim rahat bir dokuz alır.”

“Düşünüyordum da belki gelip sana bir süreliğine arkadaşlık edebilirim.”

Parmağımdan biraz önce sıyırdığım fıstık ezmesi boğazımda kalacak gibi oldu. Öksürüğümü duyan Aiden, “İyi misin?” diye sordu.

“Ah, evet...” dedim boğazımı temizlemeye çalışarak. “İyiyim. Dinle, Aiden... Bunun şu an için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Yemek yedin mi?” dedi bu kez ansızın.

“Hayır, yemedim ama bunun konumuzla...”

“Uğrayıp sana yiyecek bir şeyler getireceğim,” dedi Aiden sözümü keserek.

“Aiden, ben gerçekten...”

“Julia, lütfen izin ver de bunu yapayım. Kendimi berbat hissediyorum ve bu durumu düzeltmek istiyorum.”

“Karnım aç ama...”

“Harika! Yarım saate kadar orada olurum,” dedikten sonra vedalaşıp telefonu kapattı.

Biraz önce aramızda geçen konuşmaya anlam vermeye çalışarak bir süre elimdeki ahizeye bakakaldım. Bu durumun tek mantıklı açıklaması Alacakaranlık Kuşağı dizisine geçiş yapmış olmamla anlatılabilirdi. Ya buydu ya da nasıl olduysa bir şekilde, Alex için üzüldükten, başkasıyla nişanlı eski erkek arkadaşımın evimde yemek yemeyi kabul etmiştim. Bu kulağa çok çılgınca geldiğinden, Rod Serling dizisi durumum için daha uygundu sanırım.

Bu aynı zamanda günlerdir süregelen duş almadan yaşama rekor denemesine bir son vermem gerektiği anlamına da geliyordu. Şimdiye dek en iyi derecem dört gündü ve bu rekoru zamanında Aiden için acı çekerken elde etmiştim. Bununla övündüğüm falan yoktu, ama yine de bir başarı sayılırdı.

Popomu kaldırıp sürünerek banyoya gittim ve hızlıca duş alıp kıyafetlerimi değiştirdim. Saçlarımı kurutmaya bile yeltenmedim. Bir süredir ana üssüm olan kanepeye tekrar dönmeden önce kapının kilidini de açtım ki Aiden geldiğinde tekrar yerimden kalkmam gerekmesin.

Kahretsin!

Yerime oturmadan kumandayı almayı yine unutmuşum. Görünüşe bakılırsa Aiden gelene kadar bu aptal programı izlemeye devam edecektim. Televizyondan gelen saçma sapan konuşmaları dinlemek yerine Aiden'in neden şimdi bana gelmek istediğini anlamaya çalışıyordum. Bana durumu telafi etmek istediğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Yine aynı günah çıkarma saçmalığı! Belki de gerçekten samimiyetle bana yardım etmeye çalışıyordu, ama ben öyle kahpe bir kadındım ki, niyetinin iyi olduğuna kendimi bir türlü inandıramıyordum. Aiden'ı yanıma gelmeye motive eden şeyin ne olduğunu düşünmekten başıma ağrılar girdi. Şakaklarımı ovalamaya başladım ve bu düşüncelere bir son verdim. Belki gerçekten de aramızı düzeltmek istiyordu ve bu pişmanlıktan bana bir akşam yemeği çıkacaktı.

Birkaç dakika sonra kapının çalmasıyla birlikte düşüncelerimden sıyrıldım. Bağırarak kapının açık olduğunu söyledim ve Aiden başını uzatıp beni kanepede otururken görünce gülümsedi.

“Girebilir miyim?”

“Başına gelebilecekleri göze alarak gir.”

Güldü ve kapıyı ardından kapattı. Elindeki ne olduğu belirsiz beyaz poşetin içinde, poşete bulaşmış gözle görünür yağ lekeleri vardı. Karnım poşeti görür görmez guruldamaya başladı.

Aiden yanıma yaklaşırken yan gözle televizyona baktı. “Vay canına, 700 Club’ı izliyorum derken gerçeği söylüyormuşsun!”

Gözlerim hâlâ elindeki yemek poşetindeyken cevapladım. “Hayır... Zahmet olmazsa bana şuradaki kumandayı uzatabilir misin?”

Son birkaç saattir lanet olasıca şeyin durduğu köşeyi işaret ettim. Aiden kumandayı alıp bana uzattı ve kanalların birinde tekrarını yakaladığım Friends dizisini görene kadar zapping yapmaya devam ettim.

Bu sırada poşetteki yemeğin kokusunu aldım ve burnum beni yanıltmadıysa dünyadaki en sevdiğim yemeklerden birini getirmişti.

“Düşündüğüm şeyi mi aldın?”

“Neyi?” diye sordu Aiden ve poşeti havaya doğru kaldırdı. “Bunu mu diyorsun?”

Karnım tekrar guruldarken başımla onayladım. “Bana bir frita mı getirdin ?”

“Evet...” dedi Aiden yüzünde geniş bir gülümsemeyele poşeti bana doğru uzatırken. “Bunları ne kadar çok sevdiğini hatırladım. Umarım hâlâ seviyorsundur.”

Poşeti açıp ilk lokmamı ısırırken Aiden yanıma oturdu. “Ah, Tanrım!”

“Güzel mi?”

Cevap olarak bir ısırık daha aldım.

Yemeğimi bir çırpıda yerken, televizyondan gelen gülüşme sesleri eşliğinde kanepede yan yana konuşmadan oturduk. Aiden'm burada oluşu bana çok tuhaf geliyordu, ama henüz bu konuyla ilgili bir şey söylemek istemiyordum. En azından yemeğimi tamamen bitirene kadar... Ancak ondan sonra ona uğradığı için teşekkür edip buradan yollayabilirdim. Son lokmamı aldıktan sonra, dizi reklam kuşağına geçince elimdeki çöpleri atmak için yerimden kalktım ve uygun bir dille bunu ona söylemenin yolunu düşündüm. Buzdolabını açıp içinden bir kutu diyet içecek alırken, Aiden gizlice yanıma sokuldu ve onu fark ettiğim an korkudan ölecek gibi oldum.

Ellerini havaya kaldırıp mutfak tezgâhına yaslandı. "Affedersin, seni korkutmak istememiştim."

"Önemli değil..." dedim. "Yiyecek bir şeyler getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Julia... Sana durumu telafi etmek istediğimi söylemiştim ve en azından bunu yapabildiğim için mutluyum."

"Ah evet şu mesele, Aiden iyi niyet gösterme çabalarını takdir ediyorum, ama bunu alışkanlık haline getirmene gerek yok."

"Ama yapmak istiyorum."

Kıymet bilmez bir sürtük gibi görünmemek için bir süre düşünüp doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Aiden artık bir şey yapmana gerek yok. Birbirimizden ayrılalı beş sene oldu ve bu ayrılık çok iyi koşullarda da gerçekleşmedi. Ama benden geç de olsa özrünü diledin ve ben de bunu kabul ettim. Hatta bu özrü de takdirle karşıladım, ama sen nişanlısın ve bu durum..."

“Bu durum ne?” diye sordu Aiden bana doğru hamle yaparak.

“Gerçekten çok tuhaf...” dedim kollarımı bedenime dolayıp. “Tüm bu yaşananlar.”

“Tuhaf olmasına gerek yok, Julia.”

“Ama öyle...” dedim aceleyle ve sonra nefesimi tutup mümkün olduğunca sakın bir tonda ekledim. “Aiden, özür dilerim ama bunu açıkça dile getirmeliyim. Biz seninle arkadaş olamayız. Bu, ne senin için ne de benim için sağlıklı bir durum. Ve bir milyon dolarına bahse girerim ki bu durumu ben bile kabullenemiyorken, Sophia’nın anlayışla karşılaşmasına imkân yok.”

Aiden bana doğru bir adım daha attı. Şimdi uzansam ona dokunacak kadar yakınımdaydı ve gözlerinde hoşnut bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Bilmediği bir şey onu incitemez.”

“Ah Tanrım, Aiden!” diye bir çığlık attım. “Burada olduğunu bilmiyor, öyle değil mi?”

Başını hayır anlamında salladı ve sonra beni şaşkınlığa uğratarak elini hafifçe yanağıma dokundurdu. “Haklısın, bu durumu anlayamaz.”

Şimdi bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve ben kaskatı kesilmiştim. “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

Aiden bana kelimelerle karşılık vermedi. Bunun yerine başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Her şey hem çok hızlı hem de adeta ağır çekimde yaşandı. San-ki ruhum bedenimden ayrılarak kendi mutfağımda göğe yükselmiş ve onun tarafından öpülüşünü izlemiştim. Bu başlangıçta son derece yabancı ve tuhaf bir durum gibi gelse de ona izin verdim.

Bir süreliğine kendimi kaybettim. Birinin ilgisine o kadar çok ihtiyacım vardı ki, ona bu kadar yakın olunca gönüllü olarak hareketlerini takip ettim. Eli bizi birbirimize daha da yaklaştırmak için hafifçe belimi kavradığında, benim ellerim de onun göğsüne uzandı ve tişörtünü avuçladım. Aiden bu davranışından cesaret alarak beni kendi etrafımda döndürüp mutfak tezgâhına doğru bastırdı. Tam beni tezgâhın üzerine çıkarmaya yeltenmişti ki kendimi dudaklarından ayırdım.

Boynuma adeta yağmur gibi öpücükler kondururken bir an için arzuyla yanıp tutuşan gözlerini gördüm. Gözlerimi kapattığımda karşımda yalnızca Alex'in yüzü belirdi. Onda sebep olduğum üzüntüyü ve şu an yaşadıklarımın kaçınılmaz olarak kendim ve başkaları için yaratmakta olduğum acıyı düşündüm. İşte o an gerçekler kafama dank etti ve sağduyum ön plana çıktı.

Ellerimi göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştıırken sessizce fısıldadım. "Aiden, dur lütfen..."

"Neden?"

"Çünkü bunu istemiyorum."

Aiden o an duraksayıp başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Sanki bir sır biliyormuş gibi yavaşça sırttı. "Ne istediğini biliyorum, Julia. Nişan partisinde karşılaştığımızda bunu yüzünden okudum. Bana baktığın her an gözlerinde de aynı şeyi görebiliyorum."

"Sen neden bahsediyorsun, hiçbir fikrim yok, Aiden."

"Hayır, biliyorsun," dedi Aiden kıkırdayarak ve beni tekrar öpmeye yeltendi.

Bu kez onu daha sert bir şekilde ittiğimde, geriye doğru bir adım attı.

“Bu geçici bir delilik halinden başka bir şey değildi. Burada kalbi kırık ve depresif bir şekilde otururken, elinde yemeğin bir kurtarıcı gibi evime geldin ve ben de bir anlığına kendimi bu duruma kaptırdım. Hepsi bu!”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Aiden. “Çünkü bedenin bambaşka şeyler anlatıyor.”

“Aiden, sen nişanlısın, hatırlatırım,” dedim parmaklarımı yüzüne doğru şıklaşarak.

“Bunu gayet iyi biliyorum ve unutmak gibi bir derdim de yok,” dedi Aiden aramızdaki mesafeyi tekrar kapatmaya çalışırken. “Bu aramızda kalacak. Eski günlerin hatırina...”

“Sen iyi misin? Kan penisine dolarken zekâ katsayın mı düştü? Çünkü seninle bu gece ölsem aynı yatağa girmem. Bunu yapacağıma, cehenneme giderim daha iyi! Ne bu gece ne de başka bir zaman bu arada, ben Alex'i seviyorum.”

“Ben sana iyilik yaptım. O aşağılık herifin teki!” dedi Aiden. “Nişanda onunla karşılaştığımda, bana kendi seviyesinde biri değilmişim gibi küçümseyen gözlerle baktı.”

Dudakları bedenime dokunup elleri tekrar belimi kavarken, her şey bir bulmacanın eksik parçaları gibi kafamda yerli yerine oturdu. “Aiden, sen ne yaptın?”

“Söyledim ya, sana iyilik yaptım. Şimdi konuşmayı kes de, birkaç dakika öncesinde kaldığımız yere dönelim,” dedi başını kaldırıp baygın gözlerle bana bakarak. “Bu kez taklit yapmana da gerek kalmayacak üstelik.”

“Sen kafayı mı yedin?” diye sordum şok içinde. “Doğru mu anladım? Alex ve Marisa hakkında söylediğin onca şey yalan mıydı? Tüm bunları sana ilişkimiz boyunca orgazm taklidi yaptım dediğim için mi uydurdun?”

Aiden kıkırdadı. “İşe yaradı ama, değil mi?”

Ben bu gezegen üzerindeki en geri zekâlı insan olmalıydım. Aiden konusunda içgüdülerime güvenmiş olmam gerekiyordu. Ama bunun yerine burada duygusuz bir herifin sertleşmiş penisiyle tezgâh arasında sıkışıp kalmış, bana bunca zamandır doğruyu söyleyen Alex’le aramızdaki her şeyi mahvetmiştim.

Öfkeden kudurmuş halde bağırdım. “Sana bir Bernadine tekmesi savurmadan önce, buradan ayrılmak için üç saniyen var?”

“Bernadine de kim?” diye sordu Aiden, ama boynumu öpmeye devam etti.

“Üç, iki, bir. Seni uyardım.”

Yaz boyunca aksatmadan yaptığım Tae Bo için Billy Banks’e şükranlarımı sunarak, bacağımı büküp taşaklarına dizimi geçirdim.

Aiden acı içinde kıvranarak geriye doğru tökezledi. Hangi yüzle şaşırmış görünüyordu, bilmiyorum ama, “Bu da neydi, Julia?” diye sorma cesaretini gösterdi.

“Evimi hemen terk et, Aiden. Seni uyarıyorum. Beni daha fazla öfkelenendirme. Öfkeli halim gerçekten hiç hoşuna gitmeyecektir.”

Aiden zar zor ayağa kalkıp yavaşça ön kapıya doğru yürürken, bıyık altından küfrediyordu. Ben de peşinden gittim. Kapıya vardığında arkasını döndü ve “Sophia’ya bundan bahsetmeyeceksin, öyle değil mi?” diye sordu.

“Güle güle, Aiden.”

Soruyu bir kez daha tekrarladı.

Kapıyı ardına kadar açtıktan sonra ellerimi iki yanıma koydum ve tekrar saymaya başladım. “Üç, iki...”

“Tamam tamam, ne demek istediğini anladım,” dedi ve nihayet gitti.

Kapıyı hırsla arkasından çarptım ve en başından beri ona inandığım için kendime öfke duyarak bir çığlık attım. Aklımı çelmek nasıl bu kadar kolay olabilmişti? Ve Alex konusunda inanmam gereken onca insanın içinden, gidip sanki dünyadaki en kusursuz adam oymuş gibi Aiden’a inanmayı tercih etmiştim. Benim neyim vardı böyle?

Birkaç dakika olanları sindirmeye çalıştıktan sonra buzdolabından en yakın arkadaşım olan votka şişesini almak üzere mutfığa gittim. Birkaç ay önce hevesle hazırlayıp dolabın kapağına iliştiirdiğim listeyle de o sırada göz göze geldim. Üzerindeki magneti kaldırıp kâğıdı elim aldım ve son yazdığım satırı okudum.

4. Aşağılık herifi unut ve Alex’le hayatın tadını çıkar.

Kâğıdı buruşturup tiksintiyle çöp kutusuna atmadan önce, bu cümleyi birkaç kere daha okudum. Votkayı unutup kendimi tekrar kanepede buldum. Oturduğum yerde bir top gibi kıvrılıp, bunca zamandır önümde duran doğruları göremediğim ve kendi tavsiyeme kulak asmadığım için kendime lanetler okudum. Ardından kendimi bu karmaşadan kurtarmanın yollarını düşündüm.

“Sophia’ya söyledin mi?” diye sordu Sabrina.

“Elbette söyledim,” dedim. “Onun yerinde olsam bilmek isterdim. Sen istemez miydin?”

Sabrina bir süre düşündükten sonra cevap verdi. “Evet, isterdim. Şimdi bu bilgiyle ne yapacağını görmek için sanırım bir süre beklememiz gerekecek.”

“Ah bu milyon dolarlık bir soru öyle değil mi? Ama şu saatten sonra artık benim elimden bir şey gelmez. Onunla ilişkisini sürdürmeye karar verirse kendi bilir.”

Aiden fiyaskosunun üstünden birkaç gün geçmişti. Nihayet aklımı başıma toplayıp en yakın arkadaşımın tavsiyelerine ihtiyacım olduğuna karar vermiştim. Bu yüzden sabah erkenden ona mesaj çekip bu akşam işten döndükten sonra Skype’tan onu arayacağımı söyledim. Alex’le olan gelişmeler en hafif deyiimiyle onu şaşkına çevirdi, ama asıl şoku Aiden’la olan kısımda yaşadı. Doğrusu benim de hâlâ bu şoku üzerimden atmış olduğum söylene-
mezdi.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Sabrina sakince.

Derin bir iç çekip gözlerimi ovuşturdum.

“Oo-oh, iç çekiyorsun. Bu iyiye işaret olamaz.”

“Sabrina, korkuyorum.”

“Alex belli ki seni seviyor. Neden korkuyorsun?”

Bu kez iç çekişime hafif bir kıkırtı eklenmişti.

“Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, Julia. Ama bir kez daha iç çekersen yemin ederim gözlerini oyacağım.”

“Her şeyi berbat ettim, Sabrina. Geri döndürülemez şekilde hem de. Öyle bir berbat ettim ki, onun yerinde olsam kendimi bu kadar kolay affeder miydim, bilmiyorum.”

“Kolay olacağını kim söyledi ki?” dedi Sabrina tek kaşını havaya kaldırıp gülerek.

“Hiç kimse... Anlatmaya çalıştığım da bu zaten...” dedim tekrar iç geçirerek.

“Sana daha biraz önce ne dedim?”

“Hemen dikkate alıyorum,” diye karşılık verdim.

“Bak Julia, işleri berbat ettiğin konusunda şüphe yok. Katerina ile ilgili ona söylediğin şeyler gerçekten çok ağırdı. Ama bazen hiç de istemediğimiz halde ağızımızdan bazı sözler çıkar. Bu gibi anlarda tek yapmaya çalıştığımız kendimizi korumaya almak olduğundan, olası etkilerini düşünmeyiz ve senin de tam olarak yaptığın şey buydu.”

“Bu durumu Alex’e de benim yerime açıklar mısın?” diye sordum. “Sen anlatınca kulağa çok mantıklı geliyor.”

“Çok komik.”

“Alex’ten hoşlandığım doğru ve dürüst olmak gerekirse bir daha kimseye karşı böyle şeyler hissedemeyeceğimi düşünüyordum, özellikle de...”

“O herifin adını ağzına almaya kalkmaé” dedi Sabrina lafımı keserek. “Bundan sonra o bizim için İsmi-Lazım-Değil-Şahıs.”

“Haklısın. Affedersin, unuttum. Her neyse dediğim

gibi, bir daha asla bu duyguları yaşayacağımı düşünmezdim, ama bu kez daha farklı.”

“Farklı derken?” diye sordu Sabrina başını yana eğerek.

“Şey, yani Alex’le... Nasıl desem... Yani o...”

“O ne?” dedi Sabrina ve kameraya doğru eğildi. Yüzü bir anda bütün ekranı kaplamıştı ve hiç de sevimli gözlerle bakmıyordu.

“Dostum, geri çekil. Beni korkutuyorsun.”

Sabrina dediğimi, yaptı ama aynı soruyu tekrar sordu.

“O olağanüstü biri, Sabrina,” diye itiraf ettim hüzünlü bir tebessümle. “İlişkiye başlamadan önce bir süre arkadaş olarak takıldığımız için mi bilmiyorum, ama aramızdaki şey her neyse, mükemmel olduğu kesindi.”

Sabrina’nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldığı için parmağımla ekrana hafifçe vurdum. “Ağzını kapat, yoksa içine sinekler kaçacak.”

Sabrina ilk şoku atlattıktan sonra gülmeye başladı.

“Neden öyle gülüyorsun?” diye sordum kafasından neler geçtiğini gayet iyi bilmeme rağmen.

“Sen ona sırılsıklam âşıksın.”

Aniden tişörtümün kenarından sarkan bir parça iplikle ilgilenmeye koyuldum. Şimdiye kadar kendi kendime ona âşık olup olmadığımı defalarca sorgulamıştım. Bununla birlikte kalbimin ve zihnimin derinliklerinde doğru cevabı biliyordum. Ona âşıktım. Deliler gibi, sırılsıklam âşıktım.

“Hey!” diye seslendi Sabrina dikkatimi tekrar çekmek için. “Beni görmezden gelme, lütfen.”

“Böyle bir niyetim yok,” diye karşılık vermemle birlikte Sabrina’nın dudaklarında sinsi bir tebessüm belirdi.

“Julia, sana şimdi birkaç soru soracağım ve aklına ilk gelen şeyi dürüstçe bana söyleyeceksin, tamam mı?”

Psikiyatrist rolüne bürünme çabası karşısında gözlerini devirerek, elimle devam etmesini işaret ettim. Bana ne sordu dersiniz? Evet, tahmin etmesi hiç zor değil.

“Alex’e âşık mısın?”

“Ah Sabrina, ne çakal kızsın!”

“Öğretmenim kim?” dedi Sabrina takılarak. “Soruma cevap ver lütfen.”

Derin bir nefes alıp verdikten sonra alalecele sorusunu yanıtladım. “Evet, ona deliler gibi âşığım.”

“İşte!” diye bir çığlık attı Sabrina elini yumruk yaparak. “Biliyordum, biliyordum!”

“Şişş, sesini alçalt. Tyler’ın duyup gelmesini...”

Çok geçti.

Tyler, insana en sevdiği rengi tahmin etme fırsatı tanımadan, baştan aşağı siyah kıyafetler içinde Sabrina’nın arkasında belirdi. Yüzünde adeta imzası haline gelen, *‘Kahretsin çok seksiyim ve bunun farkındayım,’* gülüşünü taşıyordu. Pekâlâ, o bu şekilde adlandırmıyor olabilirdi, ama bana göre insanın başını derde sokacak bu gülüşü damgalanmalıydı.

Gönülsüzce ekrana el salladım. “Selam, Tyler... Bakıyorum da yine içindeki seksiliği dışa vurmaya çalışıyorsun.”

“Julia...” diye karşılık verdi Tyler gülmemeye çalışarak. “Bakıyorum da yine lafını esirgemiyorsun.”

Sabrina gözlerini devirip güldü. “Onu cesaretlendirme.”

Tyler eğilip Sabrina’nın başına bir öpücük kondurdu.

“Aslına bakarsan çığlık attığını duyunca gelip bir bakmak istedim. İyi misin?”

“İyi olmaktan çok uzağım, Tyler,” dedim. “Doğrusu bundan daha kötü bir halde olamam sanırım.”

Tyler şaşkın bir ifadeyle Sabrina’ya baktı. Sabrina önemsemez bir üslupta başını salladı. “Onu dinleme. Kalbi kırık olduğu için böyle acıklı konuşmalar yapıyor, ama uzun bir süre bu halde kalmayacak.”

“Şunu keser misin? Sevgilinin gözü önünde utandırıyor sun beni.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Sen beni defalarca insanların arasında utandırdıktan sonra neden seni dinleyecekmişim?”

Tyler ikimize birden bakıp başını salladı. “Sanırım bana burada ihtiyaç yok.”

Tıpkı geldiği gibi hızla arkasını dönüp odadan çıktı.

Kahkahalarla gülmeye başladım, çünkü Sabrina haklıydı. Benim, nam-ı diğer Bayan Koca Ağız’ın ona beni utandırmaya bir son vermesini söylemek, hayatımda bir şeylerin değiştiğinin göstergesiydi. Peki, ne yaptım? İlk kez üstünlüğü ele geçirmesiyle birlikte bu galibiyetin tadını çıkarmasını seyrettim.

Kahkahalarım nihayet sonlanırken, Sabrina da zafer kutlamalarını bitirmişti. “Julia, onunla gerçekten konuşman gerek,” dedi. “Ama dürüst ol ve kendini geri tutma. Seni temin ederim ki, her şey yoluna girecektir.”

“Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun, Sabrina?”

“Gireceğini biliyorum,” dedi Sabrina serçe parmağını havaya kaldırıp sallayarak.

Kendimi tutamayıp güldüm ve haklı olmasını umarak ben de aynı şeyi yaptım.

Görüşmemizi sonlandırdıktan sonra cep telefonumu elime aldım. Alex rehberimdeki ilk isimdi, ama şu an büyük olasılıkla sesini en son duymak istediği kişi bendim. Sabrina'nın cesaret verici konuşmasından sonra bile onu aramaktan çok korkuyordum. Ayrıca böyle bir şeyin yüz yüze yapılması gerektiğini hissediyordum.

İşte yine yapmıştım. Bir kez daha kuyruğumu kıstırıp bahaneler üreterek hayatta başıma gelen en güzel şeyden kaçmanın yolunu bulmuştum.

Yine de bu konuşmayı yarın yapacaktım. Hem Sabrina da her zaman bunu söylemez miydi? Akla gelen her düşünce ertesi gün göze daha iyi görünür, ya da bunun gibi bir şey işte. Şimdiye kadar bu cümlesini çoktan ezberlemiş olmam gerekirdi, tabii bu ayrı konuydu. Durup bir kez daha iç geçirdim. Yarın büyük gündü.

Ofisteki masamın üzerinde duran takvime boş gözlerle baktım ve kemirilmiş kurşun kalemimin ucundaki silgiyle, Alex'le işleri berbat ettiğimden beri aradan kaç gün geçtiğini saymaya koyuldum.

Sabrina'yla yaptığım konuşma ve kendime ertesi gününde onu arayacağım sözünü vermemin üzerinden bile on gün geçmişti. Aslında bunu yapmak istemiyor değilim, ama onun bu noktada hiçbir çabası olmadığını gördükten sonra, neden uğraşayım ki diye düşünüyordum.

Bu beni korkak mı yapıyordu?

Yüksek ihtimalle...

Bu kötü durumun bana tek getirisi yaklaşık iki buçuk kilo vermem olmuştu. Böylece artık kotlarımın içine daha rahat sığıyordum. Hayatımda görünüşümden etkilenecek birileri yoktu, ama olsun, bu bir başlangıç sayılırdı.

Bu hafta neredeyse hiçbir işimi tamamlayamamıştım. Bu bana kendimi daha kötü hissettiriyordu. Çünkü benim bu kafayı yemiş halimin acısı zavallı Lisette'ten çıkıyor, yarım kalan işleri onun tamamlaması gerekiyordu. Tek yaptığım kahve içerek saatin beş olmasını beklemek ve bir an önce eve giderek küçük deliğime kıvrılmak oluyordu. Ta ki ertesi sabah olana kadar...

Ah, biliyorum bu hastalıklı bir ruh haliydi.

İşte ben böyle boş gözlerle takvimime baktığım sırada,

Lisette saat beşe beş kala, yüzünde tuhaf bir ifadeyle kafasını kapıdan uzattı.

“Gitmemiz gerek,” dedi kuru bir sesle.

Gözlerimi takvimden ayırmadan sordum. “Nereye?”

“O şeye gerçekten bakıyor musun?” diye sordu iç geçirerek.

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Şu an ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Düğmesini çevirdiğinde ışığı yanan, sağındaki makineneden bahsediyorum.”

Parmağımla bilgisayarımı işaret ederek sordum. “Bu şey mi? Hayır, bakma fırsatım olmadı.”

“Çünkü çok meşgulsün,” diye söylendi Lisette.

Tam masanın önüne gelip kollarını kavuşturdu. Bir sonraki saniye ayakucuyla yerdeki halıya vurmaya başladı. Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerimi devirerek koltuğumu geriye çektim.

“Pekâlâ... Nereye gidiyoruz?” diye sordum çantamı alırken.

“Galeriye...”

Dediğini duyar duymaz kendimi tekrar koltuğa bıraktım. “Ah, hayır! Hiç sanmıyorum.”

“O orada olmayacak, Julia.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ah Tanrım!” dedi Lisette masanın etrafından dolanıp kolumdan tutarak. “Çünkü işe yeni aldığı asistanla toplantı yapacağız, Alex’le değil. Takvimini önceden kontrol etseydin, tüm bunları zaten biliyor olurdun.”

Beni yerimden kaldırmak için bir çocuk gibi kolum-

dan çekti. Kolumu ondan kurtarıp eteğimi düzelttim.
 “Teşekkür ederim, ama kendim yürüyebilirim.”

“İyi, bunu duyduğuma sevindim. Şimdi lütfen gidelim.”

“Ay tamam!”

Arabaya yürümemiz on dakikamızı aldı ve ben daha yola çıktığımızı bile anlamadan Lisette binanın önüne park etti. Kapıya yürüyüp içeri girdiğimizde Sarah’ı masasında bulmayı bekliyordum, ama o ortalıkta değildi. Aslına bakılırsa koca binada çıt çıkmıyordu.

“Herkes nerede?” diye fısıldadım Lisette’e.

“Nereden bilebilirim,” dedi omzunu silkerek.

Önümden yürüyerek arka tarafta ofislerin olduğu bölüme doğru giderken aniden yön değiştirip önce sola, gerçek galeri bölümüne ve sonra hızla sağa hücreye benzeyen küçük odaya döndü.

Gördüğüm manzarayla birlikte birkaç adım geriye çekildim. Lisette dönüp beni kolumdan tuttuğu gibi durdurdu ve deyim yerindeyse yaptıklarımınla yüzleşmem için beni tekrar odaya soktu. Üzerinde mum yanan iki kişilik masanın başında Alex ve hemen arkasında sanki onu olduğu yerde tutmak istercesine omuzlarına bastıran Sarah duruyordu.

“Otur şuraya!” dedi Lisette emreder bir tonda.

Başımı salladım.

Yakama yapıştı ve ölümcül bir sesle, “Eğer oturup yapman gerekeni yapmazsan, seninle bir daha asla konuşmam. Aziz Barbara üzerine yemin ederim ki, işten istifa eder ve bir daha yüzüne bile bakmam,” dedi.

Son derece ciddi görünen bu tehdit karşısında gözlerimi kısıp Alex’in karşısındaki sandalyeye çömeldim. O

da burada olduğu için en az benim kadar heyecanlı görünüyordu.

“Yaşasın!” dedi Sarah Alex’in arkasından. Omuzlarını serbest bırakıp ellerini çırpı. “Şimdi siz ikiniz medeni bir şekilde sizin için ayarlamış olduğumuz akşam yemeğini yiyecek ve aranızdaki meseleyi masaya yatırıp çözeceksiniz.” Sonra Alex’in kulağına eğilip fısıldadı, ama dediklerini hepimiz duyduk. “Çünkü seni böyle suratsız ve aksi görmekten bıktım artık.”

Bizi yalnız bırakmadan önce, Lisette önümüzdeki tabaklarını kapaklarını kaldırdı. Tabakta leziz görünen bir parça biftek ile yanında patates püresi ve karışık sebze ızgara servis edilmişti. Bu sırada Sarah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ikimize de birer kadeh kırmızı şarap doldurdu. Karnımdan gelen sesler tabağa hücum etmemi söylüyordu, ama ilkelerimden ödün vermemek adına kollarımı kavuşturup geriye yaslandım. Öte yandan Alex çatal bıçağını eline alıp önündeki ete girişti. Ben bunun yerine kadehime uzanıp içki içmeye karar verdim.

Çatal ve bıçağı masaya geri bıraktıktan sonra peçeteyle ağzını sildi ve şarap kadehini alırken mumların üzerinden meraklı gözlerle bana baktı. “Sen yemeyecek misin?”

“Hayır, teşekkürler... Aç değilim.”

O dakika, çoktandır fıstık ezmesi, cips ve dondurma dışında başka bir şey yemediğim için artık bir değişiklik yapıp gerçek bir yemek yememi istercesine midemden yüksek sesli bir gurultu duyuldu.

“Emin misin?” diye sordu Alex sırtarak. “Ya da diğer birçok şeyde yaptığın gibi, sırf bana karşı gelmek için mi yemiyorsun?”

“Belki biraz acıkmış olabilirim,” diye mırıldandım ve

yemeye başladım. Şimdi ikimiz de büyük bir sessizlik içinde önümüzdeki tabaklarla ilgileniyorduk. Bu çok tuhaftı. Aslında bu yabancı tavrı bir kenara bırakıp, ondan özür dilemek ve o sözleri ona söylememiş olmayı ne kadar çok istediğimi itiraf etmek istiyordum. Ama yapmadım.

Üç dört lokmadan sonra iştahım kaçtı ve çatalımı gü-rültüyle tabağıma bıraktım. Aklımı tekrar yitirmekten korktuğum için ona göz ucuyla bile bakamıyordum. Aklımı yitirmek derken deliler gibi ağlamaktan bahsediyordum. Son birkaç gün ve gecede hayatımın sonuna yetecek kadar ağlamıştım.

“Julia!” diye seslendi Alex dokunaklı bir tonda.

Başımı kaldırdığımda, gözlerinin her zamankinden mavi ve sevecenlikle baktığını fark ettim. Kısa bir süreliğine içim biraz umutla doldu, ama ona karşılık vermedim.

“Buraya gel.”

Bir süre dediğini yapmakta tereddüt ettim, sonra ayağa kalkıp yavaşça ona doğru yürüdüm. Yanına vardığımda sandalyesini geriye çekip beni kollarımdan tutarak kucağına oturttu. Neden bilmiyorum, ama bu şefkat gösterisi karşısında gözlerim doldu.

Yüzüme süzülen bir gözyaşı damlasını başparmağıyla kurularken, dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Ona yakın olmak için bileğinden sımsıkı tuttum. Alex yanağımlı avucunun içine alarak karşılık verdiğinde, cildinin sıcaklığını ödünç alıp, bu anı doya doya hissedebilmek için gözlerimi kapadım.

Onu ne kadar da özlemiştim? Her şeyini... Ve zihnimin derinliklerinde yaptığım onca şeyden sonra onu kesinlikle hak etmediğimi bildiğimden, bu an benim için daha da buruklaşmıştı.

“Alex, ben çok üzgünüm.”

“Julia, bir şey demeden önce bırak da...”

“Hayır, bir dakika benim konuşmama izin ver, büyük olasılıkla yine çam devireceğim ama...”

Alex başıyla onayladığında, kalbimden geçenleri ortaya koyup elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

“Sana söylediğim o korkunç sözler için inanılmaz derecede üzgünüm. Sen bunları hiç hak etmedin ve ben de aslında öyle söylemek istemedim. Gerçekten. Bunu istemedim.” Hızlıca tekrar bir nefes alıp ağzımdan çıkan her sözü dikkatle izleyen olağanüstü gözlerine odaklanmaya çalışarak devam ettim. “Bir zamanlar beni sevdiğini sandığım biri canımı fena yakmıştı ve o günden beri insanlardan kaçıyor, yanıma yaklaşanları da bir şekilde kendimden uzaklaştırıyordum. Bu yüzden Marisa’yla yediğiniz masum yemeği görünce, kendimi geç olmadan tekrar acı çekmekten koruyabilmek istedim. Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm, çünkü bize hiç şans tanımadım.”

Alex araya girmeye çalıştı, ama parmağımı dudaklarına götürüp onu susturdum. “Ayrıca seni deliler gibi özlediğimi bilmeni istiyorum. Sen kapıdan çıkıp gittiğin günden beri berbat bir haldeyim. Sana gelip ayaklarına kapanmak ve beni affetmen için yalvarmak istedim ama o günkü gidişin... Beni korkuttu ve sana o gece söylediklerimden sonra, beni bir daha asla görmek istemeyeceğini sandım.”

Alex tekrar bir şeyler söylemek istedi ama bu kez dudaklarına daha kuvvetli bastırdım. “Söylemek istediğim bir şey daha var.” Bu defa gözlerimi kapadım çünkü şimdi ağzımdan çıkacakları bir erkeğe söylemeyeli sanki bir ömür geçmişti. Bu yüzden ona bu itirafta bulunurken se-

sim adeta fısıldar gibi çıktı. “Seni seviyorum, Alex. Hem de çok... Ve bana karşılık vermen gerekmiyor, ama bir kez olsun sana karşı dürüst olmak istedim.”

Gözlerimi açtığımda Alex gülümsüyordu. Gamzeleri yine tamamen ortaya çıkmıştı. Parmağımı indirdi ve yanağını avuçlayan elini enseme kaydırıldı.

“Bitirdin mi?”

Başımı salladım ve gözümün ucuna kadar gelen bir damlayı sildim. Enseme koyduğu elini sıkılaştırdığında karnımda kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Almlarımız birleşene dek beni kendine yaklaştırdı. Gözlerimi bir kez daha kapadım, bu anı sonsuza dek zihnime kazımak istiyordum.

“Sabrina’yla konuştum,” dedi Alex.

Gözlerim aniden açıldı. “Ne yaptım dedin?”

“Bana her şeyi anlattı,” dedi.

“Ah, Ulu Tanrım! Onu öldüreceğim,” diye söylendim.

“Hayır ,öldürmeyeceksin. O iyi bir arkadaş ve seni o kadar çok seviyor ki tek istediği seninle ilgilenmekti. Bana serçe parmak yeminiyle ilgili bir şeyler söyledi.”

Gülümsedim. “Evet, bunu yaptık.”

“Kapına dayanmadan önce kendini toparlaman için sana hafta sonuna kadar süre tanımak istemiştin,” dedi Alex ve sözlerine devam etti. “Daha önce gelmediğim için çok ama çok pişmanım, Julia. Çünkü ben de seni seviyorum ve deliler gibi özledim.”

O dakika onu öpmeyi her şeyden çok istedim ama ilk hamleyi yapmaktan korktuğum için dudaklarımı yalamaya başladım. Evet, hâlâ ödleğin tekiydim.

“Alex?”

“Julia?”

Sırıttım, çünkü bunu da çok özlemiştim.

“Beni öper misin, lütfen?”

“Beni sevdiğini tekrar etmeden olmaz.”

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarında gezdirdim. “Seni seviyorum, Alex.”

“Bir daha...”

“Seni seviyorum.”

“Bir kez daha lütfen...” diye fısıldadı.

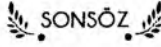
“Seni. Seviyorum. Şimdi lütfen beni öp...”

Nihayet dediğimi yaptı. Yumuşak, şefkat dolu ve mükemmel bir öpücüktü. Çok geçmeden ateşli bir öpüşmeye dönüştüğünde, bunu da kesinlikle ne kadar özlediğimi anladım.

Birbirimizi çekiştirip durmaktan nefes nefese kalmıştık. Alex seri bir hamleyle beni kucağına iyice yerleştirdiğinde eteğim belime kadar sıyrıldı ve üzerine çıktım. Elim hızla kemerini çözmeye ve...

Biliyor musunuz? Bu kez adamımla sevişmemize sizi ortak etmeyeceğim. Bu yalnızca ben ve benim adamıma özel olacak. “*Benim adamım...*” Kulağa çok hoş geliyor, öyle değil mi?

Sizinle kesinlikle aynı fikirdeyim!

Yaklaşık sekiz ay sonra...

Ben az konuşan bir adamım.

Canım istediğinde söylemek istediklerimi, gereksiz sözlerden mümkün olduğuunca kaçınarak dile getiririm.

Öte yandan o kafamı şişirene kadar konuşur, aklıma gelen her soruyu sormaktan çekinmez. En çok da kontrolden çıktığında yüzünün aldığı ifadeyi görmekten hoşlanıyorum. Çünkü o zaman onu sakinleştirmek için tek yapmam gereken şey kollarımı boynuna dolayıp susmasını sağlayana kadar öpmek oluyor. Sonra tekrar eski haline dönüp, bazen ucundan kıyısından aşına olduğu, bazen ise konuştuğu şey hakkında hiçbir fikrimin olmadığı popüler kültür kavramlarına atıfta bulunuyor.

Son zamanlarda bu durum daha sıklaşmaya başladı.

Hayır, hayır, hayır... Düşündüğünüz gibi değil. O yalnızca... Nasıl ifade etsem?

Bu taşınma ve diğer şeyler onu biraz strese soktu.

Julia ve ben artık birlikte yaşıyoruz. İlişkimiz kendiliğinden bu noktaya ilerledi. Çünkü hâlihazırda hayatı paylaşıyorken, garip olan bir dolabı paylaşmamaktı. En azından onlarla çıktığımız birkaç yemekte babası bunu kibarca dile getirmişti. Aslında gerçekte söylediği tam olarak şuydu: *“Bir sonraki lanet olası adımı ne zaman*

atacaksınız artık? Öğrenmeye meraklı birisi bana sorup duruyor da."

Bu yüzden şimdi aynı çatı altında hem hayatı hem dolabımızı paylaşıyoruz. Bugün Julia'nın eşyalarını benim eve taşımasının üçüncü günü... Affedersiniz bizim evimize... Bu konuda biraz daha pratik yapmam gerek, çünkü bir kez daha ağzımdan bu şekilde çıktığını duyarsa eşyalarını topladığı gibi eski evine dönmekle tehdit ediyor.

Hâlâ nereye yerleştireceğimize karar veremediğimiz eşyalarla dolu koliler etrafa saçılmış durumda. Bir de yatak odasında beni ölümüne korkutan bir kıyafet yığını... Daha önce alışveriş merkezleri dışında bu kadar çok kıyafeti bir arada gördüğüm hiç olmamıştı, ama Julia hepsine ihtiyacı olduğuna yemin ediyor.

Julia birazdan evde olur. Bir saat sonrasına bir yemek rezervasyonumuz olduğu ve geç kalmak istemediğim için son on dakikadır saate bakıp duruyorum.

Tam beklediğim gibi bir dakika sonra ön kapının kilit sesini ve daha bir saniye geçmeden koridorda yankılanan sesini duydum. "Kahretsin! Bu bir şaka olmalı! Lanet olsun!"

Korkudan iki büklüm vaziyette ve sesimin mümkün olduğunca sakın çıkmasına çalışarak ona seslendim. "Julia?"

"Bekle bir dakika, birazdan geliyorum."

Birkaç saniye boyunca duyduğum küfürler birbirini izledi ve ardından elinde bir mektupla çalışma odamın kapısında belirdiğinde her zamankinden daha güzel görünüyordu. Şaka yapmıyorum. Onu gördüğüm her an nefesim kesiliyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Elimle işaret ederek onu yanıma çağırdım ve Julia yüzünde endişeli bir ifadeyle bana doğru yürüdü. Bacakla-

rımı iki yana açıp onu kucağıma oturttum. Kalçalarından kavrayıp karnına bir öpücük kondurduktan sonra başımı kaldırıp ona baktım.

“Sorun nedir?”

“Sabrina ve Tyler’in düğün davetiyesini posta kutusunda buldum.”

Zarfı okumam için bana doğru uzatırken gülümsedim. “Bebeğim, bundan zaten haberdar değil miydik? Canını bu kadar sıkacak ve küfürler savurmana neden olacak şey nedir? Seninle bir anlaşma yapmıştık unuttun mu?”

“Biliyorum biliyorum. Küfür kavanozuna atmam gereken para neredeyse yüz dolar oldu ama kahrolası bu durum umurumda değil.”

Gülmemek için dudakımı ısırđım, çünkü bu öfkeli hali çok hoşuma gidiyordu. Bir şeylere kızdığında inanılmaz güzel ve sevimli oluyordu. “On dolar daha borçlandın. Biraz daha çabalarsan önümüzdeki senenin kirasını peşin olarak verebiliriz.”

“Çok komiksin,” dedi yüzüne hafifçe yerleşen bir tebessümle.

“Küfür etmeden derdini anlat ve sonra seni yemeğe götüreyim.”

“Beni o yemeğe her türlü götüreceksin.”

“Biliyorum, ama küfür etmemeye çalışmanı izlemek çok eğlenceli.”

Davetiyei masama bırakıp ellerini omzuma yerleştirdi. Düğünün tarihi hakkında söylenip ağzından çıkan her kelimeyle birlikte öfkesi daha da büyürken, nihayet yine meşhur küfrü ağzından kaçırdı.

“Sakın bir şey söyleme!” diye beni uyardı.

“Tatlım, düğün tarihiyle ilgili sorunun ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Alex, bir hesap yapar mısın lütfen?” dedi gözlerini kocaman açarak. Nihayet o an verdiği tüyo ile birlikte kafama dank etti.

Göbeğini öpmek için tişörtünün ucundan tutup kaldırdım. Karnına arka arkaya yumuşak öpücükler kondurduktan sonra başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm.

“Alex?”

“Julia?”

Gülümsedi ve sonra elini saçlarımda gezdirdi.

“Bu çocuk kasımda doğduğunda göğüslerim dana gibi olacak. Sen hayatında hiç yeni doğum yapmış bir kadın gördün mü? Gerçek söylüyorum, kahrolası birer devasa füze gibi olacaklar. Düğün ise aralık ayında, kahrolası bir adanın kahrolası bir sahilinde yapılacak. Bu memeleri saklamak için lanet olası bir kıyafet bulabileceğimi hiç sanmıyorum.

“Kulaklarımı tıka, ufaklık,” dedim karnına doğru.

“Bebeğimize ufaklık demekten vazgeç artık. Kızcağız isminin bu olduğunu sanacak.”

“Sence o bir kız mı?”

Cevap vermeden önce bir süre alt dudağını kemirdi. “Seni Josie ile birlikte gördükten sonra kendi küçük kızına sahip olduğunu görmek istemedim dersem, yalan söylemiş olurum. Ama şu an gerçekten cinsiyetini önemsemiyorum, çünkü o bizim çocuğumuz.”

Göbeğini bir kez daha öptüm ve ağzından çıkan tüm küfürleri unuttum. Çünkü böyle duygusal şeyler söylediğinde çok etkileniyordum. Ve bu arada küfür konusunu

kafama taktığım zannedilmesin. Bu yalnızca beş ay sonra dünyaya gelecek bebeğimizden önce, durumu kontrol altına almak için Julia'nın pratik yapmasını sağlamakla ilgiliydi.

Pozisyonumuzu değiştirdim ve üzerime binmesi için onu kucağımda kaydırdım. "O-ooh! Kendimizi en son bu pozisyondan sonra bu karmaşanın içinde böyle bulmadık mı?"

"Doğum kontrol hapını almayı unutan ve içinden çıkmamam için bana yalvaran sen değil miydin?"

"Bendimmm..." dedi Julia başını yana atıp, ağzından çıkan kelimeyi sakız gibi uzatarak. "Beni etrafta kondom alabileceğimiz bir eczanesi bile olmayan uzak bir adaya kaçırın sen değil miydin?"

Elimi boynuna dolayıp onu kendime çekerken, yüzünde geniş bir gülümseme yayılmıştı. Dudaklarımız buluştuğunda kendini bana bıraktı. İpeksi yumuşaklıktaki dili benimkine uzandı ve ben de ona keyifle ayak uydurdum. Ardından işler kontrolden iyice çıkmadan öpüşmeye son vermek için saçından hafifçe tutup çektiğimde, Julia'nın yüzü asıldı ve ben gülmeye başladım.

"Merak etme..." dedim dudaklarına bir öpücük daha kondurarak. "Sonra kaldığımız yerden devam ederiz."

Ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra Julia hazırlanmak üzere odamdan çıkarken, "Sözünü tutsan iyi edersin," dedi.

Yatak odasına gitmek üzere gözden kaybolduktan yalnızca bir saniye sonra tekrar seslendi. "Yemek için evden kaçta çıkmamız gerekiyor?"

"Yarım saat sonra..." diye bağırarak karşılık verdim.

Masamda bıraktığı düğün davetiyesini alıp okumaya başladım. Özellikle tarih kısmına odaklandığımda gülme-ye başladım, çünkü oltayı yutmuştu. Bu aslında, bizim Bermuda’da yapacağımız düğünün davetiyesiydi. Sabrina ve Tyler da aralık ayında evleneceklerdi, ama Philadelphia’da ve bizimkinden sonra. Evet, sevdiğim kadının gazabına kendimi hazırladım, ama eminim üstesinden gelecektir.

Çünkü biliyorsunuz, Julia ona yaptığım sürprizlere bayılır...

